

பெப்ரவரி 2008

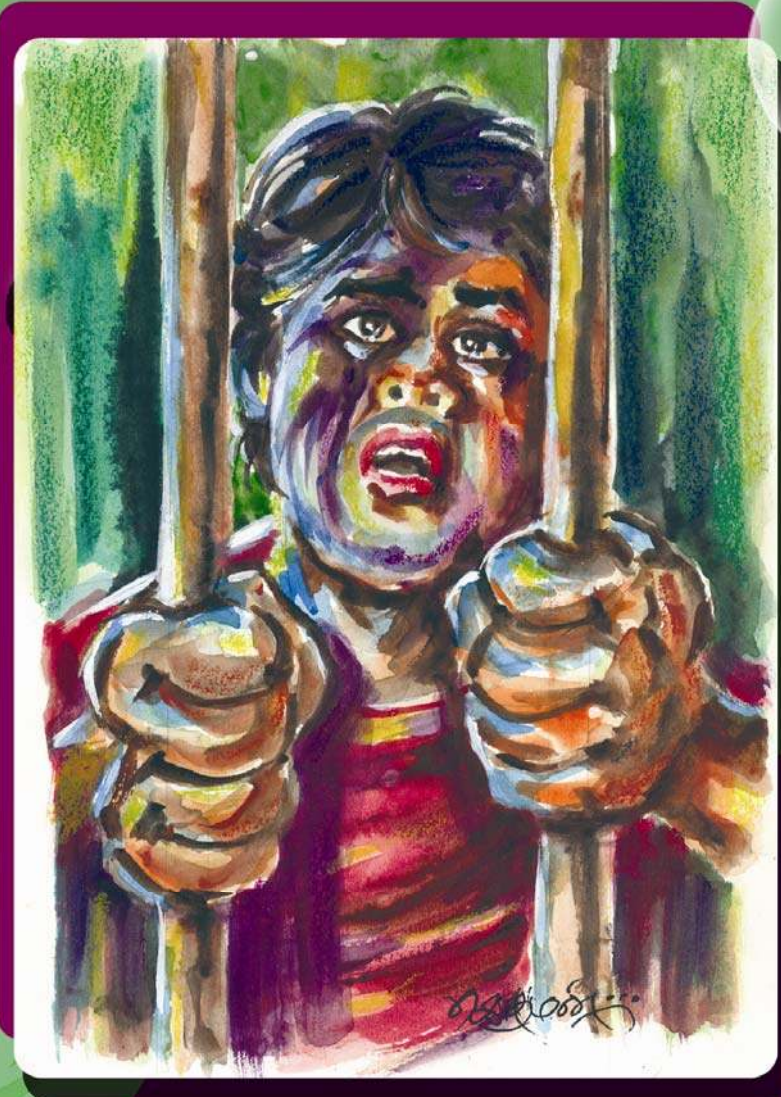

93

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

www.gnanam.info

'செம்பியன் செல்வன்'
ஆ. இராஜகோபால்
ஞாபகார்த்தச்

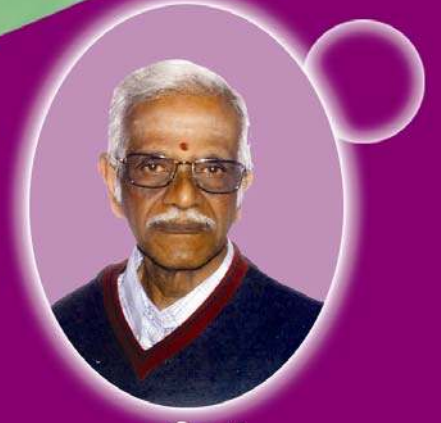
சிறுகதைப் போட்டியில்
முதற்பரிசு பெற்ற கதை

வேலு மண்

- கமலினி சிவநாதன்

நான் சாகமாட்டேன்
(மெஜிக் ரியலிஸி சிறுகதை)

- ச. முருகானந்தன்

கவிஞர்

ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

50/=

ஒளி - 08 சுடர் - 09

பகிர்தலின் மூலம்
விரிவும்
ஆழமும்
பெறுவது
ஞானம்

ஆசிரியர் :

தி. ஞானசேகரன்

இணை ஆசிரியர் :

ஞானம் ஞானசேகரன்

ஓவியர் :

கௌதமன்

தலைமை அலுவலகம் :

19/7, பேராத்தனை வீதி, கண்டி.

தொடர்புகளுக்கு...:

தி. ஞானசேகரன்

ஞானம் கிளை அலுவலகம்

3-B, 46^{வது} ஒழுங்கை,

கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 011 -2586013

0777-306506

தொலைநகல்: 2362862

E-mail : editor@gnanam.info

Web : www.gnanam.info

வங்கித் தொடர்புகள்:

T. Gnanasekaran

HNB - Wellawatte Branch

A/C No. 0090672606

இதழினுள்ளே ...

- **கவிதைகள்**
  - கே. எஸ். சீவஞானராஜா 09
  - வட அல்வை சீத்திரா சின்னராஜன் 10
  - வாகரை வாணன் 16
  - ஜெ. பிறேம்குமார் 21
  - ச. நிரஞ்சனி 25
  - எஸ். முத்தரமீரான் 40
  - வே. தினகரன் 40
- **கட்டுரைகள்**
  - என். செல்வராஜா 05
  - சாரல்நாடன் 30
  - க. சிற்றம்பலம் 41
- **சிறுகதைகள்**
  - கமலினி சீவநாதன் 07
  - ச. முருகானந்தன் 11
  - பவானி சீவகுமாரன் 17
- **நேர்காணல்**
  - செங்கை ஆழியான் 22
- **உரைச்சித்திரம்**
  - தெனியான் 37
- **சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்**
  - குறிஞ்சி நாடன் 46
- **பத்தி எழுத்து**
  - அந்தனி ஜீவா 26
  - வன்னியன் 35
  - கே. விஜயன் 49
  - இளைய அப்துல்லாஹ் 52
- **சினிமா விமர்சனம்**
  - பிரகலாத ஆனந்த் 33
  - மாரி மகேந்திரன் 34
- **விவாதம்**
  - மார்க்கண்டன் ருபவதனன் 43
  - சாந்தினி புவனேந்திரராஜா 45
- **நூல் மதிப்புரை** 53
- **அட்டைப்படக் கவிதை :**
  - சுதந்திர தினக் கொடி
  - சிறைச்சாலை மேலே
  - உள்ளே நான் விசாரணையின்றி

ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்புகளின் கருத்துகட்கு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், முகவரி ஆகியவற்றை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு. - ஆசிரியர்

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடெரல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்.

புத்தாண்டு – புதுப்பொங்கல்!

புத்தாண்டு, தைப்பொங்கல் போன்றவை மக்கள் மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்ற, மக்களால் எழுச்சியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் உற்சாகத்துடனும் கொண்டாடப்படுகின்ற –

தேசிய சமய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விழாக்கள்.

மக்களுக்கே உரிய இத்தகைய பண்டிகை நாள்களை –

சம்பந்தப்பட்ட மக்களே மறந்துவிடக்கூடிய – புறக்கணிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை சில சமயம் ஏற்பட்டாலும் –

இவற்றை மறக்க விரும்பாத – மறக்கவே முடியாத ஒரு திருக்கூட்டத்தினர் இந்த நாட்டிலே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

போர் மேகங்கள் இரத்த மழை பொழிந்து கொண்டிருப்பதையும் –

அரை வயிறு, கால் வயிற்றைக் கூட நிரப்ப முடியாமற் பட்டினிச் சாவைக் கட்டித் தழுவுவதற்குப் பல்லாயிரக் கணக்கானோர் தம்மைத் தயார் செய்து கொண்டிருப்பதையும் –

கொலைகளும் கொள்ளைகளும் கோரத் தாண்டவம் ஆடிக்கொண்டிருப்பதையும் –

எங்கே, எந்த நேரத்தில், எந்த விதத்தில் கடத்தப்படுவோம் – தடுத்து வைக்கப்படுவோம் – மிரட்டப்படுவோம் – என எண்ணி எண்ணியே எண்ணிக்கையற்றோர் சாகாமற் செத்துக் கொண்டிருப்பதையும் –

அங்கிங்கினாதுபடி இலஞ்சமும் உண்டிலும் எங்கும் நிறைந்திருந்து எல்லோரையும் தம் கிடுக்கிப்பிடியில் வைத்து உடைத்துக் கொண்டிருப்பதையும் –

கண்டும் – காணாதவர்களைப் போல் –

ஏதோ ஒரு வகையில் – நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ இந்தக் கொடூரங்களுக்குத் தாமும் காரணர்கள் என்பதை –

உணர்ந்தும் – உணராதவர்களைப் போல் –

என்ன செய்தால் – அவற்றை எப்படிச் செய்தால் இவற்றை இல்லாதொழிக்கலாம் என்பதை –

அறிந்தும் – அறியாதவர்களைப் போல –

இருக்கின்ற இந்த திருக் கூட்டத்தினர் –

தம் கெட்டித் தனங்களாலும் “கெட்ட” தனங்களாலும் மக்களை முட்டாள்களாகக் கருதி முக்கியமான பதவிகளைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களையும் – பெற்றுக் கொள்ளத் துடித்துக்கொண்டிருப்பவர்களையும் உள்ளடக்கிய இந்தத் திருக் கூட்டத்தினர் –

உலகம் கவிழ்ந்தாலும் மிதந்தாலும் தாம் மட்டும் பாதுகாப்பாகவும் படாடோபமாகவும் வாழ்ந்தாற் போதுமென்பதையும் –

இருக்கும் வரைக்கும் இந்திர போகத்தில் திளைக்க வேண்டுமென்பதையும் –

தம் ஒரே இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ள இந்தத் திருக்கூட்டத்தினர் –

நாட்டிலே சண்டை நீங்கிச் சமாதானம் மலர வாழ்த்துகிறோம் –

இணைப்பிரச்சினைக்கு எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய தீர்வு எட்டப்பட வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றோம்-
மனித உரிமைகள் மதிக்கப்பட்டு எல்லோரும் சாந்தியும் சமத்துவமும் சந்தோஷமும் பெற்று வாழ
வாழ்த்துகின்றோம் -

அராஜகமும் அட்டுழியங்களும் அகன்று இந்த நாடு அமைதிப் பூங்காவாக ஆனந்த அரங்கமாகத் திகழ
வாழ்த்துகின்றோம் -

என்றெல்லாம் “வாழ்த்து வாழ்த்தென்று வாழ்த்தி” -

தம் பதவிப்பெருமையையும் பரந்த மனப்பான்மையையும் பறை சாற்றுவதற்கும் -

தம் கள்ளத்தனங்களையும் குள்ளத்தனங்களையும் மூடி மறைப்பதற்கும் -

புத்தாண்டு - தைப்பொங்கல் - சுதந்திர தினம் - தமிழ் சிங்கள வருடப்பிறப்பு - வெசாக் - ஹஜ் - நத்தார்
போன்ற பண்டிகைகளையே பெரிதும் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்!

ஆண்டாண்டு தோறும் - சொற்களைப் புதுக்கியும் திருத்தியும் - வசனங்களைக் கூட்டியும் குறைத்தும் - ஒரே
பாணியிலேயே ‘வாழ்த்தி வாழ்த்தி’ அலுப்புட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்!

ஆனால் -

எந்த மக்களைத் தம் வார்த்தை ஜாலங்களால் வசியப்படுத்திவிட்டதாக இவர்கள்
நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ -

அந்த மக்களும் கணிசமான தொகையினர் -

வாழ்த்துக்களெல்லாம் உள்ளத்தில் இருந்து உஹ்றெடுக்காத வார்த்தைப் பந்தல்கள் - உதட்டில் இருந்து
உருண்டு விழுந்த வசனக்குவியல்கள் என அடையாளம்கண்டு கொண்டிருப்பதையும் - அந்தத் திருக்
கூட்டத்தினருக்கு எதிராக ஆக்ரோசமாக அணி திரள்வதையும் -

அவர்களின் தொகை “கணிசமான” என்பதிலிருந்து “முழுமையான” என்பதை நோக்கி முன்னேறிக்
கொண்டிருப்பதையும் இத்திருக்கூட்டத்தினர் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பதுதான் இந்த நூற்றாண்டின் மிகப்பெரிய
சோகம்!

சிலரைப் பலகாலம் ஏமாற்றலாம்; பலரைச் சில காலம் ஏமாற்றலாம்; ஆனால் எல்லோரையும் எக்காலமும்
ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்க முடியாது -

என்ற உண்மையை இந்தத் திருக் கூட்டத்தினர் எப்போது உணர்ந்து - தாம் திருந்துவதன் மூலம் இந்த நாடு
திருந்தவும் பெரு வளர்ச்சி காணவும் வழி செய்கின்றார்களோ -

அப்போது தான் -

புனிதமான புத்தாண்டு பூக்கும் - இனிமையான பொங்கல் பொங்கும்; அடுத்து வரும் பண்டிகைகள்
அன்பையும் ஆனந்தத்தையும் அள்ளிச் சொரியும்; வாழ்த்துக்களின் அர்த்தங்கள் வரிசையாக பவனி வந்து
எல்லோரையும் வாழ வைக்கும்!

“எழுத்துகைச் சிற்பி” கலைச்செல்வி ஆசிரியர் சிவசரவணபவன் பவள விழாச் சிறப்பிதழ்

கலைச்செல்வி சஞ்சிகை மூலம் எழுத்து இலக்கிய உலகில் சாதனைகள் பல
புரிந்த ‘சிற்பி’ சிவசரவணபவன் அவர்களது பவளவிழாவினையொட்டி
‘சிற்பி’ சிவசரவணபவன் பவளவிழாச் சிறப்பிதழை ஞானம்
வெளியிடவுள்ளது. இம்மலருக்கு கட்டுரை எழுத விரும்புவவர்கள் தமது
கட்டுரைகளை 10/03/2008 க்கு முன்னர் அனுப்பி வைக்கும்படி
வேண்டப்படுகின்றனர்.

-ஆசிரியர்

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

IMPORTERS, EXPORTERS, SELLERS & PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS.

Head Office :

340, 202 Sea Street, Colombo 11, Sri Lanka.
Tel. : 2422321. Fax : 2337313
E-mail : pbdho@sltnet.lk

Branches :

309A-2/3, Galle Road, Colombo 06, Sri Lanka.
Tel. : 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

புபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி, இறக்குமதியாளர்கள்,

நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை :

இல. 340,202 செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11, இலங்கை.
தொ. பே. 2422321. தொ. நகல் 2337313
மின்னஞ்சல் : pbdho@sltnet.lk

கிளை :

இல. 309 A-2/3, காலி வீதி,
கொழும்பு 06, இலங்கை
தொ. பே. 4-515775, 2504266

இல. 4A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
பஸ் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

கவிஞர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம்: வாழ்வும் பணிகளும்

-என். செல்வராஜா, லண்டன்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அறுபதுகள் குறிப்பிடத்தக்கதொரு காலகட்டமாகும். ஈழத்தின் அரசியல், சமூக பொருளாதாரக் காரணங்கள் அக்காலகட்டத்து இலக்கிய வடிவங்களில் குறிப்பாகக் கவிதைப்பரப்பில் கணிசமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்த காலகட்டமாகும்.

இக்காலகட்டத்திலே ஈழத்தின் இலக்கிய உலகுக்குக் கிடைத்த அரியதொரு பொக்கிஷமாக ச.வே.ப. எனப்படும் “கவிக்கனி” ச.வே. பஞ்சாட்சரம் இனம்காணப்படுகின்றார். 28.10.1939இல் சுன்னாகம், இணுவில் மேற்கு கிராமத்தில் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம். வேலுப்பிள்ளை சின்னப்பிள்ளை ஆகிய பெற்றோரின் இரண்டாவது மகனாக இவர் பிறந்தார்.

தனது ஆரம்பக்கல்வியை இணுவில் நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, உடுவில் Mann ஆண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை என்பவற்றிலும், இடைநிலைக்கல்வியை (தற்போது இதுவே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழமாக மாற்றப்பட்ட) திருநெல்வேலி பரமேஸ்வரா கல்லூரியிலும் பெற்றிருந்தார். கொக்குவில் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி தோற்றம்பெற்ற முதல் ஆண்டில் அதன் மாணவராகச் சேர்ந்து தனது உயர் கல்வியை கொக்குவில் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் கற்றுத்தேர்ந்த இவர், தன் விருப்பத்துக்குரிய பண்டிதர் வகுப்பினை வண்ணை நாவலர் மகாவித்தியாலயத்திலும் பின்னர் பெற்றுத்தேர்ந்தார்.

உயர்கல்வியை முடித்தபின் தனது 25ஆவது வயதில் ஆசிரியர் தொழிலைத் தேர்ந்த ச.வே. பஞ்சாட்சரம் யாழ். இந்துக்கல்லூரி, இணுவில் இந்துக் கல்லூரி, கண்டி புசல்லாவ பரிசுத்த திருத்துவக் கல்லூரி, கிளிநொச்சி மத்திய கல்லூரி உட்பட ஏழு அரசினர் பாடசாலைகளில் சுமார் நாற்பதாண்டுகள் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். பின்னர் யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி கல்வித்திணைக்களங்களில் தமிழ்ப் பாட ஆசிரியர்களுக்கு சேவைக்காலத் தமிழ்ப் பாட வகுப்புகளையும் இவர் நடத்தியுள்ளார்.

சுமார் ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர் தாயகத்தில் வெளிவந்துகொண்டிருந்த கலைச்செல்வி சஞ்சிகையில் சுமார் ஒரு வருடமும், இந்து சாதனம் பத்திரிகையில் இரண்டாண்டுகளும் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். அவ்வேளையில் முதுபெரும் இலக்கியகர்த்தாவான சிற்பி – சரவணபவன் அவர்களின் தொடர்பினைப் பெற்றார். அப்பொரியாரது ஊக்கமும், பாராட்டுகளுமே தனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அன்றுதொட்டு இன்றுவரை உந்துசக்தியாக இருப்பதாகப் பெருமையுடனும் நன்றியறிதலுடனும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இலக்கியத்துறையில் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் 1955இல் கவிதைத்துறையில் தடம்பதிக்கத் தொடங்கினார்.

தனது பதினெட்டாவது வயதில், 1957இல் அல்லி மாத சஞ்சிகையில் முதன்முதலில் இவரது கவிதை ஒன்று வெளிவந்தது. அப்போது இவர் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு மாணவனாக இருந்தார். இவர் 23 வயதாயிருக்கும்போது எழுதி 1962இல் வெளிவந்த எழிலி என்ற இவரது முதலாவது நூலுக்கு இவர் 25 வயதாக இருக்கும்போது, 1965ம் ஆண்டுக்குரிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைக்கப்பெற்றது.

சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற எழிலி காவியத்தையடுத்து கவியரங்கக் கவிதைகளை உள்ளடக்கிய தண்டலை என்ற நூலை இவர் வெளியிட்டார். ஈழத்திலே கவியரங்குகள் எழுச்சியுடன் கொடிகட்டிப் பறந்த ஒரு காலகட்டத்தில், கவியரங்கேறிப் பாடப் புறப்பட்ட பண்டிதர்களுள் ச.வே.யும் ஒருவர். தண்டலையை அடுத்து பின்னாளில் நூடும் வீடும் என்ற தலைப்பில் இவரது கவியரங்கக் கவிதைகளின் இரண்டாவது தொகுதியும் வெளியிடப்பட்டது.

கவியரங்கக் கவிதைகளைப்போன்றே தனது அகத்துறைக் கவிதைகளையும் இவர் நூலுருவில் கொண்டு வந்துள்ளார். இன்ப வானில் என்ற தலைப்பிலான அகத்துறைக் கவிதைத் தொகுப்பினை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புதுமைலோலன் அவர்கள் தனது அன்பு வெளியீட்டகத்தின் வாயிலாக ஓகஸ்ட் 1971இல் வெளியிட்டிருந்தார்.

2002ம் ஆண்டு இலங்கை கலை இலக்கியப் பேரவையால், பேரவையின் அவ்வாண்டிற்கான கவிதைக்கான பரிசை ச.வே. பஞ்சாட்சரம் கவிதைகள் தொகுதி 1 என்ற நூல் பெற்றது. இந் நூலின் முதலாம் தொகுதியை யாழ். இலக்கிய வட்டம், புரட்டாதி, 2002இல் வெளியிட்டிருந்தது. இதுவரை 52 நூல்களுக்குமேல் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வழங்கிய ச.வே. பஞ்சாட்சரத்தின் கவிதைகளில் தமிழ் உணர்வு, தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் சாதியம், சீதனம், முதலான பல விடயங்கள் பாடுபொருளாகின்றன.

கூலிக்கு வந்தவன் என்ற நாவல் பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரத்தினால் எழுதப்பெற்று யாழ்ப்பாணம்: தூண்டி இலக்கிய வட்டத்தினால் ஆவணி 2003இல் வெளியிடப்பட்டது. ஈழத்தின் முக்கியமான மரபுக் கவிஞர்களில் ஒருவராகவே பெருமளவில் இனம்காணப்பட்ட ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் முதல் நாவல் இதுவென்ற வகையில் இதன் வரவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. சுமார் 36 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட இந்நாவலின் களமும் அக்காலகட்டத்தை ஒட்டியதான சமூகநிலையைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டமைந்துள்ளது. நாவல் முழுவதும் பேச்சுவழக்கற்ற தூய தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. வாசகருக்கு வித்தியாசமான அனுபவத்தினைத் தரவல்லது.

சின்னஞ்சிறு கதைகள் என்ற பெயரில் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் தனது சிறுகதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து 1969இல் வெளியிட்டிருந்தார். இத்தொகுப்பு பின்னர் இரண்டாம் பதிப்பை யாழ்ப்பாணம்: தூண்டி வெளியீடாக 2003இல் வேள்வி நெருப்பு என்ற பெயரில் கண்டது. இந்நூல் இவரது சின்னஞ்சிறு கதைகள் 50இன் தொகுப்பாக உருவாக்கப்பட்டது.

தமிழ் இலக்கணத்துக்கு ச.வே.ப. அவர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பின் சாட்சிகளாக அவர் படைத்த தமிழ் இலக்கணப் பூங்கா, தமிழ் இலக்கிய வினாவிடைப் பூங்கா ஆகியன அமைகின்றன. தமிழ் இலக்கணப் பூங்கா என்ற இலக்கண அறிவுநூல் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் படைப்புக்களில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதுகின்றேன். 1984இல் முதற்பதிப்பாக வெளியான இந்நூல் இன்றுவரை நான்கு பதிப்புக்களைக் கண்டு 5500 பிரதிகள் வரை விற்கப் பட்டுள்ளன. தமிழ் இலக்கணத்தோடு இடர்ப்படும் மாணவர்களுக்குக் கைகொடுத்துத் தென்பூட்டி, இலக்கணக் கல்வியை இனிய அனுபவமாக மாற்றிவிடும் ஆற்றலோடு வெளிவந்திருந்த இந் நூலின் சிறப்பம்சம், 28 விடயத் தலைப்புக்களில் தனி ஒழுங்கில் வகுத்திருப்பதும் இலக்கண அறிவுக்கு வலுவான தளமிடும் நோக்கோடு விடயங்களை விளக்கியிருப்பதுமாகும். இந்நூல் எதிர்காலத்தில் புலம்பெயர் தேசங்களில் மீள்பதிப்புக்கண்டு இங்குள்ள தமிழாசிரியர்களுக்கும் தமிழ் கற்கும் புகலிட மாணவர்களுக்கும் ஒரு கைநூலாக விளங்கும் வாய்ப்பினை வழங்கியுள்ளது.

பத்துக்கும் மேற்பட்ட இலக்கியப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றுள்ள இவர் கவிதைகள் மட்டுமன்றி சிறுகதை, நாவல், பாநாடகம், சிறுவர் பாடல்கள், பக்திப் பிரபந்தங்கள் என்பனவற்றையும் எழுதியுள்ளார்.

பஞ்சாட்சரமும் பா நாடகங்கள் என்ற நூல் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் இணுவில்: பொன்னெழுத்துப் பதிப்பகத்தின் வாயிலாக ஐப்பசி 2005இல் வெளியிட்ட நூலாகும். முதுபெரும் கவிஞர் பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட சிகண்டி, தாயும் பேயும், பூக்கும் புரட்சிகள், பாடினி ஆகிய நான்கு பா நாடகங்களைக் கொண்ட தொகுப்பு இது. பழமைவாய்ந்த நாடகக் கலைவடிவமானது நவீன கவிதை உரையாடல்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு எடுத்த புதிய பிறப்பாக பாநாடகங்கள் அமைந்துள்ளன. நாடக, கவிதை இலக்கியங்கள் இணைந்து புதிய வாசனையுடன் இப் பா நாடகங்களில் மிளர்கின்றன.

சிறுவர் இலக்கியத்துறையில் இவரது ஈடுபாட்டுக்கு சின்னப் பாப்பா பாட்டு என்ற நூல் சான்றாக அமைகின்றது. ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் கிளிநொச்சியில் பணியாற்றிய வேளையில் கிளிநொச்சி கல்வித் திணைக்களத்தின் கல்விவள நிலையம் இந்நூலை பங்குனி 2004இல் வெளியிட்டது. பண்டிதர் ச.வே.ப. எழுதிய சிறுவர் இலக்கியம் சார்ந்த இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 63 பாடல்களில் 57 பாடல்களுக்கு இராக தாளக்குறிப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் படைப்புகளில் பக்தி இலக்கியங்களே அதிகம் என்றொரு கருத்தும்

நிலவுகின்றது. இணுவில் விளாத்தியபடி வைரவர் திருவிர்டை மணிமாலை, இணுவை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ், இணுவை செகராசசேகரப் பிள்ளையார் பிள்ளைத்தமிழ், சுன்னை (சுன்னாகம்) ஐயனார் அம்புலித்தூது போன்ற பக்தி இலக்கியங்களைத் தான் பிறந்த மண்ணில் கோவில் கொண்டிருக்கும் தெய்வங்களின்பேரில் பாடியருளிய இவர் தனக்கு ஆரம்பக்கல்வியை ஊட்டிய இணுவில் நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையின் வரலாற்றையும் நூலாக்கித் தந்திருந்தார். தனது பக்தி இலக்கியப் படைப்புக்களை புவியியல் வரையறைக்குள்ளாக்கி, இணுவில் சுன்னாகம் பகுதியுடன் மட்டும் நிறுத்திவிடாது, தான் தொழில்நிமித்தம் வாழ்ந்த பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் உள்ள கோவில்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வங்களின் பேரிலும் பாடியருளியுள்ளார். இவரது பக்தி இலக்கியப்படைப்புகள் மாத்திரம் முப்பத்தியேழு தனி நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

யாழ் இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியராக இருந்த வேளையில் தொன்னூறுகளில் தனக்கென இலக்கியவேட்கைகொண்ட ஒரு மாணாக்கர் பரம்பரையையே உருவாக்கியிருந்தவர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம். இன்றைய நிலையில், ஈழமக்களின் தேச விடுதலைப் போராட்டத்தைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாததாகவும், நியாயபூர்வமானதாகவும், அறத்தின்பாற்பட்டதாகவும் கண்டு, அதனை ஊக்கியும், வாழ்த்தியும் பாடி வருவதில் அதிக அக்கறை காட்டிவருகின்றார்.

தாயகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து கனடா தேசத்தில் ஸ்காப்ரோ நகரில் வாழ்ந்துவரும் கவிஞர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம், பிரபாகரப் பெரும் காப்பியம் என்ற 47 படலங்களிலான 1300 மரபுக் கவிதைகளில் மூன்று பாகங்களாக அமைந்த காப்பியத்தை புலிகளின் குரல் வானொலியில் பாடித்தந்துள்ளார். அத்துடன் 30 வரையிலான மாவீர, வீர காவியங்களையும் 20க்கும் மேற்பட்ட எழுச்சிப்பாடல்களும் பாடியதோடு தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் அமைப்பின் தலைவர் வே. பிரபாகரன் அவர்களிடமிருந்து இரண்டுமுறை பரிசீல்களையும் பாராட்டுகளையும் பெற்றுள்ளார்.

கவிஞர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்களது இலக்கியப் பணியினைப் பாராட்டி 2005ம் ஆண்டு கனடா வானம்பாடி இசைக்குழுவினரும், கீதவாணி வானொலி நிலையத்தினரும், கனடா நயினாதீவு ஸ்ரீ காளியம்மன் ஆலயத்தினரும் விருதுகளை வழங்கிக் கௌரவித்திருந்தனர். தாயகத்திலும் உடுவில் பிரதேசசபையினரும் இவரைக் கௌரவித்து விருதுவழங்கிப் பெருமைசேர்த்துள்ளனர்.

2007 பெப்ரவரியில் கனடாவில் தமிழர் தகவல் நிறுவனத்தினர் தம் பதினாறாவது வருடாந்த விருது வழங்கும் விழாவைக்கொண்டாடினார்கள். இவ்விழாவில் பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரத்திற்கு இலக்கிய எழுத்துப்பணிக்காக விருதினை வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளனர். கனடாவிலிருந்து கவிஞர் ச.வே. பஞ்சாட்சரத்தின் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் கவிதைகள் தொகுதி இரண்டு வெளிவரவுள்ளது. அத்துடன் இவரது 50 புதிய சிறுகதைகளைக் கொண்ட நெஞ்சைச் சுடும் நிதர்சனங்கள் என்ற நூலும் வெளியாகும் தறுவாயில் இருக்கின்றன.

அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில்
முதற்பரிசு பெற்ற சிறுகதை

(இக்கதைக்கு ஆசிரியர் இடட பெயர் பரிணாமம்)

அறிமுகம் 25 - புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள்

பாண்டிருப்பு - கல்முனையைச் சேர்ந்த திருமதி கமலினி சிவநாதன் 12.06.1972ல் பிறந்தவர். க.பொ.த. உயர்தரம் வரை கல்விகற்ற இவர் ஒருங்கிணைந்த அஞ்சல்சேவை உத்தியோகத்தராகக் கடமை புரிகிறார். அணையா விளக்கு சஞ்சிகையில் “வாசலிலா மலர்கள்” என்ற சிறுகதையை எழுதியதன் மூலம் எழுத்துலகில் காலடி எடுத்துவைத்த இவரது படைப்புகள் வீரகேசரி, தினக்குரல், தினமுரசு, மித்திரன், வாரகரபி டொட் கொம். (இந்தியா) ஆகியவற்றில் வெளியாகியுள்ளன. அஞ்சல் நலன்புரி அமைப்பு, விபவி கலாசார மையம், யாத்திரா கவிதை இதழ் ஆகியவை நடத்திய போட்டிகளில் பரிசுகளும் சான்றிதழ்களும் பெற்றுள்ளார். கவிதை சிறுகதை ஆகிய துறைகளில் எழுதிவரும் இவரது “தொலைவில் ஒரு கனவு” என்று சிறுகதைத் தொகுதி சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளது.

இவரது தொடர்பு முகவரி :- இல, 03, அரசவிடுதி, கிறீன்ஸ் வீதி, மட்டக்களப்பு
தொலைபேசி : 065 2227473

ஈச்சந்தீவுப் பெரிய வீட்டில் இன்று ஆட்கள் அவ்வளவாக இல்லை. போடியார் சாய்மானக் கதிரையில் சாய்ந்து கிடந்தார். பொன்னிக்கிழவி ஈர்க்குக் கட்டினால் தரையை “வறக், வறக்” என பெருக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“கேட்டியா பொன்னி?”

போடியாரின் குரலுக்கு கடுக்கும் இடுப்பை தடவியபடி முகத்தில் வலிகாட்டி நிமிர்ந்தார் கிழவி.

“என்னய்யா?”

“என்ற மகனும் பொஞ்சாதி புள்ளயளும் வாறாங்களாம்”

“மெய்யா சங்கதி, இருவது வருசம் போன பொடியனுக்கு ஊரப் பார்க்க ஆச இருக்காதா பின்ன?”

“ஓமோம், தாய் செல்லம் தவறிப்போனதுக்கும் அவன் வரல்ல கண்டியோ. அவன் வேல செய்யிறது வங்கியாமே, அங்க திரெண்டு லீவு குடுக்கமாட்டாங்களாம், சீவன் பிரியக்காட்டிலும் மகன வழிபாத்து கண்ண மூடவேண்டியதாய் பொயிற்று செல்லத்துக்கு”

போடியாரின் குரல் தரும்பி நின்றுவிட்டது. மனைவியின் மரணத்துக்குப் பின்னரான தனிமை அவரை மிகவும் வருத்தி விட்டிருந்தது.

“கடைசிக் கடமை கூட செய்யிறதுக்கு மகன்வராமப் போனது அவுட விதிதானாக்கும், நாம என்னய்யா செய்யேலும்?”

போடியாரின் மனதுக்கு ஆறுதல் கூறுவதாக வந்து விழுந்தன கிழவியின் வார்த்தைகள். அவள் மீண்டும் தன் வேலையில் மூழ்கினாள். அதிகாலையில் வந்து போடியாரின் வீடுவாசலைப் பெருக்கிச் சுத்தஞ் செய்து, அவருக்கு உணவு சமைத்து வைத்து, மாலையானதும் வீட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்வது பொன்னியின் நாளாந்தக் கடமை.

பல வருடங்களுக்கு முன், போடியாரின் மனைவி குழந்தை பெற்றிருந்த வேளை, மிளகு தண்ணி சமைத்து, குழந்தையைக் குளிப்பாட்டி, வயற்காட்டுக்கு தேநீர் அனுப்பி... இப்படிச் சகல வேலைகளையும் கவனிக்கவென பொன்னி அங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்தாள். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அவள்தான் அந்த வீட்டு வேலைக்காரி.

அந்தக்காலத்தில் ஈச்சந்தீவுப் பெரிய வீடுதான் ஏழையானைகளின் வாழ்வாதாரம். போடியாருக்கு ஏகப்பட்ட வயற்பூமி. அதுவும் இரண்டுபோகஞ் செய்யும் பூமி. உழவு

இயந்திரங்கள், மாடுகள் என ஏகப்பட்ட வளங்கள். நூற்றுக்கணக்கான வேலையாட்கள். தனக்கென ஒரு சமஸ்தானத்தை அமைத்துக்கொண்ட தலைவனைப் போல போடியார் களிப்புற்றிருந்த நாட்கள் அவை. அந்தக் கால கட்டத்தில்தான், தமிழ் பேசும் சமுதாயத்துக்குள்ளிருந்து போராட்டக் குழுக்கள் வெளிக்கிளம்பின. அத்தனை நாட்கள் சீராக ஓடிக்கொண்டிருந்த வாழ்க்கை வண்டி திடீரெனப்பாதை மாறியது.

கல்வி, விவசாயம் எல்லாமே பின் தள்ளிப் போக உரிமைக்காகப் போராடுவதே முதற்கடமையாகியது. அப்போதெல்லாம் வடகிழக்கு நாட்கள் கறுப்பாகவே விடிந்தன. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கதவையும் மரணம் வந்து தட்டியது. அந்தப் பயங்கரத்திலிருந்து தமது பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக பணம்படைத்தவர்கள், நிலவுடைமையாளர்கள் தமது பிள்ளைகளை ஐரோப்பிய தேசத்துக்கு அனுப்பிவைத்தனர். அப்படித்தான் போடியாரும் தனது ஒரேமகனை தூரதேசத்துக்கு அனுப்பிவைத்தார். அப்போதிருந்த மனோநிலையில் தனது பாரம்பரியம், கலாசாரம், எதிர்காலம் எதைப் பற்றியும் சிந்திப்பதற்கு அவருக்கு அவகாசமிருக்கவில்லை. இனவாதப் பிரச்சனை மட்டுமே பூதாகரமாகத் தெரிந்தது.

நிலைமை நாளுக்கு நாள் மோசமான நிலைக்கு மாறிக் கொண்டிருந்தது. விவசாயப் பூமிகள் எல்லைப் புறங்களில் இருந்தமையால் அங்கு சென்று தொழிலில் ஈடுபடமுடியாத சூழ்நிலை தோன்றியது. சோதனைகள், சந்தேகங்கள், கைதுகள் தொடர்ந்ததால் வேளாண்மைத் தொழில் கைவிடப்பட்டது. போடியாரின் சமஸ்தானமும் கலைந்தது. அவரும் மனைவியும் அந்தப் பெரிய வீட்டில் தனித்துவிடப்பட்டார்கள். சூழலிலிருந்து

தொழிலாளர் கூட்டம் தமக்கென ஓர் இருப்பைத் தேடிச் சென்றுவிட்டது. அப்போதும் பொன்னி அவர்களுடன் தானிருந்தான். மனைவி இறந்துவிட்டபின் போடியார் முழுவதுமாக வரண்டுபோனார். இருபது வருடங்களாக தனது ஒரே மகனையும் பிரிந்து வாழவேண்டிய வனவாசம் அவருக்கு.

மகன் வெளிநாட்டிலேயே ஓர் இலங்கைப் பெண்ணை திருமணஞ் செய்துவிட்டதாக கடிதம் எழுதியிருந்தான். அதிலேயே மன்னிப்பும் கேட்டிருந்தான். இப்படித்தான் இடைக்கிடை மகனிடமிருந்துவரும் கடிதங்களில் சில மணி நேரங்கள், பழைய வாழ்க்கையை அசைபோடுவதில் பல மணி நேரங்கள் என வாழ்ந்தவருக்கு, வரண்டுபோன நிலத்தில் வீழ்ந்துவிட்ட மழைத்துளி போலிருந்தது மகனின் வருகை.

போடியாரின் வீட்டுக்கு காவி பூசுவதிலிருந்து, வடலிவெட்டி வேலியடைப்பதுவரை அத்தனை வேலைகளையும் பொன்னியின் குடும்பமே செய்து கொண்டிருந்தது.

“கந்தசாமி!”

“ஐயா”

“மாங்காயள ஆயன், கரும்பு முத்திக் கிடக்கா எண்டுபாரு, நூங்கு வெட்ட ஆரும் வந்தா விட்டுராத. ஒரு நாளும் வராத புள்ளயள் வருகுதுகள். ரெண்டு கிழம நிக்கிறதாம். அதுக்குள்ள என்ர ஆசைக்கு எல்லாத்தையும் அதுகளுக்கு குடுத்தாணும். பொன்னி பயத்தம் பலகாரம் சுடுவாய்தானே, எறிஞ்சா ஆன்ற தல உடையிற மாதிரி பண்ணிப் போடாத. வாயில போட்டா உவிஞ்சு போற மாதிரி ருசியாச் சுடு”

பொன்னிக்கிழவி நமட்டுச் சிரிப்புடன் நகர்ந்தாள்.

மகனையும், அவனது குடும்பத்தையும் வரவேற்கவும், அவர்களுடன் சந்தோசமாக நாட்களைக் கழிக்கவும் அவர் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டார்.

“பொன்னி, மருமகள் நல்ல ஆசாரமான குடும்பத்துப் பெட்டையாம் என்று எழுதியிருந்தவன் குத்துவிளக்கத் துடச்சிவை. சாமியறையில் அவள் வந்து விளக்கத்தேடுவாள்” போடியாரின் ஆணைகள் முடிவற்றிருந்தன.

மகன் வந்து இறங்கினான். மொழு மொழுவென்றிருந்த பேரனை வாஞ்சையோடு கட்டித்தழுவப் போனவரின் கைகளை தட்டிவிட்டது குழந்தை.

“ட்டா, ஹூ இஸ் திஸ் ஓல்ட் மேன்?”

“யுவர் கிராண்ட் பாதர்” என்றான் மகன். போடியாரின் பார்வை அவன்மேல் வெறுப்பாய் விழுந்தது.

“அப்பா, அவனுக்குப் பழக்கமில்லதானே. பிறகு சரியாப்போகும், நீங்க வாங்க”

“இந்த தென்னயப் பாத்தியா? நீ பிறந்தண்டைக்கு வச்சனான். உன்னப் பாக்க ஏலாத கவலய இதப் பாத்துத்தான் ஆத்தியிருக்கன்” அவருடைய உணர்வு பூர்வமான வார்த்தைகள் மகனில் எதுவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை என்பதை அவனது பதிலில் இருந்து கண்டுகொண்டார்.

“தேங்கா நிறயப் பழுத்திருக்கு. பிடுங்கவேணும் யார் தலையிலயும் விழுந்தூரப்போகுது”

தான் மகனாகப் பார்த்த மரத்தை, மகன் மரமாகப் பார்க்கிறான். இத்தனை நாட்கள் அவர் மனதில் கட்டிவைத்திருந்த ஆசைக்கோட்டை சரிந்து மண்மேடாகியது.

சின்னச் சின்ன மனவருத்தங்களுடன் ஒருவாரம் கழிந்துவிட்டிருந்தது. பேரக்குழந்தைகளோ மருமகளோ போடியாரிடம் பிரியமாக நடந்து கொள்ளவில்லை. கரும்பையும், மாம்பழத்தையும் ருசித்து சாப்பிட்டவர்களுக்கு, கிறவல் தரையும் புழுதி மணலும் பிடிக்கவில்லை.

பொன்னியின் பேரப்பிள்ளைகள் வந்து மறைந்து நின்று வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவர்களை வேடிக்கை பார்ப்பதும், வீட்டுக்குத் திரும்பி ஓடிச் செல்வதுமாக இருந்தார்கள். போடியார் கூடத்தில் மாட்டப்பட்டிருந்த மனைவியின் புகைப்படத்துடன் மானசீகமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“எவ்வளவு ஆசையோட இருந்தனான் செல்லம், அவனிட்ட நிறயக்கதைக்க வேணு மெண்டிருந்தனான். என்ற உணர்வுகளை அவன் மதிக்கல்ல பாத்தியா. அவன் தன்ர பிள்ளயளுக்கு, பொஞ்சாதிக்கு, நம்மட வாழ்க்கமுறை பற்றி, இந்த ஊர் பற்றி, எங்கட சூழல்பற்றி சொல்லவே இல்ல. லண்டனில பிறந்து வளந்து புதிசா இஞ்ச வந்தவனப் போல நடக்கிறான். உன்ர கடைசிப்பயணத்துக்கும் வராதவன் இப்ப வந்து உன்னப்பத்தி ஒரு வார்த்தைக்கல்ல. அதுதான் என்ற மனதுக்க கிடந்து அறுக்குது”

“அப்பா!” மகன்தான் அழைக்கிறான்.

“சொல்லு”

“நாங்க கொஞ்சம் வெளியில போய் தங்குவமெண்டு பார்க்கிறம். இவயளுக்கு ஏ.சி. இல்லாம சரியான நித்திரையிலல்”

“லண்டனில் வெய்யிலே இல்லையோ”

“இல்ல, அதான் வெய்யில சமாளிக்க ஏ.சி இருக்கு”

“ஆ!... தாராளமாப் போய் தங்குங்க”

“கொழும்புல போய் நிண்டுட்டு அப்பிடியே போவமெண்டு யோசிக்கிறன்”

“லண்டனுக்கா?”

“ஓமோம்”

“சரி”

“இல்ல அப்பா, நான் வந்தனான் ஏன்னண்டா, கொழும்புல ஒரு பிளட் பாத்திருக்கன். அறுவது லச்சம் சொல்லுறாங்கன். காசு கொஞ்சங் குறையுது.”

போடியார் நிமிர்ந்து மகனது முகத்தைத் தீவிரமாகப் பார்த்தார்.

“இல்லப்பா, நம்மட வயல்பூமிய வித்து கொஞ்சம் காசெடுத்தா அத வாங்கலாம். வயல வாங்குறதுக்கும் ஆள் ரெடி பண்ணிறறன். என்ற பிரன்ட் காதர். அவன் நம்மட பூமிய வாங்க விரும்புறான்.”

இப்போது போடியார் மகனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார். அவன் தீட்டியிருந்த திட்டங்களையிட்டு அவர் உண்மையிலே ஆச்சரியப்பட்டார். அவன் ஒரு அந்நியனாகத் தெரிந்தான் அவருக்கு.

“சிவா!” முதன்முறையாகப் பெயர்கூறி அழைத்தார் போடியார்.

“இந்தப் பிரதேச மக்களுக்கு ஒழுங்கான பள்ளிக்கூடம், ஆஸ்பத்திரி, விவசாயக் கந்தோர், சந்தை எதுவும் இல்லை. விவசாயஞ்செய்ய ஏலாதெண்டு கைவிட்டுக் கிடக்கிற பூமிய, கிழக்கு அபிவிருத்திக்கு அனுசாரணை செய்யிறவங்களிட்ட பாரங் கொடுத்தா, அவங்க அதுக்குள்ள கட்டடங்கள் கட்டித் தருவாங்க. ஏதோ எங்கட மக்களுக்கு என்னால முடிஞ்ச ஒரு சின்ன உதவியா இதச் செய்ய நினைச்சிருக்கன். நானும் ஒரு பணக்காரனா இருந்தனான் என்றதுக்கும், இந்த மண்ணுல பாசம் வச்சிருந்தனான் என்றதுக்கும் இது ஒரு சாட்சியா இருக்கட்டும். இத உன்னட்ட கதச்சு, உன்ர உதவியோட செய்யலா மெண்டிருந்தனான். ஆனா நான் நினச்சது போல நீ இல்ல. மற்றப் பூமிய விவசாயத்துக்குப் பயன்படுத்தி, இஞ்ச வாழ்றவங்களுக்கு ஏதும் நன்மை செய்யலாமா எண்டு பாரு. இல்லாட்டி விடு, இந்த வீடு வளவ பொன்னிட மகளுக்கு எழுதப் போறன். என்ற கடைசிக்காலம் இஞ்சதானே” கூறியவர் விருட்டென எழுந்து தனது அறைக்குச் சென்று தாளிட்டிக் கொண்டார்.

முற்றத்தில் நின்று தென்னை தன் கீற்றுக்களை அசைத்து ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியின் 83^{ஆவது} பிறந்தநாளை ஒட்டிய கவிதை

“ஒளவையாய் சைவப்பழம்”

- ஆசிரியர் கே. எஸ். சிவஞானராஜா, கொக்குவில் மேற்கு

ஆன்மீக வாழிநின்று அகிலமதை உய்விக்கும்
அன்னை தமிழ்ச் செல்வியே,
அடியவர் வாழிநின்று அம்பாளை வணங்கிடும்
ஒளவையாய் சைவப் பழமே,

தேன்பாயு தமிழோடு தெய்வீக சைவமதை
தித்திக்க வளர வைத்தாய்,
தெல்லியூர் தூர்க்கா துரந்தரி தங்கம்மா
திண்ணிய ஆயுள் வென்றாய்,

நானென்று ஒருபோதும் எண்ணாத தைமகள்
நாள்தோறுத் இயற்றும் அறங்கள்,
நனிநின்று இம்மண்ணை நீடுழி வாழ்விக்கும்
நானிலம் உயர்வாகுமே,

வானின்று வாழ்த்திடும் சூரிய சந்திரன்
வணங்கிடும் சிவபூமியில்,
வருடாந்தம் வருமிந்த பிறந்தநாள் வைவாம்
வல்லமை பெற்று வாழ்க!

இத்தனையும் இழந்துபோம்

-வடஅல்வை சித்திரா சின்னராஜன்

விடிய விடிய நாடகங்கள்
விழிப்பிருந்து பார்த்திடுவோம்
அரிச்சந்திரன் வேடத்தில்
வையமுத்து வந்துவிட்டால்
கண்ணை இமைக்கமாட்டோம்
கண்ணீரில் நனைந்து
கதையோடு இணைந்திடுவோம்

சினிமாத் திரை அரங்கில்
சிந்தை மனம்மகிழ
படம் பார்த்து மகிழ்ந்திடுவோம்

செக்கன்வேலா பார்த்துவிட்டு
கடைசி பஸ்பிடிப்போம்
நடந்து வருகையிலே
மணியத்தார் கடையில்
கூடச் கூடத் தேத்தண்ணி
சுவையாகக் குடித்திடுவோம்.

மூத்தவிநாயகர் கோயிலிலே
திருவிழா என்றால்
தவறாமல் சென்றிடுவோம்
அன்றிரவு முழுவதும்
ஆலய வீதியிலே
திருப்பள்ளி கொண்டிடுவோம்
சின்னமேளம் வருகுதெண்டால்
கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு
திடுக்கிட்டு எழுந்திடுவோம்

விடிகாலை வேளையிலே
வடக்குவீதியில் சமாபார்க்க
முண்டாடித்துக் கொண்டு
முன்வரிசை நின்றிடுவோம்
வாண வேடக்கையில்
வானமே அதிர்ந்துவிடும்

விண்ணாணம் பார்க்க
வீதியுலா சென்றிடுவோம்

வெள்ளி முளைக்கையிலே
வண்டில் கூட்டிக்கொண்டு
பன்றித் தலைச்சியம்மன்
பொங்கலுக்குப் போய்வருவோம்.

முற்றவெளியில்
முத்தமிழ் விழாவென்றால்
நண்பர்கள் புடைசூழ
புல்தரையில் அமர்ந்து
புதினங்கள் பேசிடுவோம்.

வாணிவிழா வந்துவிட்டால்
பட்டமன்றம், கவியரங்கு
கேட்டு மகிழ்வதற்கு
நள்ளிரவு கடந்தாலும்
கண்விழித்துக் காத்திருப்போம்.

மின்னொளியில்
கர்ப்பந்து ஆட்டமென்றால்
நடுச்சாமம் வந்தாலும்
ஆடுகளத்தைச் சுற்றி
அமர்ந்து ஆர்ப்பரிப்போம்
கூழலாம்பு கொண்டு
கடற்கரைக்குச் சென்றிடுவோம்
கொண்டுவந்த உயிர்மீனில்
புளியாணம் வைத்துக்
சுவையிருந்து
சுவையாக உண்டிடுவோம்.
இத்தனையும் இழந்துவிட்டோம்
இனி எதனைத்தான்
பெறப்போறோம்.

கலாயுஷணம் அமரர் புலோல்யூர் க. சதாசீவம் ஞாபகார்த்தச்
சீறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற சீறுகதை

மெஜிக் ரியலிஸ
சீறுகதை

கரணவாய் கிழக்கு கரவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட டாக்டர். சா. முருகானந்தன் 14/01/1950 ல் பிறந்தவர். ‘கண்களின் வார்த்தைகள் தெரியாதோ’ என்ற சீறுகதையினை தினகரனில் எழுதியதன் மூலம் படைப்புலகில் காலடி எடுத்து வைத்த இவரது படைப்புகள் இலங்கை, இந்திய, சர்வதேச புலம்பெயர் சஞ்சிகைகளில் வெளியாகியுள்ளன. கவிதை, சீறுகதை, கட்டுரை, விமர்சனம், பத்தியெழுத்து ஆகிய துறைகளில் எழுதிவரும் முருகானந்தன் இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருது, சென்னை இலக்கிய சிந்தனைப் பரிசு, தமிழலைப் போட்டியில் பரிசு, கனகசெந்திநாதன் ஞாபக குறுநாவல் பரிசு, பூபாள ராகங்கள் சீறுகதைப் போட்டியில் பரிசு, மல்லிகை, ஞானம், தினகரன், முரசொலி, ஈழநாதம், ஈழநாடு, தமிழ் அலை போட்டிகளில் பரிசுகள், மாவீரர் தினப் போட்டியில் முதற் பரிசு ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளார்.

இவரது தொடர்பு முகவரி : 81, மனிங் பிளேஸ், வெள்ளவத்தை.
தொ. பே. 071 5198232

தொலைபேசி மூலம் தான் அந்தப் பயமுறுத்தல் வந்தது. நான் என்டைக்கும் சாவுக்குப் பயந்தவனில்லை. மரணம் எப்பவும் யாரையும் தன்வசமாக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். மரணம் கருணை இல்லாதது. வயது பார்க்காதது. வேண்டியவர், வேண்டாதவர் அதற்குக் கிடையாது. எந்த அடிப்படையில் மனிதரை ஆட்கொள்ளும் எண்டதையும் அறிய முடியாது. அது எந்த மாதிரியும் வரலாம். வயோதிபத்தால், நோயால், விபத்தால், இயற்கை அனர்த்தங்களால், யுத்தத்தினால் – எப்படியும் வரலாம். கொலையாய், தற்கொலையாய் கூட வரலாம்.

எனக்கு இப்ப வந்த தொலைபேசி கொலைமிரட்டல்! இப்ப எல்லாம் எங்கட நாட்டில இந்த மிரட்டல் நித்திய நிகழ்வு பாருங்கோ. அதோட இவங்கள் சொன்னபடியே பாவ இரக்கமின்றி செய்தும் விடுவாங்கள். வட கிழக்கிற்கு என்று மட்டுப்பட்டிருந்த இந்த கைங்கரியம் இப்பமெல்ல தலைநகருக்கும் வந்திட்டுது. ஆயுத கலாசாரம் எமது தேசிய கலாசாரமாகியிட்டுது.

இந்தக் கொலை அச்சுறுத்தல்கள் பலதரப்பட்டவர்களுக்கு வாரது. முந்தி போராளிகளுக்கும், போராளிகளுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தவர்களுக்கும், போராளிகளுக்கு உணவு வழங்கியவர்களுக்கும், ஊர்காவல் படையினருக்கும், மாற்றுக்குழு உறுப்பினர்களுக்கும் என்று இருந்தது. இப்போது அந்த எல்லைகளைத் தாண்டி பத்திரிகையாளர், பணக்காரர் என்று விரிவடைந்து விட்டுது. பணக்காரர்கள் சில சமயங்களில் சாதாரண பணம் படைத்தவர்கள் கூட கடத்தப்பட்டு கப்பம் கோரப்படுகினம். வித்துச்சுட்டோ கடன் பட்டோ கப்பம்

செலுத்தியவர்கள் விடுபட்டிருக்கினம். இன்னும் சிலர் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கினம். இந் நாட்டிலை தமிழராய் பிறந்ததாலை எத்தனை கஸ்டங்கள்?

ஸ்கொடல்லன்ட்யாட் பொலிசாருக்கு ஒப்பான திறமையான பொலிஸ் வளங்களைக் கொண்ட, பல குற்றவாளிகளை தமது திறமையால் இனம்கண்டு, தேடிப்பிடித்த எங்கட பொலிசாரால் இப்ப இங்கே நடக்கிற கடத்தல் கொலைகளிலை ஒரு சம்பவத்தையாவது கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருக்கிறததான் வியப்பாயிருக்கு. அதோட பல வித சந்தேகங்களையும் கிளப்பிவிட்டிருக்கு.

என்னைப்பயமுறுத்தியதற்கான காரணத்தை தெரிய நீங்கள் ஆவலாக இருக்கக்கூடும். நான் ஒரு கீழ்நடுத்தர வர்க்க மனிதன். எந்தப் போராளி அமைப்புக்கும் ஆதரவானவனுமல்ல. வீண் சோலி, வம்பு, தும்பு எதற்கும் போகாதவன். நான் மிதித்தால், என்ர பாதம் பட்டு புல்லு வாடாது என்று என்ரபாட்டனார் என்ர அமைதியான போக்குப்பற்றி கூறுவார். ஆனால் எனது இயல்புகளிலும், செயற்பாடுகளிலுமிருந்த மென்மை என்ர பேனாவுக்கு இருக்கபில்லை. அதுமையுக்குப்பதிலாக இரத்தத்தைத் தோய்த்தே எழுதுற இயல்புடையது. இவரா இதையெல்லாம் எழுதுகிறார் என்று பலரும் வியந்திருக்கினம். என்ர மனிசிக்காரி கூட சொல்லுவாள், “நீங்க இரண்டு விசயங்களில் தான் கடுமை, ஒண்டு உங்கட எழுத்து; மற்றது உங்கட பெண்சாதியான என்னோட” உண்மைதான்! நான் என்ர மனிசியோடை காட்டுற அட்டகாசத்தைப் பார்த்தால், இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா

எண்டு தான் வியப்பியர். அவ்வளவு கடுமையான ஆதிக்கம்! மற்றும் படி அன்பும் அதிகம் தான். அன்பிருக்கும் இடத்தில் தான் கோபமும் இருக்குமாம் உண்மையாகத்தான் இருக்க வேணும்.

என்ற எழுத்துக்கள் எப்பவும் சமகாலத்தைப் பிரதிபலிப்பன. சமகால கொடூரயுத்த அவலங்களை என்ற கதைகளிலும், கவிதைகளிலும் இயல்பாக வடிப்பன். எனக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய விசயங்களை நாசுக்காகவாவது எழுதுவன். எனினும் வாசகர்கள் புரிந்து விடுவினம். என்ற எழுத்தில் நாசுக்காக கருதுவதை, நாசுக்கின்மை எண்டு என்ற மனிசி சொல்லுவா. அவ சொல்லுறதும் சரியாகத்தான் இருக்க வேணும்.

அண்மைக்கால கடத்தல் கொலை சம்பவங்களைப் பற்றி நாசுக்காக எழுதி ஒரு சாராரை கண்டித்தமையை அவர்களே விளங்கிக் கொண்டு விட்டினம். அதன் பிரதிபலன் தான் இந்தக் கொலை அச்சுறுத்தல்.

“உனக்கென்ன, நீ பெரிய எழுத்தாளன் எண்ட, நினைப்போ?... இனியும் ஏதாவது கண்டபடி எழுதினால் தலை வெடிதான்.... பேசாமல் பேணையை மூடி வைச்சிட்டிரு...பிள்ளை குட்டிக்காரன் எண்டு பார்க்கிறம்.... இல்லாட்டி இப்பவே உன்னைப் போட்டிருப்பம்...”

தொலைபேசியில் வந்த மிரட்டல் இதுதான். எவ்வளவு தான் சாவுக்குப் பயந்தவனல்ல எண்டாலும், இந்தத் தொலை பேசியழைப்பு என்னை உலுப்பித்தான் விட்டுது. எண்டாலும் நான் இதுபற்றி மனிசியிடம் கூட சொல்லவில்லை. பாவம் நிச்சயமாக இதைத் தாங்கிக் கொள்ளமாட்டா. அவரைப் பார்க்கும் யாரும், அவ ஒரு துணிச்சல்காரி எண்டு தான் நினைப்பினம்... ஆனால் உண்மையிலேயே வெறும் வாய்ச்சவடால்தான். சரியான பயந்தாங்கொள்ளி எண்டது எனக்கு தான் தெரியும். அந்தாள் மனிசிக்குச் சரியான பயம் எண்டுதான் எங்கோடு பழகிறவை நினைப்பினம். ஆனால் உண்மையிலேயே மனிசி எனக்குச் சரியான பயம் அல்லது பயபக்தி எண்டு சொல்லலாம். பாவம் அவரை நோக வைக்கக் கூடாதெண்டு எண்ணிக் கொண்டு பேசாமலிருந்தன்.

என்னில் தெரிஞ்ச சில மாற்றங்களை இவ கண்டுகொண்டா. “என்ன ஒருமாதிரி இருக்கிறியள்?” எண்டு கேட்டா. ஒண்டுமில்லை எண்டு சமாளிச்சன். இரவு பிள்ளையாளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்த வேளையிலும் மனதில் ஏதோ ஒருவித கனதி. “ஒரு வேளை நான் செத்துப் போனால், இவர்களுடைய எதிர்காலம்...?” ம் நெடுமூச்செறிஞ்சுது....

இரவு இவ வழக்கத்திற்கு மாறாக “மூட்” டிலிருந்தா. நான் வழக்கத்துக்கு விரோதமாக “டல்” லாக இருந்ததைக் கண்டு கொண்டா. “இஞ்சாருங்கோ, என்ன ஒரே யோசனையாய் இருக்கிறியள்?... மனிசிலை இருக்கிறதைச் சொன்னால் தான் ஆறுதல் கிடைக்கும்? மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டினா.

“ஒண்டுமில்லையப்பா....” எண்டு கூறியபடி அவவோடு ஒருவாறு ஒன்றினன். இரவு தூக்கம் வரவில்லை. “இப்பவே உன்னைப் போட்டிடுவம்” எண்ட அவனர் இறுதி வார்த்தைகள் மனதைக் குத்தி வலி எடுத்தது. பெருமூச்சு வெடித்தது.

இரண்டு மூண்டு நாட்கள் பேணையைத் தொடயில்லை. மனிசிக்குப் புதுமையாக இருந்தது. “ஒண்டும் எழுதேல்லையே அப்பா?”

“எழுதி எழுதி என்னத்தைக் கண்டது?” நாடு என்ன திருந்தினதோ? எங்கட திருப்திக்காக எழுதுறம்.... அவ்வளவுதான்... போட்ட புத்தகங்களும் தேங்கிப் போயிருக்கு....”

இரண்டு மூண்டு நாட்களின் பின்னர் நான் எழுதிய கவிதை ஒண்டு பிரசுரமாகியிருந்தது. அதிலும் ஏதோ அவர்களுக்கு நெருடலாக இருந்திருக்க வேணும். தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டிருக்கினம். நான் வீட்டில் இருக்கயில்லை. மனிசிதான் கதைத்திருக்கிறா. என்னிடம் சொன்னதை அவவிடமும் சொல்லியிருக்கினம். அவ பதறிப்போனா. நான் வீட்டிற்கு வந்ததும் குய்யோ முறையோ எண்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுதா. எங்கிருந்து இவ்வளவு கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது எண்டு வியப்பாக இருந்தது.

“இனிமேல் நான் எழுதயில்லை” எண்டு மனைவியின் கையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்தன். இரண்டொரு நாட்களில் எழுத்தாளர் சந்திரபோஸ் சுதாகரின் படுகொலைச் சேதி என்னையும் கலக்கிவிட்டுது. என்னைவிட மனிசி இன்னொரு படி கூடுதலாகக் கலங்கி நொடிந்து போனா. ஒரு நடைப்பிணம் போல அவ இருப்பதைப் பார்க்க மனதுக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

என்ற நண்பரான சண்முகம் சித்தபாவும் இனி எழுத வேண்டாம் எண்டு ஆலோசனை கூறினார். சுவிசிலிருந்து என்ற தம்பி யோகனும் இதையே அண்ணிக்காரிக்கு தொலைபேசியில்

கூறியிருக்கிறான். மனிசி மிகவும் குழம்பிப் போனா. மீண்டும் மீண்டும் இனி எழுத வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டா. நானும் உடன்பட்டு சத்தியம் செய்து கொடுத்தன்.

சில நாட்களாக எதுவும் எழுதவில்லை. வழமையாக எழுதும் மல்லிகை, ஞானத்திற்குக் கூட எழுதவில்லை. ஜீவா என்னைக் கண்டபோது, “என்ன கனநாளாக எழுத்து ஒண்டையும் காணம்...?” என்று கேட்டார்.

“வீடு கட்டுறும் கொஞ்சம் பிசி...” என்று அசடு வழியச் சிரித்து வைத்தன். ஞானம் ஆசிரியருடன் தொலைபேசியில் கதைப்பதைக் கூடத் தவிர்த்துக் கொண்டன்.

யாராவது சோதனையிட வரக்கூடும் என்று நினைத்த என்ற மனிசியும் நான் எழுதி, பத்திரிகைக்கு அனுப்பாது வைத்திருந்தவற்றையெல்லாம் தீயிலிட்டா. ஜனாதிபதியிடம் நான் சாகித்திய மண்டல விருது பெற்ற படத்தினை முன்னறையில் மாட்டினா. “ஏனப்பா, அளவுக்கு மிஞ்சிப் பயப்படுகிறாய்?” என்று பாதிக்கண்டலாகவும், பாதி ஆறாத லாகவும் கூறினன். “நீங்கள் திருந்த மாட்டியள்” என்று அடிசெல்லமாகக் கூடிந்து கொண்டா.

மாதங்கள் நகர்ந்தன. எப்பொழுதோ நான் எழுதிய அரசியல் கட்டுரை ஒண்டு தேசியத் தினசரியில் பிரசுரமாகியிருந்தது. சொந்தப் பெயரில் இல்லாமல் புனைபெயரில் தான் எழுதியிருந்தன். கொஞ்சம் காட்டமான கட்டுரை. இதை இப்போது பிரசுரித்து விட்டார்களே என்று மனது படபடத்தாலும், என்ற பெயரில் எழுதவில்லைத் தானே என்று என்னை நானே தேற்றிக் கொண்டன். மனிசிக்கு விசயம் தெரியாததால் அடி அமைதியாக இருந்தா. எனது கட்டுரை என்பதை இனம் கண்டு கொண்ட எழுத்தாள நண்பர் தருமலிங்கம் எனக்கு ஆலோசனை கூறினார். “இனி கொஞ்சக் காலத்திற்கு இப்படி எழுதாதையுங்கோ”

“சரி என்று பதிலளிச்சன். சொன்னபடியே நான் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டன். “நீ ஒரு கோழை” என்று மனது கேலி செய்தது.

எழுத்துக்கு ஒவ்வொன்றுக்கும் தொலைக் காட்சியில் அதிக நேரம் செலவிடுவது வழக்கம். இலங்கை அணி, அடிஸ்ரேலியாவுடன் மோதும் கிரிக்கட் மார்ச். ஜெயசூரியா விளாசிக் கொண்டிருந்தார். அடிஸ்திரேலியப் பந்து வீச்சாளர்கள் மீது எரிச்சல் ஏற்பட்டது.

அழைப்பு மணி அடித்தது. மனிசிதான் போய்த் திறந்தா...தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே வந்தவை என்னை நெருங்கி வந்து எட்டிப்பிடிச்சினம், உடுப்பு மாற்றவும் அவகாசம் தராமல் கொற இழுமையில் வெளியே கொண்டுபோய் வெள்ளைவானில் ஏற்றிச்சினம். என் கண்கள் கட்டப்பட்டன. எங்கே கொண்டு போகினம் என்று தெரியேல்லை. ஒரு அறை விழுந்தது. சரமாரியான கேள்விக்கணைகள், என்ற பேனாவுக்கு துப்பாக்கியால் பதில் சொல்லப்போகினம் என்று புரிந்தது. மனிசி கதறுவது கேட்டு, தேய்ந்தது.

ஓரிடத்தில் கொண்டு போய் இறக்கி பலவித கேள்விகள் கேட்டினம். பதிலளிக்க முடியாமல் திணறிப்போனன். இப்படியே ஓரிரு நாட்கள் நகர்ந்தன. என் மீது சிறிது அனுதாபம் இருப்பதும் புரிந்தது. நான் அடியளோடு மோதவில்லை. இடக்கு மடக்காக அவையின்ற மனதைத் தாக்கும்பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. ஒரு கோழை போல கொள்கையற்றவனாய் பதிலளிச்சன். உயிரின் பயம் எண்டது ஒரு மனிசனை எப்படி எப்படி யெல்லாமோ மாற்றிவிடும் என்று புரியுது. இந்த வேளையிலும் உயிரைத்துச்சமாக மதிப்பவர்கள் பற்றியும் எண்ணினன். பெருமிதமாக இருந்தது.

சாப்பாடு தந்தார்கள். விலங்கிடல்லை. பின்னர் மோசமாகத் தாக்கயில்லை. உயிர் மேல் ஆசையால் நானும் பச்சோந்தியாகிவிட்டனோ? ஒருவேளை என்னை மன்னித்து விடுவார்களோ?

மாயையில் ஒரு இளைஞன் என்னிடம் வந்தான். “நீங்கள் எங்களுடைய கொடுமைகள் பற்றி எழுதுறியள். அவங்கடை, கொடுமைகள் உங்கட கண்ணுக்குத் தெரியாது; பயமோ? பக்தியோ?” என்று கேட்டான். நான் மொளையாக இருந்தேன். அவன் பட்டியலிட்டான். மனதில் சில பதில்கள் எழுந்தாலும், பாதுகாப்பின் நிமித்தம் மொளையம் சாதிச்சன். அவன் கூற்றுக்களை ஏற்று நான் கதைக்காததில் அவன் எரிச்சலடைந்தான். “உங்களுக்கெல்லாம் காது வெடிதான் வைக்கவேணும்...” என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தான்.

பயம் என்ற மனதைக் களவிக்கொண்டது. “ஒரு வேளை செத்துப்போவனோ?..... இனி என்ற மனிசி, பிள்ளையள், அம்மாயாரையும் காணாமலே செத்துவிடுவேனா?” மனம்பக் பக் என்று அடித்துக் கொண்டது. இத்தனைக்கும் மேலாக ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை சாவை மறுதலித்தது. நான் சாகமாட்டேன்! “நான் சாகமாட்டேன்” என்ற மனதின் ஆழத்திலிருந்து ஏதோ ஒண்டு ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

இரவு சாப்பிட பிடிக்கயில்லை. மெத்தைபில் படுத்த தெழுப்பும் எனக்கு வெறும் பாயில் படுத்தெழுப்புவதிலும் சிரமம் தெரியேல்லை. எனினும் மனதில் சூழ்ந்த இராட்சத இருளினால் உறக்கம் தொலைஞ்சு போச்சுது. காபா எருமை வாகனத்தில் பாசக் கயிறுடன் இயமன் உலா வருவது போலிருந்தது. தொலைவில் ஆந்தை ஒண்டு அலறியது. ஆட்காட்டிக்குருவி கத்தியபடி பறந்தது. போர்த்து மூடியாவது ஒளிக்கலாம் எண்டால் போர்வையும் இல்லை. உடல் பயத்தில் நடுங்கியது.

வாழ்வில் இதுவரை அனுபவிக்காத பயம் அடிக்கடி வந்தது. வீட்டு நினைவுகள் மீண்டும் மீண்டும் வந்து போனது. மனிசியின் அன்பும், பாசமும் இந்த நிலையில் புரிவது போல் உணர்ந்து மெய் சிலிர்த்தது.

நான் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இடம் ஒரு கிராமப்புறமாக இருக்க வேணும். அமைதியான இடம். இந்த இரவில் சின்ன சத்தம் கேட்டால் கூட நெஞ்சு விறைக்கத் தொடங்கிவிடும். இப்ப நான் இருக்கிற நிலைமையில் பயப்படாம இருக்கேலுமே? ஒரு மரணதண்டனைக் கைதி தூக்கிலிடும் நாளை எண்ணிக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற அவலமான மன நிலை. என்னவும் நடக்கலாம். எத்தனையோ கண்டங்களைத் தாண்டி வந்த எனக்கு இதுதான் கடைசிக் கண்டமோ? வீட்டிலை செல் விழுந்து தங்கச்சியும், மச்சானும் செத்த அண்டைக்கு, பக்கத்து அறையிலை படுத்திருந்தும் சிறு காயமும் இல்லாமல் தப்பினனான்.....ஓம்..... சாவு என்னை நெருங்காது..... நான் சாகமாட்டேன்.....ம்.....

நாங்கள் நினைக்கிறபடி தான் நடக்குமென்றில்லை..... வாற ஒவ்வொருத்தனர் பார்வையும் பிடிச்ச விழுங்கிற மாதிரித் தானிருக்கு..... இவங்களிட்ட துவக்கு இருக்கு. எதுவும் செய்வாங்கள்..... முரண்படாமலிருந்தால் தான் தப்பிப் பிழைக்கலாம்..... அனுக்குட்டியையும், அகல்குட்டியையும் பார்க்கவேணும் போல ஆசையாய் இருக்கு..... மனிசியிள்ள வாபால பேச்சு வாங்கவேணும் போலிருக்கு..... விடுவாங்களோ? இல்லை தட்டியிடுவாங்களோ?.....

ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடக்கப்போகுதெண்டு உள்மனம் சொல்லுது.... மனம்விட்டு ஆரோடையாவது கதைக்க வேணும் போலிருக்கு..... இங்க என்னோட இன்னும் சிலரை வைச்சிருக்கிறாங்க.... எல்லாருடைய முகங்களும் இறுகிப் போனமாதிரி இருக்கு..... சவக்களை எண்டு சொல்லுவினமே..... அப்படி! வாய் திறந்து கதைக்க பயமாக இருக்கு.....

தனித் தனிய கூட்டிக்கொண்டு போய்த்தான் விசாரிப்பாங்கள்.... என்னைத்தவிர மற்றவையளிட்ட கப்பம் கேட்டுத்தான் வைச்சிருக்கிறாங்கள்.... கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.... கோடிக்கணக்கில்! “ அவங்களுக்கு கொடுக்கிறீங்கள் எங்களுக்குத் தந்தாலென்ன? ” எண்டு ஏசுறாங்கள். என்னட்ட கப்பம் கேட்கவில்லை....சிங்களவன் தமிழன் எண்டு மாறி மாறி வந்து விசாரிக்கிறாங்கள்.

இரவிலை கதவைப்பூட்டிப்போட்டு போயிடுவாங்கள். ஜன்னலும் இல்லை. ஒரே நுளம்புக்கடி..... இருள் சூழ்ந்த அறைக்குள்ள புழுங்கி அவிவ கண்ணோட கண் மூட முடியாமல் பயத்திலை முழிச்சிருப்பன். இந்த அறையிலை படுத்திருந்தவர் நேற்றும் சாமத்திலை ஏதோ கனவு கண்டு குளறினவர்.... சாகிறது போன்ற கனவாக இருக்க வேணும்.... இரவில நாய்கள் வலு மோசமாகக் குறைக்கும். இண்டைக்கு காலமை ஒருத்தரை நல்லாய் ஏசிப்போட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு போனவங்கள்.... திரும்பிக் கொண்டரவில்லை.... ஆள் முடிஞ்சிருக்கும்.... எப்போ கெதியிலை நானும் சாகப் போறன்.... இல்லை.... இல்லை நான் சாகமாட்டேன். நான் சாகமாட்டன். கடவுள் கைவிடமாட்டார்....

இரவு முழுக்கத் தூக்கமில்லை. காலையிலை மற்ற இரண்டு பேரையும் கொண்டு போயிட்டாங்கள். பிறகு வரயில்லை..... நான் இப்ப தனியத்தான்.... இரவு வருகுது. இண்டைக்கு அறையிலை நான் தனியத்தான்.... முடங்கின படியே படுத்திருக்கிறன். புழுங்கி அவியுது.... நாளைக்கு நானோ?.... சுட்டுப் போட்டு வீதியிலை போட்டு விடுவாங்கள். இருள் விழுங்கியிருக்கின்ற இரவினர் கனத்திலை தூக்கம் வரவில்லை.... கண்ணை இறுக்கி முடியடி தூங்க முயற்சிக்கிறன். நினைவுகள் அறுபடயில்லை.... கதைகளும், கவிதைகளும், மனிதிலை உருக்கொள்ளுது.... இந்த நிலையிலும் இப்படி உருக்கொள்ளுறது எனக்கு வேடிக்கை யாகவும் இருக்கு.

இவ்வளவு காலமும் எழுதி எழுதி என்னத்தைக் கிளிச்சன்? எழுதினதால் என்ன பிரயோசனம்?.... எழுத்தால் மனிதர்களை திருத்த முடிஞ்சுதா?.... இன்னும் வெறிகொள்ள வெல்லோ வைச்சிருக்கு....? உண்மையைச் சொன்னா எழுத்தாலை ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. சமூகத்தையும் திருத்தமுடியாது.... உழைக்கவும் ஏலாது.... இருந்த பணத்தையும் புத்தகம் போட்டு அழிச்சதுதான் மிச்சம்.... அப்படியானால் ஏன் எழுதினான்?.... என்னால் எழுதா மலிருக்கமுடியேல்லை எண்டதுதான் உண்மை வாசிக்கிறவை என்னத்துக்கு வாசிக்கினம்?.... கலாசனைக்கு மட்டும்தான் கலை இலக்கியங்களா? உண்மையைச் சொன்னால் மனிதன் பல வழிகளில் கட்டுண்டிருக்கிறான். உலகில் எத்தனையோ வாழ்க்கை இருக்கு. அதிலை ஒருசிலவற்றைத்தான் மனிதன் தன்ர வாழ்வில் சந்திக்கின்றான்.... ஆனால் கற்பனையில கண்ட வாழ்க்கைகளை கதைகளிலையும் கலைவடிவங்களிலையும் தான் கண்டு வடிவம் தேடுறான்.....

எனக்குக் கூட இப்ப ஒரு துப்பாக்கி கிடைக்காதா என்ட ஆசை.... இவங்களை எல்லாம் சுட்டுத்தள்ள வேணும் என்ட வெறி.... ஆனா இது நிறைவேறாது.... சினிமாக்க கதாநாயகன்

கையிலை துவக்கோட சுற்றி நிற்கிறவையளை சுட்டுத் தள்ளையுக்கை எங்கட மனசு குதூகலிக்கிறது இதனால்தான் .... நாம் அடையமுடியாத ஒண்டை கதாநாயகன் செய்புறபோது நாமும் அவனாய் மாறி மகிழ்கிறம்.... காதலும் இப்படித்தான்.... காதல் எண்டதும் இப்ப அவளினர் நினைவு வருகுது.... காதலிச்ச.... காதலை முறிச்ச.... பிரிஞ்ச.... எண்டாலும் இப்பவும் இந்த மரண நேரத்திலும் அவளை நினைச்சால் மனசு குதூகலிக்குது.... எவ்வளவு அருமையான மனிசி கிடைச்சம் ஏன் அவளினர் நினைவு இன்னமும் மாறயில்லை....?

எண்ணங்களுடே கண்கள் சொருக நினைவு அறுகிறது. .... தூக்கமா.... கதவு தட்டப்படுகுது.... என்னை வரச் சொல்லுறாங்கள் - கறுப்புத் துணியாலை கண்ணை கட்டி விடுறாங்கள்.... பிறகு வானிலை ஏத்திக்கொண்டு போறாங்கள்.... வெடிதான் வைக்கப்போறாங்களோ?.... “ஐயோ.... நான் சாகமாட்டன்.... என்னைக் கொல்லா தையுங்கோ.... விட்டிடுங்கோ....” கத்துகிறன்.... தூக்கம் கலையது. இப்படியொரு கோழித்தூக்கம் மாதிரித்தான் என்ற நித்திரை.... இடையில பயங்கரமான கெட்ட கனாக்களும் இப்படித்தான் வந்து பயமுறுத்தும். நான் தனிச்சுப்போன பிறகு ஒவ்வொரு இரவிலும் இப்படித்தான் எப்பவும் தவிர்க்கேலாமல் செத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

என்னை விசாரிக்கிறதுமில்லை.... சாப்பாடு வரும்.... அறைக்குள்ளேயே வாழ்க்கை, உறக்கமற்ற இரவுகள்....

கதவு தட்டப்படுகுது. வெள்ளை வானிலை கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு போறாங்கள். மைமல் விடியல் பொழுது.... ஒரு இடத்தில் இறக்கிவிட்டு காதில் வெடி வைக்கிறாங்கள்.... ஐயோ எண்டு குளறியடி நிலத்திலை விழுகிறன். “வான்” பார்வையில் இருந்து மறையது. என்னைச் சுற்றி இரத்தவெள்ளம் .... பார்வை எல்லாம் மங்கிக் கொண்டு வருகுது.... வானம் மின்னல் எறிஞ்சு இடி முழங்குகிற மாதிரி கிடக்கு கண்களைத் திறக்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்க்கிறன். திறந்து பார்க்க முடியாமல் ஏதோ ஒரு அழக்கம். பவன அழக்கத்தால் ஆகாயமெல்லாம் முகில் போர்த்திக் கிடக்கு கண்களை திறக்க முடியாட்டிலும், பிரகாசமான வெளிச்சம் தோன்றுகிறபோது, அந்த ஒளி தெரியிறமாதிரி இல்லாட்டில உணருகிற மாதிரி இருக்கு....

பிறகும் ஒருக்கால் எல்லா இடமும் வெளிச்சமாக ஒரு மின்னல்! அது ஆகாயமெல்லாம் கிளைவிட்டு பூமியிலை விழுந்து தலை பிளந்து அதிருகிறமாதிரி தெரியுது.... கிட்டவாய்த்தான் இடி விழுந்திருக்கும். அதினர் வெக்கையில என்ற உடம்பும் தீக்குழம்பில கருகிப் போறமாதிரி இருக்கு.... என்டாலும் பக்கத்திலை நிண்டு ஆரோ கதைக்கிறமாதிரி கேட்குது.... இது வெறும் பிரமையில்லை.... பிரக்கை இல்லாமல் மனசு அலையது.... கனவில்லை, நனவு போல இருக்கு.

நெஞ்ச அழக்கத்திலை வேதனை தாங்கேலாமல் கிடக்கு. உடம்பெல்லாம் அனல் வீசுறமாதிரி.... எங்கை என்ற உடம்பு கிடக்கு....

அதா?.... ஒரு விகாரமான உருவம் எனக்கு கிட்டவாய் வந்து நிண்டு பயம் காட்டுற மாதிரி.... என்ற இரத்தமெல்லாம் உறைஞ்சுபோறமாதிரி கிடக்கு....

ஒண்டாகத் தெரிஞ்ச உருவம். இரண்டாகி, மூண்டாகி தெளிவில்லாமல் தோன்றுது.... எண்டாலும் என்னைநோக்கி மெல்ல மெல்ல நெருங்கி வாரமாதிரி கிடக்கு....

சின்ன வயதில் தும்பி பிடிச்ச வால் தலைப்பை நுள்ளி எறிஞ்சிட்டு, அதுக்குள்ள புல்லைச் செருகி பறக்கவிட்டு

வேடிக்கை பார்த்ததும், வண்ணத்துப்பூச்சியினர் வடிவான சிறகுகளைப் பிடுங்கி அதைத் துடிக்கத் துடிக்க வைச்சதும், பொன்வண்டைப்பிடிச்ச தீப்பெட்டிக்குள்ளை அடைச்சி வைச்சதும் இப்ப ஒவ்வொண்டா நினைவுக்கு வருகுது.... பாட்டி சொன்ன கதையளிலை வாறமாதிரி கொதி எண்ணையுக்கை தான் போட்போறாங்களோ?... யோசிக்க யோசிக்க பயமாயிருக்கு.

இப்ப கொஞ்ச நாளாய், செத்துப்போவன் எண்ட பய உள்நுறுத்தலாலை, வாழ்க்கையினர் எதிர்பார்ப்புக்கள் சரிஞ்சு முக்குளிச்சபோது கூட இப்ப மாதிரிப் பயப்பிடேல்லை. உடம்புக்குள்ளேயே இரத்தம் உறைஞ்சு போனமாதிரிக் கிடக்கு.

என்னை அழிக்கிறதுக்கு கனலொன்று புறப்பட்டு வாற மாதிரி, கொடுமான உருவங்கள் நீண்ட கூரான பற்களோடு வந்து வந்து சுற்றி நிண்டு என்னை தூக்கிக் கொண்டு போற மாதிரிக் கிடக்கு. குழறிக்கதற வாய் உள்ளினாலும், சத்தம் வெளிவராமல், அதிலையும் தோற்றுப்போய்....

இப்ப பெரிய ஒரு உருவம் எருமைக் கடாவிலை ஏறியிருந்து வருகுது. கையிலை என்ன...? கயிறோ?... நிச்சயமாக இது இயமன் தான்... பாசக் கயிற்றோட வாறன்....

என்னை விட்டுவிடும்படி கெஞ்சிக் குளறிக் கையெடுத்துக் கும்பிட முயற்சிக்கிறன்... ஒண்டும் முடியவில்லை. கயிறு கழுத்திலை விழுந்து சுருக்குது.

எல்லாமே அடங்கிப்போறமாதிரி....

இலையான்கள் வந்து முதுகிலை மொய்க்குது.... தட்டிவிட கைகளை உயர்த்துகிறன். முடியேல்லை. கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம்வரை இருளும் நிசப்தமுகமாய் உலகே செத்துக்கிடக்கு. எங்கும் மயான அமைதி குடிகொண்டிருக்கு. நினைவுகள் அறுந்தும் அறாமலுமாய்.... நான் உயிரோடு இருக்கிறனா? செத்துப்போனேனா? ...ம்... நான் சாகமாட்டன்! ஏதேதோ நினைக்க நினைக்கிறன். ஆனால் ஒண்டும் நினைக்க முடியாமல்... எனது இருப்பைத் தெரிவிக்க முடியாத ஒரு நிலையில் இருப்பதைக்கூட முழுமையாய் உணர முடியவில்லை. கனவு இல்லையெண்டு விளங்குது.

திடீரெண்டு லேசு லேசாகி வானவெளியில் பறப்பது போன்ற உணர்வு... பாரமற்றதாக இருக்கு. சின்னவயதில் பறக்கும் பறவைகளைப் பார்த்து நானும் பறக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிறன்.... பிறகு பிளேனிலை கூட பறக்கக்

கிடைக்கயில்லை. இப்ப மகிழ்ச்சியான பறப்பு.... ஆனாலும் இறக்கைகள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியேல்லை.... ஏன் என்னையே தெரியேல்லை. மாய மனிதன் மறைத்து வேடிக்கை காட்டுறமாதிரி.... இன்னும் மேல மேல பறந்து கொண்டிருக்கிறன்... திடீரெண்டு ஒரு பெரிய பிரகாசமான ஒளிப் பிளம்பு தெரியுது! சூரியனோ?... இல்லை இல்லை.... வெக்கை யில்லையே....! அந்தப் பேரொளியை நெருங்க நெருங்க மனதெல்லாம் புளகாங்கிதம் அடைவதாய் உணருகிறேன். இப்ப அந்த ஒளியைக் கடந்து செல்வதா... திரும்பிச் செல்வதா?... ஒளிப்பிளம்பின் வாசலில் நின்றபோது பூமிப்பந்து தெரியுது.... நினைவுகளும் தெளிவாவது போன்ற நிலை... பிரமை தானோ?... ஒண்டுமாய் விளங்கவில்லை.

அதென்ன அந்த வீதியிலை கூட்டம்? ஆரையோ சுட்டுப்போட்டுப் போட்டிருக்கிறார்கள். விசாரணை நடக்குது போல.... ஒரு பெண், அவளது மனைவியாக இருக்கவேணும்... கதறி கதறி அழுகிறாள். பரிதாபமாக நோக்கிறன்.... அது ஆரோ அறிமுகமான... அட என்ற மனிசி... என்ற மனிசி... ஏன் அழுகிறா? பிள்ளைகளும் அவ்வின்ற காலைக் கட்டி அழுகுதுகள்... ஏன் அழுகுதுகள்? ஆர் செத்திருப்பினம்? பிரேதத்தை வெள்ளைத் துணியால் மூடியிருக்கு. நீதிவான் வருகிறார்.... பொலிஸ்காரர், உடலை திறந்து காட்டுகிறார்.... ஆர் அது?... அட என்னைப்போல இருக்கு.... நான்... நான்... செத்துப்போயிட்டனா?...ம்...ம்... நான் சாகமாட்டன்... நான் சாகமாட்டன்... என்றமனிசியை, என்ற பிள்ளையளை, என்ற கதை கவிதைகளை விட்டிட்டு நான் சாகமாட்டேன்... நான் சாகமாட்டேன்.

இதற்கிடையில் அந்த ஒளிப்பிளம்பு என்னை உள்ளே இழுக்குது. நான் அப்படியே மறைஞ்சு போறன்.

பழையபடி சுற்றுலாட்டம் எல்லாம் கண்ணுக்கு தெரியுது.

பிரசவ வேதனையில் நோனா வாட்டில் ஒரு தாய் அழுது குளறுகிறா.... முக்கும்படி மருத்துவச்சி சிங்களத்தில் கூறுகிறா.... “மகே அம்மே” என்று அலற, குழந்தை பிறக்குது. “பிரிமி லமயா....” என்று மருத்துவச்சி கூறுகிறா... ஒம்... ஆம்பிளைப்பிள்ளை!

அட ஆரது... நான்... நான்... தான்... இப்ப சின்ன பபாவாக... சிங்களக் குழந்தையாய்! ஒ... சிங்களவன்... தமிழன்... எல்லாருமே மனிசர்தானே?... ஒருத்தருக்கும் விளங்குதில்லை... எனக்கு விளங்குது.

மனிசர்... மனிசர்... எல்லாருமே மனித குலம்!

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது வழங்கல் 2006 – 2007

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை வருடாவருடும் சிறுகதை, கவிதை, காவியம், நாடகம், சிறுவர் இலக்கியம், பத்துறை, சமயம் சார்ந்த நூல்களைத் தெரிவு செய்து விருதுகள் வழங்கி வருகின்றது. இது வரை விருது 2005ஆம் ஆண்டு வரை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

2006, 2007 ஆண்டுகளில் வெளிவந்த மேற்படி துறைசார்ந்த நூல்களுக்கு விருதுகள் வழங்கப்பட இருப்பதனால் குறிப்பிட்ட ஆண்டில் நூலினை வெளியிட்ட நூலாசிரியர்கள் நூலின் ஒரு பிரதியை விருதின் தோவுக்காக மார்ச் 31 ஆம் திகதிக்கு முன் சி. சிவதாசன், செயலாளர், இலங்கை இலக்கியப் பேரவை, இல.58, கனகரத்தினம் வீதி, அரியாலை, யாழ்ப்பாணம் என்ற முகவரிக்கு தபாலிலோ அல்லது நேரிலோ சேர்ப்பிக்கமாறு அல்லது அனுப்பிவைக்குமாறு கேட்கப்படுகின்றனர்.

சிறுகதையைப் பொறுத்த மட்டில் 'நாவேந்தன் விருதுக்காக' நூல் பிரதி அனுப்பியோரும், ஏற்கனவே நூலின் பிரதியை கையளித்திருப்போரும் அனுப்பத்தேவையில்லை.

வாயது திறந்தால் போதும்
 வாழ்வது முடியச் செய்வார்
 காயென்ன பிஞ்சு தானும்
 கணத்தினில் வீழ்ச் செய்வார்
 பேதன் ஆட்சி தாமோ?
 பிணம் விடும் காடு தாமோ?
 தேயத்தைக் காக்க வேண்டும்
 தெய்வமே வேண்டுகின்றேன்!

தீயவர் பிடியில் இந்த
 தேசமும் இருப்பதாலே
 கோயிலில் வணங்கும் போதும்
 கொலையது நிகழும் அய்யா
 தாயென இரங்கும் தேவா
 தமிழரின் துயரம் பாராய்
 தூயவன் உன்னை விட்டால்
 துணையது உண்டாமோ?

வழியது தெரியவில்லை
 வாழ்ந்திட உடரும் இல்லை
 பழியெலாம் அள்ளிப் போட்டு
 பலிக்கடா ஆக்குகின்றார்
 விழியினில் நீரினோடு,
 விம்மல்கள் பொருமலோடு...
 அழிவினில் இருந்து காப்பாய்
 ஆண்டவா, வேண்டுகின்றேன்!

நாயெனத் தமிழரானார்
 நாடோடிக் சுவட்டமானார்
 வாயில்லா ஜீவன் ஆனார்
 வாழ்வையே இழந்து போனார்
 தாயில்லாப் பிள்ளையாமோ
 தமிழர்கள் இந்த நாட்டில்?
 நீயே தான் பதிலைச் சொல்வாய்
 நிமலனே மெளனம் ஏன்?

கல்லாக இருக்கலாமோ?
 கண்ணினை மூடலாமோ?
 சொல்லு நீ இறைவா இந்தச்
 சோகங்கள் தொடரலாமோ?
 நல்லவர் மாயலாமோ?
 நடைப்பிணம் ஆகலாமோ?
 கொல் தொழில் செய்யுமிந்தக்
 கொற்றமும் நிலைக்கலாமோ?

கண்ணாய் வந்தால் என்ன?
 காசுத்தன் ஆனால் என்ன?
 அண்ணல் எம் முருகன் ஆக,
 அவதாரம் செய்தால் என்ன?
 விண்ணவன் பேசு ஆக
 விரும்பியே பிறந்தால் என்ன?
 என்னினம் தன்னைக் காப்பாய்
 இருகரம் சுவப்புகின்றேன்!

நரசிங்க அவதாரம் தான்
 நாடிது வேண்டு மென்றால்
 பரமனே நீயுமந்தப்
 பணியினை உடனே செய்க
 வருமொரு காலமேனும்
 வசந்தமே வீச வேண்டும்
 வரமிது தந்தால் போதும்
 வானவா வேண்டுகின்றேன்!

சொல்லு வருவதல்லை சொரிந்தும்

திருமதி பவானி சிவகுமார்

“இன்னும் கனதூரமா அங்கிள்?”

“இல்லை மேகா..... ஹாஃப் அன் அவரில போயிடுவம்”.

இப்போதுதான் வெயில் எட்டிப்பார்க்கத் தொடங்கியிருந்தது. குண்டும் குழியுமான பாதை. பள்ளங்களில் நேற்று வரை நீடித்த மழை தேங்கி நின்றது. வயல் செய்யாது விடப்பட்ட வயல்கள் பற்றைகளாகி மாறிவிட்டிருந்தன. வீதிக்கும் வயல்களிிற்கும் இடைப்பட்ட இடங்களில் - முன்பு நீரோடும் வாய்க்கால்களாக இருந்திருக்க வேண்டும் - நீர்க்குட்டைகள்.

மேகலாவின் கவனம் சட்டென்று திரும்பியது. இது என்ன நாரையா? நாரை டார்க் பிரெளன் இல்லாட்டி கறுப்பெல்லோ. இது ஒரு மாதிரி ஆஷ்கலரும், பிளக் சிறகும்.

“அங்கிள் இது நாரையா? டிஃப்ரண்டா இருக்கு?”

“அந்த வெரைட்டிதான். இது வெளிநாடு. அங்க குளிர் தொடங்க இங்க வரும். பிறகு போயிடும்.”

கார் பள்ளத்தில் இறங்கி எழு, பள்ளத்து நீர் மேல் நோக்கி வீசி எறியப்பட அதில் கலவரமடைந்த நாரைகள் சிறகை விரித்து, சூரிய ஒளியில் பளபளத்து மறைந்தன. வழி நெடுகிலும் ஈச்சம் பற்றைகள், சிகப்பும், கருஞ்சிகப்புமாய் குலைகளுடன், காட்டுப் பூக்களின் வாசம் முகத்தில் மோதியது. பற்றைகளைக் கார் தாண்டும் போதெல்லாம் மேலெழும்பி, மறுபடியும் அமரும் கறுப்பும், சிகப்பும் சேர்ந்த குருவிகள்.

காலை ஏழு மணி. கிராமம் வந்து விட்டது போல் தெரிந்தது.

“அங்கிள், ஒரு கடையில சாப்பாடு வாங்கிக் கொண்டு போவோம்.”

மேகலா டிரைவருடன் இறங்கிக் கடையினுள் சென்றாள். இடியப்பம் வாங்கும் எண்ணத்துடன் சென்றவள், அங்கு பால்மிதக்கும் அப்பத்தைக் கண்டதும் அவற்றையும் சேர்த்து வாங்கினாள். ஊர் அப்பம் சாப்பிட்டு எத்தினை நாள். மீண்டும் பயணம்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் வீடுகள்.

“என்ன அங்கிள்?” ஊர் என்டங்கள், வீடுகளையே காணவில்லை.

“முந்தி பெரிய ஊர். கடைகள் நிறைய. பிறகு புயல், வெள்ளம், சண்டை, இப்ப சனாமி எண்டு அழிஞ்சு போச்சு.

இருந்த சனமும் ஊரை விட்டு போய்ட்டுது.”

ஒரு புளிய மரத்தின் கீழ் கார் நின்றது. ட்டுவிக் ட்ட..., ரிக்.....ரிக், கூ.....கூ... பறவைகளின் கலவை ஒலி. சிதைந்த கற்சுவர் ஒன்று முன்பு அங்கு வீடிருந்ததற்கு அடையாளமாய். சரிந்த வேலி நெடுகிலும் காய்ந்த மரங்கள். தப்பியிருந்த சீமைக்கிழுவைகள் பூக்களுடன் காற்றில் அசைந்தபடி. சிதைந்த கவருக்குப்பின்னால் அங்கிள் ஆனந்தராசா செல்ல, அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள் மேகலா. சுவரின் பின்னால் மறைவில் ஒரு சிறு விறாந்தை, அறையுடன் கூடிய ஓலையால் வேயப்பட்ட மண் குடிசை.

இந்த ஊரில் தான் ஆனந்தராசாவும், மேகலாவின் அப்பா குலேந்திரனும், ஆரம்ப காலத்தில் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றினார்கள். குலேந்திரன் வேலையைத் துறந்து பெரிய தொழிலதிபராக மாறிவிட, ஆனந்தராசா படிப்படியாக உயர்ந்து அதே மாவட்டத்தில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளரானார்.

மேகலாவின் எம். ஏ படிப்பிற்கு நாட்டர் பாடல்கள் தேவைப்பட்டன. குலேந்திரனிற்கு தொழிலை விட்டு நகர முடியவில்லை. பழைய நண்பன் ஆனந்தராசாவின் நினைவு வந்தது. அவருடன் தொடர்பு கொண்ட பின் தன் மனைவியையும், மகனையும் டிரைவருடன் காரில் அனுப்பி வைத்தார்.

மேகலாவின் அம்மாவிற்கு இந்த ஊர் வெயில் வெறுப்பேற்றியது. அவர்கள் வீடு போல் ஆனந்தராசா வீட்டில் ஏசி, ஏனைய வசதிகளில்லை. சலித்துக் கொண்டாள். முதல் நாள் கொழும்பிலிருந்து, மட்டக்களப்பு வந்த களைப்பு வேறு.

“நீங்களேன் அங்க வந்து அலைக்கழியிறீங்கள்? நான் மேகலாவோட போயிட்டு வாறன்”

என்று ஆனந்தராசா சொன்னதும், இதற்காகவே காத்திருந்தது போல் ஆனந்தராசாவின் வீட்டில் தங்கிவிட்டாள்.

நாட்டார் பாடல் தேடிப் பல கிலோமீற்றருக்கு அப்பால், தனித்து விடப்பட்ட கிராமம், ‘இலந்தை மேடு’ வந்தாகி விட்டது.

குடிசையில் ஆட்கள் இருப்பதற்கான அறிகுறி தென்படவில்லை. அறைவாசலை ஓலைத்தட்டி ஒன்று மறைத்துக்கொண்டிருந்தது. முற்றமெங்கும் சருகுகள்.

“அ..ம்..ம்மா”, ஆனந்தராசா குரல் கொடுத்தார்.

புளியமரம் சட்டென்று அமைதியானது. வேலியில் தத்திக் கொண்டிருந்த சோடி மைனாக்கள் புளியமரத்திற்கு இடம் மாறின. ஒரு பெண் வேகமாக வேலியைக் கடந்து உள்ளே வந்தாள். அவளுடன் கூட வந்தது மகனாக இருக்க வேண்டும். பதினைந்து வயதிருக்கும். காரொன்று அதிசயமாய் ஊருக்குள் வருவதைப் பார்த்து என்னவென்று பார்க்கும் ஆவலில் வந்திருக்க வேண்டும்.

“வீட்டில் ஒருத்தரும் இல்லையா?”

“பெரியம்மா இருக்கா. காது கொஞ்சம் கேட்காது. நீங்க யார்?”

“பெரியம்மாவைப் பார்க்க வந்தனாங்கள்.”

“இருங்கோ..... எழுப்பறன்.”

கிழவி கனகம்மா அழைத்து வரப்பட்டாள். முதுகு கூன் விழுந்து, உடல் இரண்டாக வளைந்து, கைகள் இரண்டும் பின்புறம் உயர்ந்து, மடிந்து ஆட நடந்து வந்த கிழவியை மேகலா அவநம்பிக்கையுடன் பார்த்தாள். நான் எதிர்பார்த்து வந்த நாட்டுப் பாட்டு இவ்விடம் சரியாகக் கிடைக்குமா?

“அம்மா! என்னை தெரியுதா? நான் ஆனந்தராசா. இந்த ஊரில் படிப்பிச்சனான். உங்கட வீட்டில் தான் சாப்பிட வாறனான்.”

கிழவி பொக்கை வாய் திறந்து சிரித்து, ஆனந்தராசாவை உற்றுப் பார்த்தாள். அடையாளம் தெரியவில்லை போல.

“அம்மா...! இந்தப்பிள்ளை மேகலா கம்பலில் படிக்கிறா. தாலாட்டு, ஒப்பாரி என்று நாட்டுப்பாட்டு படிக்கோணுமாம். தெரிஞ்ச ஆள் இருந்தா சொல்லச் சொன்னா. உங்கட ஞாபகம் வந்திது. கூட்டிக் கொண்டு வந்தன்.” ஆனந்தராசா சத்தமாய் சொன்னார்.

வந்திருந்த பெண் இருவரையும் மாறி, மாறிப் பார்த்தாள். உள்ளே சென்று பாயைக் கொண்டு வந்து விரித்தாள்.

“இதில் இருங்கோ. நான் பெரியம்மாவை முகம் கழுவ வைச்சு கூட்டி வாறன்.”

“நீங்க யார்?”

“நான் செல்வராணி, பெரியம்மாவுக்கு சொந்தம். நான் தான் சமைச்சுக் குடுக்கிறது, இவ்வை பாக்கிறது எல்லாம்.”

“இவளுக்கு ரெண்டுபிள்ளைகள் இருந்தவைதானே.”

“ஓ..... மகளை திருகோணமலையில் கட்டி வைச்சவ. அதுகள் நாட்டுப் பிரச்சினையோட அகதியா இந்தியா போய் பத்து, பதினைஞ்சு வருசமாகுது. சுனாமியில் மகன் போய்ட்டார். மருமகளையும், பிள்ளைகளையும் அவ்வீரர் ஆட்கள் கூட்டிக்கொண்டு போயிட்டினம். இவபோகமாட்டன் என்டிட்டா.”

இன்னும் இரண்டு சிறுமிகள் வந்து காரைச் சுற்றி சுற்றிப் பார்த்தனர். கார்க் கதவில் கை வைக்க டிரைவர் அதட்டுவது கேட்டது.

“காரை ஊத்தையாக்கக் கூடாது. இங்கால வாங்கோ.” செல்வராணி அழைத்தாள். செல்வராணியின் பிள்ளைகளாக இருக்க வேணும்.

சிறிய கிணறு சுற்றுச் சுவர் உடைந்து, அபாயகரமான நிலையில் இருந்தது. செல்வராணியின் மகன் பிளாஸ்டிக் வாளியில் தண்ணீரை நிரப்ப, செல்வராணி கிழவியை முகம்

கழுவ வைத்து அழைத்து வந்தாள். செல்வராணியின் உடலில், உடையில் செல்வம் தெரியவில்லை.

“நீங்க பாட்டு கேளுங்கோ. நான் பெரியம்மாவுக்கு கோப்பியும், பழஞ்சோறும் கொண்டு வாறன்.”

“கோப்பி இருக்கு. நான் குடுக்கிறன். நீங்கள் கிட்டவா இருக்கிறீங்கள்?”

“அடுத்த வளவு தான்.”

அடுத்த வளவு கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் தெரியவில்லை. பரந்த காணிகளுக்குள் சிறிய, மிகச்சிறிய வீடுகள். ஃபிளாஸ்க்கிலிருந்து கோப்பியை ஊற்றி கிழவிக்கு கொடுத்தாள் மேகலா. செல்வராணி மளமளவென்று முற்றத்தைக் கூட்டிச் சருகுகளை அள்ளினாள்.

“அம்மா! எனக்கு முதல் ஒரு தாலாட்டுப்பாட்டுப் பாடிக் காட்டுங்கோ.”

மேகலா டேப்ரெக்கோடர், பேனை, பேப்பருடன் தயாரானாள்.

“பச்சையிலுப்பை வெட்டி

பால் வடியத் தொட்டில் கட்டி .....”

வெண்கலக் குரல். குரலுக்கும், கூன் விழுந்த உடலுக்கும் எந்தத் தொடர்புமில்லை. முன் தள்ளி நிற்கும் எடுப்பான மூக்கும், பார்வையின் தீட்சண்யமும் பாட்டை விட மேகலாவைப் பாதித்தன. இந்த மூக்கும், கண்ணும் எனக்கு இருந்திருந்தால், இப்பிடி எம். ஏ படிப்பிற்கு நாட்டுப்பாடல் தேடி அலையத் தேவையிருந்திருக்காது. பிள்ளைகளை தூக்கி வைச்சுக் கொண்டு நான் பாடிக்கொண்டிருந்திருப்பன். ச்சிய்..... மேகலா பாட்டில் கவனத்தை திருப்பினாள். எளிய வார்த்தைகளிலும், இனிய குரலிலும் தன்னை மறக்கத் தொடங்கினாள். குறிப்பெடுத்தாள். டேப்ரெக்கோடர் கிழவியின் குரலை உள்வாங்கிப் பதிந்து கொண்டிருந்தது.

“மேகா! நீர் பாட்டை கேளும். நான் பக்கத்தில இருக்கிற ஃபிரண்டை பார்த்திட்டு வாறன். இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டு வராமல் போனதறிஞ்சாய் பேசுவான்.”

“சாப்பிட்டு போங்கோ அங்கிள்.”

“ஐயோ இங்க சாப்பிட்டு போய் அங்க பேச்சு வாங்கவா.” நீரும், டிரைவரும் சாப்பிடுங்கோ.”

“காரைக் கொண்டு போங்கோ அங்கிள்.”

“பக்கத்தில தான். போஸ்ட் ஓஃபிசிற்கு பக்கத்தில. ஏதும் தேவையெண்டா டிரைவரிட்ட சொல்லி அனுப்பும்”.

ஆனந்தராசா கிளம்பினார்.

‘கொண்டையழுகும் கூர் விழுந்த

மூக்கழுகும் நெற்றியழுகும்.....’

ஓங்கி ஒலித்த குரல் தேயுமாற் போல் பட்டது மேகலாவிற்கு.

“என்....ன்ன வர வர சத்தம் குறையுது. பட்டி வீக்காயிட்டுது போல நான் போய் சாப்பாடு கொண்டு வரவா?”

செல்வராணி கேட்டபடி வந்தாள். கூடவே நிழலாய்ப் பிள்ளைகள்.

“இல்லை..... நான் சாப்பாடு கொண்டு வந்தனான். அம்மா! உங்களுக்கு இடியப்பம் வேணுமா? அப்பம் வேணுமா?”

“அப்பம்”

ஒரு பார்சலை டிரைவருக்கு கொடுத்து விட்டு, அப்பத்தை கிழவியிடம் கொடுத்தாள். கண்கள் பளபளக்க, இரண்டு கையாலும் வாங்கி கிழவி சாப்பிடுவதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. ஒரு அப்பத்திற்கு மேல் சாப்பிட முடியவில்லை கிழவியால். இருவரும் சாப்பிடுவதை செல்வராணியும், பிள்ளைகளும் ஆவலாய்ப் பார்த்து நின்றார்கள். பிரிக்கப்படாமல் எஞ்சிய பார்சலை செல்வராணியிடம் கொடுத்தாள் மேகலா. செல்வராணி புறப்பட பார்சல் காந்தத்தில் இரும்புத்துகள்களாய் பிள்ளைகள் கூடவே சென்றனர்.

“கும்மிப் பாட்டுப் பாடவா”

“சரி பாடுங்கோ.”

‘வட்டமிட்டுப் பெண்கள்

வளைக்கரங்கள் தானொலிக்க’

பாடிக்கொண்டிருந்த கிழவியின் கண்கள் விட்டு, விட்டுச் செருகத் தொடங்கின.

“பிள்ளை! ..... சாப்பிட்டா எனக்குக் கொஞ்சம் சரியோணும்.”

மேகலாவிற்குக் கவலையாக இருந்தது. இண்டைக்கு முடிக்கேலாதா? நாளைக்கும் இந்த வெயிலுக்கை அலையோணுமா? அந்த வீட்டில் என்னெண்டு இருக்கிறது?

கிழவி சேலைத் தலைப்பை விரித்துப் படுத்துவிட்டாள். செல்வராணி திரும்பவும் வந்தாள் பிள்ளைகளுடன்.

“என்ன படுத்திட்டாவா? சாப்பிட்டா கொஞ்ச நேரம் படுத்துத் தான் எழும்புவா.”

“நான் இண்டைக்கு எல்லாப் பாட்டையும் கேட்டு முடிக்க நினைச்சன். இங்க வசதி குறைவு. முடிஞ்சா நாளைக்கு காலமை கொழும்புக்கு போயிடுவன்.”

“இல்ல இப்ப பத்து நிமிஷத்தில எழும்பிடுவா. நான் போயிட்டு வரட்டா. பெரியம்மாவுக்கு சரியா பன்னெண்டு மணிக்கு சாப்பாடு குடுக்கோணும். உங்களுக்கும் சேர்த்து சமைக்கட்டா?”

“வேண்டாம். நான் பெரியம்மாக்கும் சேர்த்து வெளியில எடுக்கிறன்..... பாலன்.”

டிரைவரை அழைத்தாள். மேகலா ‘பேர்ஸ்’ஸைப் பிரித்து காசை எண்ணுவதையும், கொடுப்பதையும் செல்வராணி கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“இவளுக்கு சாப்பாட்டுக்கு யார் உதவுற?”

“நான் தான் சமைச்சு குடுக்கிறேன்.”

இவ்வா? நம்ப முடியாமல் பார்த்தாள் மேகலா. அவள் பார்வையின் சந்தேகம் புரிந்ததோ, என்னவோ.

“பெரியம்மாவுக்கு நிவாரணம் வருகுது. அவ்வீனர் மகன் குடும்பத்திற்கும் இன்னும் இங்கதான் நிவாரணம் வருகுது. நான் தான் போய் எடுத்து சமைச்சுக் குடுக்கிறேன்..... பெரியம்மா..... பெரியம்மா! எழும்புங்கோ. நீங்க பாடி முடிச்சாத்தானே அவை நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போகலாம்..... சாப்பிட..... வேற ஏதும் தேவையெண்டா கூச்சப்படாம கேளுங்கோ.”

கண்களைச் சிரமப்பட்டு, பிரிக்க முடியாமல் பிரித்துக் கைகளை ஊன்றிக் கிழவி எழுந்து அமர்ந்தது. மேகலாவைப் பார்த்துச் சிரித்தது. ஏர்ப்பாட்டு, பொலிப்பாட்டு, அருவிப்பாட்டு, நையாண்டிப்பாட்டு, ஊஞ்சற் பாட்டு என்று நாட்டார் பாடல் அருவியாய்க் கொட்ட, படிப்பறிவில்லாத இந்த கிழவிக்குக் சொல்லிக் குடுத்தது யார்? இவ்வளவு வயசாகியும் ரூபகம் இருக்குதே. வெறும் கேள்வி ஞானத்திற்கு இவ்வளவு சக்தியா? மேகலா சொக்கிப்போனாள்.

இரண்டு கசெட்டுக்கள் டேப் செய்தாகி விட்டது. மேகலா குனிந்து மூன்றாவது கசெட்டை மாற்றினாள். சட்டைக்குள் மறைந்திருந்த சங்கிலி வெளியே வந்து தொங்கியது. கிழவி அதைக் கையில் பிடித்து அதிலிருந்து சிலுவையைப் பார்த்தது.

“இனி அம்மா, விளையாட்டுப் பாட்டு.... சரியா?”

“இது என்ன?”

“குரொஸ்”

“ஆ... ஆ...”

“சிலுவை”

“ஆ...”

“சிலுவை” மேகலா சத்தமாகச் சொன்னாள்.

“நீங்க வேதக்காரரா?”

“இல்ல..... ஃபிரண்ட் தந்தது.”

“ஆ.....ஆ”

மேகலாவுக்கு எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“சினேகிதி தந்தது.”

“அ” கிழவி தலையை ஆட்டிக் கொண்டது.

“அம்மா! இனி விளையாட்டுப் பாட்டு.”

கிழவி கதைக்க முயற்சிக்கும்போதெல்லாம் இடம் கொடுக்கவில்லை மேகலா. தன் காரியம் முடிந்தாக வேண்டும் அவளுக்கு. கார் திரும்பி வந்தது. டிரைவர் புரியாணிப் பார்சல்களுடன் உள்ளே வந்தான். கார் வந்த சத்தம் கேட்டு, செல்வராணி பிள்ளைகளுடன் வந்தாள். சாப்பிட்டு முடியும் வரை பொறுமையாய்க் காத்திருந்து, எஞ்சியதை வாங்கிக் கொண்டு உடனே கிளம்பினாள். இடையே இரு தடவைகள் ஆனந்தராசா வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றார்.

“இன்னும் முடியேல்லையா மேகா?”

கிழவி சளைக்காமல் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். பாட்டில் லயித்திருந்த மேகலா இடையிடையே பாட்டு நின்று விட, நிமிர்ந்து பார்க்கும் போதெல்லாம், கண்கள் சொருகி தன்னை மறந்து தூங்கி விழும் கிழவி சுதாரித்துக் கொண்டு உடனே

பாடத்தொடங்குவாள். அடிக்கடி மேகலாவின் சங்கிலியைப் பார்த்தாள். வயசு போயும் இன்னும் ஆசை போகேல்ல கிழவிக்கு, மேகலா நினைத்தாள். அலுக்காமல், சலிக்காமல், ஃபிளாஸ்க்கிலிருந்த கோப்பியை ஊற்றிக் கொடுத்து, கிழவியைத் தூங்கவிடாது பார்த்துக் கொண்டாள். வயது முதிர்ந்த ஒருத்தியை இப்படித் தூங்கவிடாது வேலை வாங்குவது பிழை என்ற மன உறுத்தலை அலட்சியப்படுத்தினாள்.

செல்வராணி இடையிடையே வந்து பார்த்தாள்.

“அம்மா!... இனி கடைசியாய் ஒரு ஒப்பாரிப் பாட்டு.”

‘என்னை பெத்த பாக்கியமே....’

செல்வராணியின் பிள்ளைகள் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சிரித்தனர். ஐந்து மணி. வந்த வேலை முடிந்து விட்டது. மேகலா ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினாள். கதவு நிலையைப் பிடித்தபடி எழுந்து நின்ற கிழவியை, செல்வராணி முழங்கையால் இடிப்பது தெரிந்தது. கிழவி தலையை ஆட்டி மறுத்தாள். போதாதோ? இன்னுமொரு ஆயிரம் ரூபாய் தானை வைத்து நீட்டினாள்.

“வேண்டாம்”

“தாறதை வேண்டாம் என்று சொல்லக்கூடாது”, என்றாள் செல்வராணி. கிழவி அடிக்கடி கழுத்தைப் பார்ப்பதை மேகலா கவனித்தாள். குரொஸ்ஸைக் கழட்டிட்டு சங்கிலியை குடுப்பமா?

“அம்மா, கோயில் மணி அடிக்குது.” செல்வராணியின் பிள்ளைகள் அவசரப்பட்டனர்.

செல்வராணி தாமதித்தாள். கிழவி இனி வாங்கப் போவதில்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றாள். கிழவி உள்ளே சென்றாள்.

“பிள்ளை உள்ளுக்கு வாரும்.”

உள்ளே, ஒன்றின் மேல் ஒன்றாய் பெரிய பாணைகள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொன்றாய் இறக்கும் படி கிழவி மேகலாவைக் கேட்டது. அடியில் இருந்த பாணைக்குள் உமி இருந்தது. நடுங்கும் கைகளால் துளாவி ஒரு சிறிய துணிப் பொட்டலத்தைப் பிரித்து,

“உந்த சங்கிலிக்கு சிலுவை சின்னன். இந்த பென்டனைப் போடும்.”

“வேண்டாம்.. வேண்டாம் அம்மா.”

“நான் என்ற பேத்திக்கு செய்து வச்சன். அவை இந்தியாவில. நான் எங்க இனி பார்க்க போறன். இதை பிடியும். உம்மை பார்த்தா என்ற மகளைப் பார்க்கிற மாதிரி இருக்கு.”

தன்னையறியாமல் கைளை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டாள், மேகலா.

அவளைப் பார்த்து கனிவுடன் சிரித்த கிழவி,

“நான் சரியப் போறன்.”

சேலைத் தலைப்பை விரித்து, சரிந்து படுத்து, நாள் முழுக்க தடை விதிக்கப்பட்ட நித்திரைக்கு விடுதலையளித்தாள். பிரமித்து நின்ற மேகலா திரும்பித் திரும்பி கிழவியை, குடிசையை, சிதைந்த சுவரை, வளவைச், சரிந்திருந்த வேலியைப் பார்த்தபடி காரை நோக்கி நடந்தாள். இன்றல்ல, பல ஆண்டுகளாய் இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாய், பழகியதாய் ஓர் உணர்வு அவளைத் தாக்கியது.

காசுமரம் பற்றி எந்தன்
கடைக்குட்டித் தம்பியன்தான்
கனதடவை பேசியுளான்!

‘காசுமரம் உண்டு;
காலங்கழிந்துனக்கு
மீசை அரும்பும்
வேளையினில் கண்டுணர்வாய்’
மூசி விடுப்பறிய முயலுகிற தம்பியனை
பேசி அடக்கிப் பெருமூச்சு விட்டெழுவேன்.

‘காசுமரம் காய்க்காது;
பூவெதையும் பூக்காது;
பச்சை இலைகளுக்கும்
பதிலாக அம் மரத்தில்
காசுகள் தான் தொங்கும்’ எனக்
சுறுகையில் தம்பியனின்
கண்கள் வியப்பால் விரிந்து எழும்

எங்களது உணரில் காசுமரம் வளரும்
காலநிலை இல்லை எனுங் காரணத்தால்
எம் உணர்
தங்களது காசு மரங்களினை வேறு
தேசங்களில் வளர்த்துத் தேட்டந் தீரட்டுகிறார்;
என்றும் நான் சுறியவைத்தேன்!

‘எந்தெந்த நாடுகளில்
காசுமரம் வளரும்
காலநிலை நன்கு உண்டு?’
என்றெந்தன் தம்பி
துடுக்காய் விடுப்பெடுப்பான்;

‘கட்டார், சுவதி போற்
கனிய வள நாடுகளில்
கனடாவில், லண்டன்
சுவிஸ், நோர்வே எல்லாம்
காசுமரஞ் செழிக்கும்’

‘கண்ணனது வீட்டுக்
காசுமரங்கடக் கனடாவில் தான் உளது!’
சுறுமுதல் கேட்டான்
‘எங்களது வீட்டுக் காசுமரம்
எங்குளது?’
‘எனக்குத் தெரியாது’
என்று சொல்லி நான் எழுந்தேன்

நான்கைந்து வருட
நகர்வுகளின் பரிசாக
நாடு கடந்து நான் இந்தச் ‘சுவதி’க்குள்....

நேற்றுப் பகலில் என்
கை சேர்ந்த உணக்கடிதம்!
கடைக்குட்டித் தம்பியனின் கையெழுத்து மின்னிற்று!
‘எங்களது வீட்டுக்
காசுமரம் எதுவென்று
எனக்குப் புரிகிறது’

-ஐ. ரமேசுமாரர்

காசுமரம்

**முடிவுத்திகதி தள்ளிப்
போடப்பட்டுள்ளது**

*அல்வாயர் கவிஞர்
மு. செல்லையா அவர்களின்
ஜனன நூற்றாண்டு
விழாச் சிறுகதைப் போட்டி
2007*

முதற் பரிசு - ரூபா 5000/-
இரண்டாம் பரிசு - ரூபா 3000/-
மூன்றாம் பரிசு - ரூபா 2000/-

*ஏதைய பத்ராச் சிறுகதைகளுக்கு
தவிர ரூபா 1000/- வழங்கப்படும்*

போட்டி விதிகள்

சமர்ப்பிக்கப்படும் சிறுகதைகள் முன்னர்
எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல்
வேண்டும்.

போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது
பெயர், முகவரி போன்ற விபரங்களை
வேறாக இணைத்தல் வேண்டும்.

தபால் உறையின் இடது பக்க மூலையில்
“அமரர் மு. செல்லையா நூற்றாண்டு விழாச்
சிறுகதைப்போட்டி” எனக் குறிப்பிடுதல்
வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

**ஞானம் கிளை அலுவலகம் 3-B,
46th ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 06.**

**போட்டி முடிவுத் திகதி
28/02/2008**

முடிவுத் திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும்
கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது

- ஆசிரியர்

நேர் காணல் (8)

சந்தப்பு : த. ஞானசேகரன்

செங்கை ஆழியான்

ஈழத்தின் நன்கு அறியப்பட்ட மூத்த தலைமுறைப் படைப்பாளி செங்கை ஆழியான். ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் இவரே அதிகமாக எழுதியவர். நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களையும் நூற்றுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளையும் இவர் படைத்திருக்கிறார். இவரது எட்டு நூல்கள் இலங்கை அரசின் சாகித்தியப் பரிசினைப் பெற்றுள்ளன. ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் அதிக வாசக ஊட்டத்தைக் கொண்டவரும் இவரே. மறுமலர்ச்சிக்கதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள், சுதந்திரன் சிறுகதைகள் மல்லிகைச் சிறுகதைகள் போன்ற பல முக்கியமான தொகுப்புக்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர். ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றினை எழுதியவர். ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இவரது உழைப்பும் பங்களிப்பும் அபாரமானது. அற்புதமானது இவரது படைப்பு முயற்சிகள், ஆய்வு முயற்சிகள், தொகுப்பு முயற்சிகள் யாவும் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு செழுமை சேர்ப்பவை.

“ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” ஒரு நகைச்சுவை நாவலாக ஈழத்து நாவல் துறையில் என்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது?

அப்படியொரு பெரிதான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் எவராவது செங்கையாழியான் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது ஆச்சி பயணம் போகிறாளை நினைவு படுத்துகின்றனர். அது ஒரு உண்மை விபரணை. என் அம்மாவும் காதலி நிலையிலிருந்த என் மனைவியும் நானும் கோண்டாவிலிலிருந்து கண்டியூடாகக் கதிர்காமத்திற்குச் செய்த பயணம் அது. யாழ்ப்பாணத்திற்குள் முடங்கிக் கிடந்த வயோதிப் பெண்ணொருத்தி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியேயுள்ள மண்ணையும் மனிதரையும் சந்திக்கும் போது ஏற்படுகின்ற உணர்வு நிலைகளை அந்த நாவலில் நகைச் சுவையாகச் சித்தரிப்பதில் வெற்றிகண்டேன். மக்களை இலக்கியம் சென்றடைவதற்கு நகைச்சுவை தக்க மார்க்கம். வாசகர்கள் எண்ணிக்கையைக் கொண்டவர்கள் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்கள். அவர்களின் எழுத்துக்களால் சமூகப் பயனில்லை என ஓரிரு கதைகளை எழுதி தோற்றுப் போனவர்களின் புலம்பல். இலக்கியம் படிக்கப்பட வேண்டும். யாருக்காக எழுதுகின்றோமென்ற சிந்தனை தேவை. மக்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பதற்காக பொறுப்பில்லாமல் எழுதுகின்ற எழுத்தாளன் எவனும் ஈழத்திலில்லை. பிரசுர களம் கிட்டாத வறட்சியாளன் தானே சிறு சஞ்சிகை ஒன்றினை உருவாக்கி அதில் பத்தி எழுத்துக்களை வெளியிட்டு வாசகன் படிக்கவில்லை. தன்னைப்பற்றிப் பேசவில்லை என்ற மனவுடைவில் ‘தரமான இலக்கியம் ஓரிருவரால்தான் படிக்கப்படும்’ என்ற உயரவுள்ளதிராட்சை புளிக்கும் என்ற கதையைப் பரப்பி சுய திருப்திப்பட்டுக் கொள்வதைக் காணலாம். அல்லாவிடின் மக்கள் எழுத்தாளர்களை, சமூகத்தில்

மதிக்கப்படும் கணிக்கப்படும் விமர்சகர்களை எதுவும் தெரியாதவர்களென விமர்சிப்பதன் மூலம் தம்மைப் பெரியவர்களாகக் காட்ட முயலும் பரிதாபமும் இங்குதான் உள்ளது. பேராசிரியர் கைலாசபதியையும், பேராசிரியர் சிவத்தம்பியையும் நாவலாசிரியர் டானியலையும் விமர்சித்து முடிந்து இப்பொழுது செங்கை ஆழியானிடமும் தன் பார்வையை திருப்பி விட்டுள்ளனர். கருத்துச் சொல்பவன் தன் கல்விப்புலமையைச் சிந்திப்பதில்லை. தன் எழுத்துப் பயிற்சியைச் சிந்திப்பதில்லை. இலக்கியம் என்பது என்ன அகராதியைப் பார்த்து ஆங்கிலக் கவிதை மொழி பெயர்ப்பு வேலையா? மனிதனை நாய் கடித்தால் அதனை திருப்பி மனிதன் கடிப்பதில்லைத்தான். ஆனால் விசர் நாயாயின் அவற்றை வெளியில் விடுவது ஒருவருக்கும் நல்லதல்ல. இலக்கிய வக்கிரகங்கள் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றிக் கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். இவர்களால் இலக்கியத்திற்கு வரும் பெரும் ஆபத்து யாதெனில் வேலையற்ற இவர்கள் எழுத்தாளர்களாக வர விரும்பும் இளம் பிள்ளைகளுக்கு வலுக்கட்டாயமாகச் சித்தாந்த இலக்கியப்பாடம் போதிப்பதுடன் தாம் விரும்பாத பிரபல்யங்களைப் பற்றி விமர்சிக்க வைப்பதும், தான் எப்பொழுதோ எழுதிய கதைகளைத் தூசு தட்டி விமர்சனம் எழுத வைப்பதும் தான். செங்கையாழியான் யார் என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். அவனால் ஆச்சி பயணம் போகிறாளையும் எழுத முடியும், காட்டாறையும் எழுதமுடியும், மாணங்கள் மலிந்த பூமியையும் படைக்கத் தெரியும்.

‘யானை’ வன்னிப் பிரதேசத்து காட்டுச் சூழலையும் மக்கள் வாழ்வையும் படம் பிடித்தது. அது ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. உங்களது மற்றைய நாவல்களைவிட இது பெறும் முக்கியத்துவம் என்ன?

என்னுடைய நாவல்கள் ஒவ்வொன்றினதும் களங்கள் வித்தியாசமானவை. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் பல்வேறு களங்களையும் வன்னிப் பிரதேசத்தின் பல்வேறு களங்களையும் அவை பேசுவன. அந்த வகையில் யானை தம்பலகாமத்திலிருந்து அருவியாறு வரையிலான யானைகளின் தட்பாதையை (Elephant Corridor) பற்றி விபரிக்கின்றது. இந்தத் தட்பாதையில் பயணம் செய்த அனுபவம் என்னைப் போல வேற படைப்பாளிகளுக்கு கிடைக்க வாய்ப்பில்லை. காட்டின் அழகும், பயங்கரமும், அமைதியும் அல்லலும் அந்தப் பாதையில் நான் அனுபவித்தவை. காடு போன்ற அமைதியான சூழல் வேறெங்குமில்லை. சூழலியல் (Naturalism) அந்த நாவலில் யதார்த்தத்தோடு (Realism) பின்னிப் பிணைகின்றது. கதைக்கு அப்பால் அந்த நாவலில் நான் சொல்ல விரும்பிய சங்கதி ஒன்றுண்டு. மனிதனுக்கும் இயற்கைக்குமிடையிலான போராட்டத்தில் மனிதனின் தற்காலிக வெற்றி பற்றி நாவலில் பேச விரும்பினேன். தன் காதலியைப் பலியெடுத்த தனியன் யானை ஒன்றினைப் பழிவாங்க காடு மேடெல்லாம் அலையும் ஒரு மனிதனின் கதை. ஹோமிங்வேயின் கிழவன் ஓர்மத்துடன் சுறா வேட்டைக்குப் புறப்பட்டது போல எனது நாவலில் செங்காரன் பழிவாங்கும் உணர்வுடன் யானை வேட்டைக்குப் புறப்படுகின்றான். ஒரு மனிதனையும் ஒரு யானையையும் வைத்துக் கொண்டு நூறு பக்க நாவலை நான் எழுதியிருக்கிறேன். போராளிகள் பலரை யானை மிகவும் கவர்ந்திருக்கிறது. 'நான் காட்டில் இருந்த போது பல தடவைகள் நான் படித்த நாவல் யானை' என்றார் பத்மநாபா. இதனை 'புவியியல் விவரணம்' என்றனர் சில விமர்சகர். இது 'நாவலேயல்ல வேறொன்று' என்றனர் சிலர். நான் இவர்கள் கூறிய இரண்டையும் தான் எழுதினேன். எனக்கு இந்துக்கல்லூரியில் வரலாறு போதித்தவர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீநிவாசன். என் ஆசிரியர். ஒரு நாள் என்னைத் தேடி வந்தார். 'உன்னுடைய நாவல் யானையை நான் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் போகிறேன்' என்றார். 'மொழி பெயர்க்கிறதென்றால் என்னுடைய காட்டாறை செய்யுங்கள்' என்றேன். அவர் சிரித்தார். "ஹோமான்டிசமும் அட்வென்சரும் இணைந்த ரியலிஸ்டிக் நாவல் யானை தான். The Beast என்ற பெயரில் மொழி பெயர்க்கப்போகிறேன். என்னுடைய மொழி பெயர்ப்பில் இயற்கையோடு போராட புறப்பட்ட அந்த கூறுகெட்ட மனிதன் தான் Beast விலங்கு, யானை அல்ல என்றார். அது புதிய பார்வை. அவர் கூற்று என் நாவலாக்கத்திற்கு கிடைத்த அங்கீகாரம். அவ்வகையில் என்னுடைய யானை நாவல் ஏனைய நாவல்களிலும் வித்தியாசமானது தான்.

யாழ்ப்பாண மண்ணின் சாதியக் கொடுமைகளைச் சித்தரிக்கும் நாவல் 'பிரளயம்' அப்படியானதொரு நாவலை எழுதும் உந்துதல் எப்படி ஏற்பட்டது?

சாதியம் பற்றி முதன் முதல் நாவலாக்கிய பெருமை மூதறிஞர் சொக்கனுக்குரியது. அதனை அடுத்து சாதியத்தினைக் கருப் பொருளாகக் கொண்டு சலவைத் தொழிலாளர் குடும்பமொன்றின் சமூகப் பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்த நாவல் என்னுடைய பிரளயம். அதற்குப் பின்னரே டானியலின் பஞ்சமர் நாவல்கள் வெளிவந்தன. இது வரலாறு.

என்னுடைய வண்ணார்பண்ணைக் கிராமத்தினைக் களமாக கொண்டு இந்த நாவல் ஆக்கப்பட்டது. இது ஒரு யதார்த்த நாவல் தான். நான் கண்ட கேட்ட உணர்ந்த அனைத்தும் இந்த நாவலில் அலசப்பட்டுள்ளன. இந்த நாவல் முதன் முதலில் 'மயானபூமி' என்ற தலைப்பில் சிரித்திரனில் தொடராக வெளிவந்தது. நரியன்குண்டும் கலட்டி அம்மன் கோயிலும் அவற்றின் சூழலும் இந்த நாவலில் சித்திரமாகின. வீரகேசரிக்கு இந்த நாவலைப் பிரளயம் என்ற தலைப்பில் அனுப்பி வைத்தேன். நூலுருவாக வெளிவந்தது. இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசினை எனக்கு முதன் முதலில் பெற்றுத் தந்த நாவல் பிரளயமாகும். எனக்கு இந்த நாவலை எழுதுமாறு தூண்டிய உந்துதல் பற்றிக் கேட்டார்கள். என் கிராமத்தின் சாதிக் கொடுமைகளை வெற்றிகொண்டு கல்வி மூலம் அவர்கள் உயர்ந்தமையையும் பரம்பரைத் தொழிலைக் கைவிட்டு புதிய தொழில்களையும் அரசு உத்தியோகங்களையும் தேடிக் கொண்டமையையும் அதனால் அவர்களின் சமூக நிலை உயர்ந்ததையும் நான் கண்டேன். சாதியம் என்ற கொடுமையை நீக்குவதற்கு ஜெகப்பூரட்சி தேவையில்லை. கல்வியறிவில் உயர்வதும் தொழில் மாறுவதும், கலப்பு மணமும் அவர்களின் அந்தஸ்த்தினை உயர்த்தும் சமூக காரணிகளாக எனக்குப் பட்டன. எங்களது உரிமைகள் பிறர் தருவதில்லை. நாமகவே எடுத்துக்கொள்வதென்பதை உணர்ந்தேன். அதனைக் கூற பிரளயம் நாவல் எனக்கு இடமளித்தது.

யாழ்ப்பாண மத்தியதரப் பெண்ணின் வாழ்க்கை நிலைமைகள் பற்றி விபரிக்கும் 'இரவின் முடிவு' நாவல் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெற்றுக் கொண்ட வரவேற்பு எந்தளவிற்கு உங்களது பின்னாளைய எழுத்துக்களில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது?

ஈழநாடு பத்திரிகையின் பத்தாவதாண்டு நாவல் போட்டியில் முதற் பரிசில்களைப் பெற்ற இரு நாவல்களில் அது ஒன்று. 'போராடப்பிறந்தவர்கள்' என்ற தலைப்பில் பரிசு பெற்றது. நூலாக வரும் போது இத் தலைப்பு நான் எழுதவிருந்த வேறொரு நாவலுக்கு மிக ஏற்ற தலைப்பாக எனக்குப் பட்டதால் இந்நாவலின் தலைப்பை 'இரவின் முடிவு' என மாற்றிக் கொண்டேன். இப்பொழுது நான் திட்டமிட்டபடி 'போராடப்பிறந்தவர்கள்' என்ற நாவலை எழுதி முடித்து விட்டேன். யாழ்ப்பாணத்துச் சுருட்டுத் தொழில் பற்றியும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் துயர வாழ்வு பற்றியும் இரவின் முடிவு நாவலில் சித்தரித்தேன். எனது மாமன்மார் புகையிலை வியாபாரிகள். சுருட்டுத் தொழிலை வெற்றிகரமாக நடாத்தியவர்கள். சிறு வயதில் என் ஒன்று விட்ட அண்ணனுடன் சென்று 'வால்சத்து'க் கட்டிய அனுபவம் எனக்குண்டு. சுருட்டுக் கொட்டிலில் நடந்தேறும் சகல விடயங்களையும் அறிந்தவன். அதனை நாவலாக மக்களிடம் தந்தேன். அந்த நாவலில் யாழ்ப்பாணத்து மத்தியதரப் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் சமூகச் சவால்களை விபரித்தேன். சுருட்டுத் தொழிலின் தொழில்நுட்பங்களை கதையின் இயல் நிலை மாறாது அதில் கூறியுள்ளேன். 'சுருட்டுக் கைத்தொழில்' என்றொரு ஆய்வுக் கட்டுரையைச் சுதந்திரனில் தொடராக எழுதிப் பின்னர் கனகசெந்திநாதனின் முன்னுரையுடன்

அதனை நூலாகவும் வெளியிட்டுள்ளேன். அதில் ஒரு பிரதி கூட இப்பொழுது என்னிடமில்லை.

நாவல் ஒன்றினை எழுதுவதாயின் அது சித்திரிக்கின்ற களம், அதில் கூறப்படும் உள்ளடக்கத்தின் தெளிவு எழுத்தாளனுக்கிருக்க வேண்டும். யானையைப் பற்றிய நாவலாயின் யானையைப் பற்றி சகல இயல்புகளும் அவற்றின் செயற்பாடுகளும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். மீனவக் களமாயின் மீனவ வாழ்க்கை, மீன்பிடி நுட்பங்கள் அனைத்தும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நான் ஒரு நாவலை எழுதத் திட்டமிட்டால் அந்த நாவலின் களம், அது பேசப் போகும் பொருள் அனைத்தும் சம்மந்தமாக ஆராய்ந்த பின்னரே எழுத ஆரம்பிப்பேன். நான் எழுதிய நாவல்கள் அனைத்தும் துறைசார் ஆய்வின் பின்னரே மலர்ந்தவை. குடியேற்றத்திட்ட நாவலாக இருந்தாலும் சரி, காட்டுக் கிராமங்கள் பற்றிய படைப்புக்களாக இருந்தாலும் சரி, வரலாற்று நாவலாக இருந்தாலும் சரி முழுமையான அறிவின்றி நான் எழுதுவதில்லை. தட்டச்சின் முன் உட்கார்ந்ததும் கற்பனைக்குதிரையைத் தட்டி செங்கை ஆழியான் விடுவதில்லை. ஒரு நாவலின் முழுப்பரிமாணம் மனதில் விழுந்த பின்னர் தான் நான் தட்டச்சின் முன் உட்கார்வேன். (இப்பொழுது கணனி முன்) அதன் பின்னர் படைப்பு பிறப்பதற்கு எதுவித காலதாமதமுமில்லை.

எனக்கு கிடைத்த அனுபவ வாய்ப்புக்கள், பல்வேறு பிரதேசங்களில் பணியாற்றக் கிடைத்த பேறு, பல்வேறு மாந்தர்களைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம், கிடைக்கின்ற நேரத்தைப் பயனுள்ளதாக பயன்படுத்திக் கொள்ளும் மனநிலை அனைத்தும் எனக்கு உதவியுள்ளன. நான் ஊற்று வற்றித் தூர்ந்து போன கிணறல்லன். இறைக்க இறைக்க நன்னீர் கொப்பளிக்கும் நீர் நிலை நான். என்னிடம் கற்பனை வறட்சியில்லை. மற்றவர்களைப் பார்த்து வயிறெறியும் குணமுமில்லை. என் முன்னைய படைப்பாளிகளை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருவதும் என் பின் எழுந்துள்ள இளம் எழுத்தாளர்களை கருகவிடாது உயர்த்தி விடுவதுமான எண்ணமும் கொண்டவன். அவ்வாறில்லாவிட்டால் என் படைப்புக்களை நூலாக்குவதற்கு அப்பால் ஏனைய படைப்பாளிகளின் தொகுப்புக்களை வெளியிட்டிருக்க மாட்டேன். கதைப் பூங்கா, விண்ணும் மண்ணும், காலத்தின் குரல்கள், மண்ணின் மலர்கள், சம்பந்தன் சிறுகதைகள், மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள், ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள், முன்னோடிச் சிறுகதைகள், முனியப்பதாசன் கதைகள், புதுமைலோலன் கதைகள், சதந்திரன் சிறுகதைகள், தேவன்-யாழ்ப்பாணம் சிறுகதைகள், சிரித்திரன் சுந்தர் இப்படி பட்டியல் நீரும். என் நேரத்தையும், கௌரவத்தையும், செல்வாக்கையும், வாய்ப்புக்களையும், பூரணமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டேன். தூங்குவதற்கு நான் எடுக்கும் நேரம் மிகக்குறைவு. ஓயாது பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே இருப்பவன். உழைப்பவனுக்குத் தான் இந்த உலகம் சொந்தம். உறங்குவவனுக்கல்ல. என் இடையறா உழைப்பினால் கிடைத்த பேறாக எழுத்தாளர்களில் நான் வசதியாகவுள்ளேன். இருபத்தி நான்கு மணிநேரம் எல்லாருக்குமானதுதான். ஒருவனின் நேரத்தை இன்னொருவன் பறித்துக்கொள்ள முடியாது. இந்த உலகத்தின் சந்தர்ப்பங்கள் எல்லாருக்கு முரியவை. அவற்றினை அவமாக இழந்து விட்டு வீண்பேச்சில்

காலத்தைக் கழிக்கின்ற மூத்த எழுத்தாளர்களும் இடைமட்ட எழுத்தாளர்களும் பலருள்ளனர்.

‘கிடுகுவேலி’ எழுந்த மின்னணி என்ன?

ஈழ நாட்டில் தொடராக வெளிவந்த போது பரபரப்பாக பேசப்பட்ட நாவல் கிடுகுவேலி ஆகும். கூடப்பிறந்த சகோதரிகளைக் கரை சேர்ப்பதற்காக வெளிநாடுகளுக்கு ஓடிச்செல்லும் எங்கள் இளைஞர்கள், அங்கு அவர்கள் சொல்லணாக் கஷ்டங்களுடன் உழைக்கின்ற பணத்தின் பின்னால் மறைந்திருக்கும் வியாபவத்துளிகளை கருத்திற் கொள்ளாது அதனை அவமாகச் செலவிடும் பெற்றோர்கள், வெளிநாட்டுப் பணவருகையால் தன் முகத்தோற்றத்தினை மாற்றிக் கொண்டுவரும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்கள், இவற்றிடையே யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த இராணுவ அட்டூழியங்கள் என்பவற்றினைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கு கிடுகுவேலி நாவலை நான் ஒரு ஊடகமாகப் பயன்படுத்தினேன். யாழ்ப்பாணத்தில் வகை மாதிரிப் பாத்திரங்கள் யதார்த்தமாக அதில் வந்து போயினர். எனது நாவல்களில் கதை அம்சம் எப்பொழுதும் தூக்கலாகவே இருக்கும். அந்த வகையில் கிடுகு வேலியின் ஆரம்பத்திலேயே தாம்பத்திய சிக்கல் ஒன்று உருவாகிவிடுகின்றது. அச்சிக்கலை அவிழ்ப்பதில் என் நாவல் நகர்கின்றது. நாவலுக்கு கதை அம்சம் அவசியமா? நாவலில் கதையை மட்டும் சொல்கின்ற பண்பு மாறிவிட்டது. ஆனால் நாவலாசிரியன் தான் சொல்ல விரும்புகின்ற விசயங்களுக்கு கதை அவசியமாகிறது. கதை சொல்வது நாவலாசிரியனின் பணியல்ல. சமூகத்திற்கான செய்தியினைக் கதையினூடாகச் சொல்லுவது இன்று நாவலாசிரியனின் கடனாகி விட்டது. கிடுகுவேலி அவ்வாறானது தான்.

தங்களின் ‘தீம்தரி கிடத்தீத்தோம்’ அரசியல் நாவல் என்று கூறலாமா?

1956 ஆம் ஆண்டு காலிமுகத்திடலில் தமிழர்கள் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் நடாத்திய சத்தியாக்கிரகத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட புனைகதை சாரா நாவல்து. அச்சத்தியாக்கிரகத்தில் எனது அண்ணார் புதுமைலோலனும் கலந்து காயப்பட்டவர்களில் ஒருவர். வெளியே சாதாரண மக்கள் அடித்துக் கொள்ளும் போது இரு இனத் தலைவர்களும் சினேகிதமாக ‘பார்டி’ ஒன்றில் கலந்து கொள்கிறார்கள். தமிழ்த்தேசியம் பற்றி இந்த நாவலில் சிந்தித்ததால் இனவாதியாக அழுத்தமாக முத்திரை குத்திக் கொள்ள வைத்த நாவல்து. மார்க்சிசவாதமென்றும் முற்போக்கு அணியென்றும் அன்று பேசித் திரிந்தவர்கள் தமிழ்த் தேசியம் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆரம்பத்திலிருந்தே கொள்கைப்பிடிப்புடன் இருந்தவர்களுக்குக் போதிக்கவும் தொடங்கி விட்டார்கள். இருக்கட்டும். தீம்தரி கிடத்தீத்தோம் அரசியல் அபுத்தங்களைச் சித்திரிக்கும் நாவலாக எனக்குப்படுகிறது. ஈழத்து நாவல்களை பகுப்பாய்வு செய்வதற்கு வசதியாக விமர்சகர் சமூக நாவல்கள், வரலாற்று நாவல்கள் எனவும், அவை பேசுகின்ற களம் குறித்து கிராமிய நாவல்கள், பிரதேச நாவல்கள் எனவும், பொருள் குறித்து

நகைச்சுவை நாவல்கள் எனவும் பலவாறாக வகுத்து ஆராய்வார். அவ்வகையில் அரசியல் நாவல் என்ற பிரிவும் அடங்கலாம்.

தங்களது முந்தைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களான இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம், கனகசெந்திரநாதன், வ.அ.இராசிரத்தினம், எஸ். பொ. தளையசிங்கம், இளங்கீரன், டானியல், நந்தி ஆகியோரது எழுத்துக்கள் மீதான தங்கள் பிரதிபலிப்புகள் அல்லது அவை தங்கள் எழுத்தில் செலுத்திய தாக்கம் எப்படிப்பட்டது?

ஈழத்தில் புனைகதை இலக்கியத்தினை புது மூச்சுடன் அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறுகதை மூலவர்களாகக் கொள்ளப்படும் இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம் ஆகியோராவார். இலங்கையர்கோனும் வைத்திலிங்கமும் தமிழகப் பத்திரிகைக்கான முறையில் சிறுகதைகளைப் படைத்த போதிலும் இந்த மண் சார்ந்த நல்ல சிறுகதைகளையும் படைத்துள்ளனர். அவர்கள் தாம் வாழ்ந்த கிராமங்களைத் தத்ரூபமாகச் சித்தரிப்பதில் வெற்றிகண்டவர்கள். அவர்கள் கதை சொல்கிற பாங்கு நேர்த்தியானது. மக்கள் பேச்சு மொழியை அளவோடு தம் படைப்புக்களில் பயன்படுத்தினர். சம்பந்தனின் மொழி நடை வெகு கம்பீரமும் தூய்மையுமானது. அவர் எழுத்தின் ஓர் அச்சரத்தைக்கூட எழுத்தாளர்கள் என்று கூறிக்கொள்ளும் சிலரால் எழுதிவிட முடியாது. இவர்கள் முறையே படைத்தளித்த வெள்ளிப்பாதசரம்,

பாற்கஞ்சி, துறவி ஆகிய சிறுகதைகள் அவர்களின் பெயரை என்றும் நிறைவுபடுத்துவன. பின்னவர்களாக புனைகதைத் துறைக்குள் காலடி எடுத்து வைத்த கனகசெந்தி நாதன், இராசரெத்தினம், எஸ். பொ. ஆகியோர் ஈழத்தின் சிறுகதைத் துறைக்கு அணி சேர்த்தவர்கள். அவர்கள் படைத்த செம்மண், தோணி, தேர் ஆகிய சிறுகதைகள் நெஞ்சில் நிலை கொண்டவை. ஈழத்துச் சிறுகதைத்துறைக்கு ஒரு படைப்பாளி நல்லதொரு சிறுகதையைத் தந்தாலே போதும். அதை அவர்கள் செய்தார்கள். இளங்கீரன் நாவல்களை நவீன முறைக்கு ஈழத்தில் எடுத்துச் சென்றவர். அதனை உச்சப்படுத்தியவர் டானியல். சமூகவியல் பார்வையோடு மக்களின் பேச்சு மொழிக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தைத் தந்தவர். இவர்கள் அனைவரும் எனக்கு முதலே ஈழத்திலக்கியத்தில் கால்களை ஊன்றியவர்கள். இவர்களது படைப்புக்களை நான் கற்றிருக்கிறேன். படித்திருக்கிறேன் என்பதிலும் கற்றிருக்கிறேன் என்பது சாலப் பொருந்தும். அவர்கள் ஈழத்து படைப்பிலக்கியத்திற்கு அணி சேர்த்தவர்கள். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை அவர்களை விட்டு எவரும் எழுதிவிட முடியாது. அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் எனக்குப் பிடித்தமானவை. ஆதலால் அவர்களின் செல்வாக்கின் அருட்டுணர்வு என் படைப்புக்களில் இல்லாது போகாது. நமது இலக்கிய மரபையும் அவற்றின் தர நிலையையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் எழுத்துத் துறையில் எவரும் ஈடுபடமுடியாது. மரபு தெரிந்தவன் தான் மரபை மீறமுடியும்.

நிஜங்களுள் திளைத்துத்
தொடர்ந்திட்ட எனதின்
சின்னப்பயணமிது
தத்தித் தவழ்ந்து
பின்னெழுந்து
அன்று தொடர்ந்து வரை
நீள்கிறதென்
கற்பனைப் பயணங்கள்
கனவுகளின் வழியதனில்
நகைக்கும் புதுமுகங்கள்
எவரென்றே புரியாமல்
தூணாய் மறைகிறது
இவ்வழியிலெதைத்தான்
தேடுகிறேன் நானிங்கு?
சிறுவயசிலந்தப் புற்றரையில்
சினேகிதியானவையையா?
பத்தாம் வகுப்பு வரை
கதை பேசிச் சிரித்துக்,
காணாமற் போய்விட்ட மைவிழியையா,
அன்றித் துணிவதையளித்து
மறைந்திட்ட அண்ணையையா?
எல்லோரும் பகர்கின்ற
என்றோ எனக்காய்ப் பிறந்த

என்னவையையா?
தத்துவத்திலமிழ்த்தும் பாட்டியையா
எதையெதையோ,
தேடுகிறேன் நானிங்கு!
அவையெலாம்
தடம் மாறியதறியாதே,
எனதினது இப்பயணம்
போகும் வழி புரியாதே
விதிப்புகளின் விந்தையதில்
தொடர்கிறதெந்தன்
சின்னப்பயணம்!

இலக்கியப் பயணத்தில் அந்த ஏழு நாட்கள்

அந்தனிஜீவா

30.11.2007

தமிழ் நாட்டில் திருச்சியில் நடைபெறும் “அயல் நாட்டு தமிழர்களின் வாழ்வும் இலக்கியமும்” என்ற பன்னாட்டு கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ள நானும் ‘சிறகு’ இணைய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் ரா. நித்தியானந்தனும் காலை 6.45க்கு விமான மூலம் திருச்சி பயணமானோம்.

திருச்சியில் நடைபெறும் கருத்தரங்கின் ஏற்பாட்டாளரும், திருச்சி தூய வளனார் கல்லூரி தமிழ்த்துறைத் தலைவருமான பேராசிரியர் அந்தோனி குருசு அவர்கள் விமான நிலையத்துக்கு வருகை தந்து அழைத்துச் சென்று தூய வளனார் கல்லூரிக்கு அருகில் உள்ள ‘சித்ரா’ ஹோட்டலில் தங்க வைத்து விட்டு கருத்தரங்குப் பணிகளை கவனிக்கச் சென்று விட்டார்.

ஏற்கனவே, எங்கள் வருகையை அறிந்திருந்த கண்டியிலிருந்து வெளிவந்த ‘செய்தி’ பத்திரிகை ஆசிரியர் கே.ஜி. மகாதேவா தொடர்பு கொண்டு மாலை சந்திக்க வருவதாக தெரிவித்தார். நண்பர் மாத்தளை சோமுலம் தொடர்பு கொண்டு அவரும் மாலை வருவதாக அறிவித்தார்.

சிறிது நேரத்தில் நானும் நண்பர் நித்தியானந்தனும் – திருச்சி நகரை சுற்றி பார்க்க புறப்பட்டோம் – புத்தக கடைகளுக்கு சென்று சிறுத்தழகங்களையும் தேடி வாங்கினோம்.

மாலை மூன்று மணி அளவில் ‘சித்ரா’ ஹோட்டலுக்கு வந்தோம். மாலை கே.ஜி. மகாதேவா தேடி வந்தார். எழுபதுகளிலிருந்து அவரின் நட்பு இன்று வரை தொடர்கிறது.

பின்னர் கருத்தரங்கிற்கு வருகை தந்திருந்த பேராசிரியை பத்மா விவேகானந்தன், ஓவியர் புகழேந்தி ஆகியோர் எமது அறைக்கு வந்தனர். இவர்கள் ஏற்கனவே எனக்கு அறிமுகமானவர்கள். இருவரும் இலங்கை கலை இலக்கிய முயற்சிகளைப் பற்றி அக்கறையுடன் கேட்டறிந்தார்கள்.

நாங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது அறையின் கதவு தட்டப்பட்டது. கதவை திறந்தால் கவிஞர் காசி. ஆனந்தன். ஆச்சரியத்துடன் அவரைப்பார்க்கிறேன். அவரை சந்தித்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலிருக்கும்.

கொழும்பில் எங்களது நாடகங்களைப்பார்க்க பத்திரிகையாளரான செழியன். பேரின்பநாயகத்துடன் வருவார்.

மலையகத்தின் கலை இலக்கியமுயற்சிகளைப்பற்றி கேட்டார். பழைய நண்பர்களைப்பற்றியும் – நீண்ட நேரம் உரையாடினார். எங்கள் உரையாடலில் மாத்தளை சோமுலம் கலந்து கொண்டார். நள்ளிரவுக்கு பின்னர் தூக்கம் கண்களை தழுவினது.

01.12.2007

காலை ஏழு மணியளவில் பேராசிரியர் அந்தோனி குருசு அவர்கள் வருகை தந்து எட்டரை மணிக்கு தயாராக இருக்கும்படி கூறிவிட்டு சென்று விட்டார்.

எட்டு மணியளவில் அறையிலிருந்து கருத்தரங்கிற்கு செல்வதற்கு கீழே வந்த பொழுது, ஹோட்டலில் வரவேற்பு பகுதியில் ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். அவர் வெளிநாட்டவரைப் போல தோற்றமளித்தார்.

நான் அவரை பார்த்தேன். அவரும் என்னைப்பார்த்து விட்டு எழுந்து அருகில் வந்தார். அவர்தான் மகாகவி பாரதியாரின் பேர்த்தி விஜயபாரதியின் கணவர் பேராசிரியர் பி.கே. சுந்தரராஜன். அவரை நான் ‘தினபதி’ யில் பணியாற்றிய பொழுது சந்தித்து பேட்டி எடுத்துள்ளேன்.

அவரோடு மீண்டும் கொழுந்து சஞ்சிகையின் மூலம் தொடர்பு கிடைத்தது. அவர் தான் இந்த கருத்தரங்கு விபரங்களை எனக்கு அனுப்பி வைத்தவர். அவரோடு பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது – கருத்தரங்கிற்கு எங்களை அழைத்துச் செல்ல வாகனம் வந்தது.

கருத்தரங்கு ஏற்பாட்டாளர்கள் எங்களை வரவேற்று, எங்கள் பெயர்களை பதிவு செய்து, சிறப்பு அழைப்பாளர் களுக்கான புத்தகங்கள், டீரீப் கேஸ் போன்றவற்றை தந்தார்கள்.

கருத்தரங்கு ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் கருத்தரங்கு நடைபெறும் மண்டபத்திற்கு அருகிலுள்ள இன்னொரு மண்டபத்தில் சிறுத்தழக கண்காட்சியை பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் டாக்டர் பொன்ன. வைக்கோ திறந்து வைத்தார். சிறுத்தழக சேகரிப்பாளர் சரவணன் தான் சேகரித்த சிறுத்தழகங்களை, பத்திரிகைகளை பார்வைக்கு வைத்திருந்தார். இவருக்கு மாத்தளை சோமு ஒத்துழைப்பு வழங்கியிருந்தார்.

முதல்நாள் நான் கொண்டு சென்றிருந்த சிறுத்தழகங்களான ஞானம், மல்லிகை, தாயகம், வடம், நீங்களும் எழுதலாம். தொதல், கொழுந்து போன்ற இதழ்களை மாத்தளை சோமுவிடம் கண்காட்சியில் வைக்கும்படி கொடுத்திருந்தேன். அவைகள் கண்காட்சியில் சிறப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. திருச்சியில் சிறுத்தழக சேகரிப்பாளர் திரு. மா. சரவணன் கண்காட்சிக்கு பொறுப்பாக இருந்தார். ஏற்கனவே இலங்கையில் வெளிவந்த சிறுத்தழகங்களை, பத்திரிகைகளை சேகரித்து இருந்தார்.

கண்காட்சியைப் பார்வையிட்ட பின்னர் – கருத்தரங்கு நடைபெறும் மண்டபத்திற்கு ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். நண்பர் கே.ஜி. மகாதேவாவும் எங்களோடு வந்திருந்தார்.

தமிழ்த்துறைத்தலைவர் முனைவர் அந்தோனி குருசு வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். ஆசியுரை, வாழ்த்துரைகளுக்கு பின்னர் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக துணை வேந்தர் பேராசிரியர் பொன்ன. வைக்கோ தலைமை உரை நிகழ்த்தினார்.

“1984ம் ஆண்டு முதல் தமிழ்மொழி இணையத்திற்கு சென்று விட்டது. 95 நாடுகளில் இணையப் பல்கலைக்கழகத்தை பயன் படுத்துகிறார்கள். 1997ம் ஆண்டு சிங்கப்பூரில் தமிழ் இணைய மாநாடு நடைபெற்றது என்று உரை நிகழ்த்திய துணை. வேந்தர் தலைமை உரையில் அரிய பல தகவல்களை சொன்னார்.

தமிழ்நாடு முன்னாள் மேலவை உறுப்பினர் பேரறிஞர் வ. ஈஸ்வரமூர்த்தி சிறப்புரையாற்றினார்.

பகல் உணவுக்கு பின்னர் கருத்தரங்கு ஆரம்பமானது. நான்கு அரங்குகளாக பிரிக்கப்பட்டு கருத்தரங்கு நடைபெற்றது.

அயலகத் தமிழர் வாழ்வு, அயலகத் தமிழர் படைப்பிலக்கியம், அயலகத் தமிழர் இதழியல், அயலகப் பன்முகத் தமிழ் என்று அரங்குகளுக்கு பெயர் சூட்டப்பட்டிருந்தது.

“அயலகத் தமிழர் படைப்பிலக்கியம்” என்ற அரங்கிற்கு மதுரை பாத்திமா கல்லூரி தமிழ்த்துறைத்தலைவர் ஜே. பாத்திமா சூசை மணி தலைமை வகித்தார்.

“பிரச்சினை மீதான ஒரு கண்ணோட்டத்தில், இலங்கை தமிழ் பெண் எழுத்தாளர்களின் சவால்களும், சாதனைகளும்” என்ற எனது கட்டுரை சமர்ப்பித்தேன்.

கட்டுரைக்கு பின்னர் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு இலங்கை தமிழ் இலக்கியம், மலையக தமிழ் இலக்கியம் பற்றி விரிவாக எடுத்துச் சொன்னேன்.

இந்த அரங்கில் ஐந்து கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டன. எனக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமாயிருந்தே மலேசிய எழுத்தாளர் சை. பீர்முகம்மது, கவிதாயினி வைகை செல்வியும் கட்டுரை படித்தனர்.

‘அயலகப் பன்முகத்தமிழ்’ என்ற அரங்கில் நம்மவரான ரா. நித்தியானந்தன் தன் “சமூகவியல் நோக்கில் இலங்கை பெருந்தோட்டத்தமிழர்களின் சிறு தெய்வ வழிப்பாடு” என்ற கட்டுரையை படித்தார்.

கருத்தரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் அனைத்தும் மாநாட்டில் வெளியிட்ட சிறப்பு மலரில் இடம் பெற்றுள்ளன. மலரில் இருபது ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

தேநீர் இடைவேளையின் போது பல பட்டதாரி மாணவர்கள் மலையக இலக்கிய சம்பந்தமாகவும் பல விடயங்களை கேட்டனர். தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் பற்றிய தகவல்கள் அறிய ஆர்வம் கொண்டனர். கருத்தரங்கிற்கு தமிழகத்தில் மதுரையில் இருக்கும் மலையக எழுத்தாளரான சி. பன்னீர் செல்வம், தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சகோதரர் பரிபுரணன் ஆகியோர் வந்திருந்தனர்.

மாலை சிறப்பு நிகழ்வு நடைபெற்றது. தஞ்சாவூர் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சி. சுப்பிரமணியம் தலைமை வகித்தார்.

“ஓவ்வொருவரும் தங்கள் தாய் மொழியை மதிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் பெப்ரவரி 21ம் திகதியை தாய் மொழித் தினமாக கொண்டாட வேண்டும். உலகமெங்கும் எட்டு கோடி தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். பெப்ரவரி 21 உலக தாய்மொழித் தினமாகும். அத்தினத்தில் தமிழ் மொழிக்கு விழா எடுப்போம். ஒரு மொழி அழிந்தால் ஒரு இனம் அழிந்து விடும். தமிழகத்தில் தமிழ் மொழியை ஆங்கிலம் அழித்துவிடும். அதனை எதிர்க்க இயக்கம் தேவை என்றார்.

சிறப்பு நிகழ்வாக விருது வழங்கும் வைபவம் நடைபெற்றது. மலேசிய எழுத்தாளர் சை. பீர்முகம்மது (இலக்கிய பணி) இலங்கை துரைவி ராஜ் பிரசாத் (பதிப்புப் பணி) ‘மல்லிகை’ டொமினிக் ஜீவா (படைப்பிலக்கியப்பணி) கவிஞர் காசி. ஆனந்தன் (தமிழியக்க விருது) ஜேம்மனி சுபாஷினி கனகசுந்தரம் (அறக்கட்டளை) அவுஸ்திரேலியா ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா (தமிழிசைப்பணி) தமிழகம் பத்மாவதி விவேகானந்தன் (ஓப்பியல் ஆய்வு) ஆகியோர்க்கு விருதும் சான்றிதழும் வழங்கப்பட்டன.

கவிஞர் காசி ஆனந்தன் சிறப்புரையாற்றினார். தொலைக்காட்சிகளில் ஆங்கிலம் கலந்து பேசுவதை மிக நுட்பமாக, நகைச்சுவையாக காட்டினார். “வாயில் வழங்காத மொழி” வாழாது என்றார்.

விழா இனிதாக நிறைவு பெற்றது.

02.12.2007

பன்னாட்டு கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்ட அயல் நாட்டு பேராளர்களை தஞ்சாவூர் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் அழைத்திருந்தார். காலையில் அயல் நாட்டில் வந்திருந்த பேராளர்களுடன் நானும், நண்பர் நித்தியானந்தனும் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் சென்றோம்.

துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சி. சுப்பிரமணியம், ஏனைய துறைத் தலைவர்களாலும் அன்போடு வரவேற்கப் பட்டோம்.

ஆயிரம் ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அமைந்துள்ளது. துணைவேந்தருடன் நடந்த இலக்கிய சந்திப்பின் போது

“தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் 25 துறைகள் உள்ளன. தமிழில் இருக்கிற அனைத்தையும் கொண்டு வர வேண்டும் என்கிற முயற்சியில் 25 ஆண்டுகள் தன் சுவடுகளை பதித்து சுவடிகளை கொண்டு வருகிறது. 405 நூல்கள் பெரிய அளவில் வெளிவந்துள்ளன.

முத்துப்பேட்டை முஸ்தபா என்ற புரவலர் அறக்கட்டளைக்கு 20 லட்சம் ரூபா தந்துள்ளார்.

ஆண்டு தோறும் இலங்கை, மலேசியா, சிக்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் வெளிவரும் தமிழ் நூல்களை படித்து பார்த்து பரிசும் பாராட்டும், பொற்கிழியும் வழங்க உள்ளோம். நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டதற் கிணங்க மலையக இலக்கியம் சம்பந்தமான கருத்தரங்குகளையும் நடத்துவோம் என்றார்.

துணைவேந்தரின் உரைக்கு முன்பாக எங்களை நாங்கள் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு பேசும் பொழுது “இலங்கை தமிழ் இலக்கியம் பற்றி ஆய்வு செய்பவர்கள் மலையக தமிழ் இலக்கியம் பற்றி ஆய்வுகள் செய்வதில்லை.

அது மாத்திரமல்ல. யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிந்த பின்னர் தமிழ் நூல்களை அதுவும் இலங்கைக்கு தமிழ் நூல்களை பாதுகாக்கும் ஆவண காப்பகம் இலங்கைக்கு வெளியே நிறுவப்படவேண்டும் என்ற கருத்து நிலவி வருகிறது. இலண்டனில் நூலகரான செல்வராஜா போன்றவர்கள் இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

ஆனால் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் எங்களுக்கு அருகில் இருப்பதால் உலகெங்கும் வெளியாகும் தமிழ் நூல்கள் இங்கு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அவை ஆய்வுத் துறை மாணவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்” என்றேன்.

எனது கருத்துக்கு பதிலளித்த துணைவேந்தர் தமிழ் பல்கலைக்கழகத்தின் நூலகத்தில் “அயல் மொழி இலக்கிய பிரிவு” ஒன்று அமைக்கப்பட்டு உலகெங்கும் வெளிவரும் தமிழ் நூல்கள் பாதுகாக்கப்படும் என்று தெரிவித்தார்.

அப்பொழுது என்னிடமிருந்த எனது சிறகு விரிந்த காலம், பிரேமினா செல்வராஜாவின் ‘பீலிக்கரை’ ஆகிய நூல்களை கொடுத்து அயல் மொழி இலக்கியப்பிரிவை தொடக்கி வைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். நண்பர் ரா. நித்தியானந்தன் அவரது ‘மூன்றாம் பரிணாமம்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை துணை வேந்தரிடம் கொடுத்தார்.

துணைவேந்தர் பேராளர் அனைவருக்கும் பொன்னாடை போர்த்தி பல்கலைக்கழக வெளியீடுகளை வழங்கினார். அதன் பின்னர் பல்கலைக்கழக நூலகத்தைப் பார்வையிட்டோம். நூலகர் முனைவர் சுந்தரேசன் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக நூலகத்தைப் பற்றி பல தகவல்களை கூறினார்.

“தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் ஒரு லட்சத்து நாற்பது ஆயிரத்து 580 நூல்கள் இருப்பதாக குறிப்பிட்டார். அவற்றை கணனியில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

1812ல் அச்சில் வெளிவந்த முதலாவது 'திருக்குறள்' அங்குள்ளது. பல மொழிகளிலும் வெளிவந்த "திருக்குறள்" நூல்கள் அங்கு பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நூலகத்தந்தை எனக் கூறப்படும் முனைவர் எஸ். ஆர். ரெங்கநாதன் என்பவர் 1931ல் முதலாவது நடமாடும் நூலகத்தை திருவாரூர் மாவட்டம் மன்னார் குடியில் தொடக்கி வைத்தார். 95 கிராமங்களுக்கு மாட்டு வண்டியில் நூல்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்டுள்ளன. இது இந்தியாவின் முதலாவது நடமாடும் நூலகமாகும்.

அந்த நடமாடும் நூலக வாகனம் (மாட்டு வண்டி) எவ்வாறு நூல்களை எடுத்துச் சென்றது என்ற மாதிரி வண்டி அங்கு ஆவணப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

அயல் மொழிப்பிரிவுக்கு தலைவராக இருக்கும் பேராசிரியர் முனைவர் அ. கார்த்திகேயனிடம் அயலகத்தில் வெளியாகும் தமிழ் நூல்களை அங்கு அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்வதாக, தெரிவித்து விட்டு வந்தேன்.

அதன் பிறகு தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தின் ஏற்பாட்டில் சுவையான பகல் உணவு தஞ்சை நகரிலுள்ள நட்சத்திர ஹோட்டல் 'ஞானம்' விடுதியில் வழங்கப்பட்டது.

பகலுணவுக்கு பின்னர் - தஞ்சாவூர் பெரிய கோவிலைப் பார்வையிட்டு மாலையில் திருச்சி தமிழ்ச்சங்க வரவேற்பில் கலந்து கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் - சித்ரா ஹோட்டலுக்கு திரும்பி வந்தோம்.

மாலை எழு மணியளவில் திருச்சி தமிழ்ச்சங்கம் எங்களுக்கு சிவ. ப. மூக்கப்பிள்ளை தலைமையில் சிறப்பான வரவேற்பளித்தது.

நானும், நண்பர் ரா. நித்தியானந்தனும் மலையகத்தமிழரின் வாழ்வு நிலை, அவர்களின் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி விரிவாக எடுத்துச் சொன்னோம்.

மலேசிய எழுத்தாளர் சை.பீர்முகம்மது மலேசியத் தமிழர்களின் நிலைபற்றி எடுத்து விளக்கினார்.

ஜேம்ஸினி கே. சுபாஷினி அவஸ்திரேலியா ஸ்டீல்கந்தராசா, சாந்தா ஜெயராஜ், மலேசியா மதியழகன், ஆகியோர் உரையாற்றினார்கள். தமிழ்ச்சங்க செயலாளர் சி. சிவக் கொழுந்து வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். மாத்தளை சோமு விழா நிகழ்வுகளை தொகுத்து வழங்கினார். பேராளர் அனைவருக்கும் பொன்னாடை போர்த்தி, நினைவுச் சின்னம் வழங்கப்பட்டது; இரவு விருந்தும் வழங்கப்பட்டது.

03.12.2007

காலை திருச்சியிலிருந்து நானும் நண்பர் நித்தியானந்தனும் மதுரைக்கு பயணமானோம். நண்பர் கே.ஜி. மகாதேவா வந்து பஸ் ஏற்றிவிட்டார். மதுரையில் மக்கள் கண்காணிப்பகத்தில் பணியாற்றும் எழுத்தாளர் சி. பன்னீர்செல்வம் எங்களை வரவேற்புகளுக்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்றார்.

எழுத்தாளரும், கவிஞருமான சி. பன்னீர் செல்வம் கண்டி மாவட்டத்தின் இயற்கை எழில் கொஞ்சம் நக்கிள்ஸ் மலையடிவாரத்திலுள்ள "கொற்ற கங்கை" தோட்டத்தில் பிறந்தவர். ஸ்ரீமாவோ - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் காரணமாக புலம் பெயர்ந்து தமிழகத்தில் வாழ்பவர்.

தமிழகத்தில் குறிப்பிடக் கூடிய எழுத்தாளராக தனது ஆளுமையை நிலைநாட்டியுள்ளார். "கலைமகள்" நடத்திய நாவல் போட்டியில் முதல் பரிசாக ரூபா ஐம்பதாயிரம் பெற்றுள்ளார். திறந்தவெளிச் சிறைச்சாலை என்ற சிறுகதைத்

தொகுதியையும் ஒரு சாலையின் திருப்பம் என்ற கவிதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

எழுத்தாளர் சி. பன்னீர்செல்வம் வீட்டில் பகலுணவை முடித்துக்கொண்டு நீண்ட நேரம் இலக்கிய உரையாடலில் ஈடுபட்டோம்.

மாலையில் கண்டியிலிருந்து வெளிவந்த 'செய்தி' பத்திரிகையின் உரிமையாளர் ரா.மு. நாகலிங்கத்தை சந்தித்து பழைய நினைவுகளை இரை மீட்டு விட்டு 8 மணியளவில் சென்னை பயணமானோம்.

04.12.2007

சென்னையில் நண்பர் நித்தியானந்தனின் உறவினரான ஜெயதேவர் எங்களை அவரது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவரது இல்லம் வலசரவாக்கத்தில் இருந்தது.

ஓவியர் புகழேந்தியுடன் தொடர்பு கொண்டேன். மாலை 5 மணிக்கு இலக்கியச் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகவும் - வந்து விடும்படியும் கூறினார்.

பின்னர் எழுத்தாளர் பா. செயப்பிரகாசத்துடன் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் வெளியூர் சென்றிருப்பதாகவும், நாளை வந்து விடுவதாகவும் அவர் துணைவியார் தெரிவித்தார்.

என்னுடைய கைபேசி மூலம் - எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனுடன் தொடர்பு கொண்டேன். அவர் வீட்டில் உள்ளவர்கள் அவர் சுகவீனமாக இருப்பதால், இப்பொழுது சந்திக்க முடியாது என்றார்கள்.

நான் எப்பொழுது சென்னை சென்றாலும் ஜெயகாந்தனை சந்திக்காமல் திரும்பியது இல்லை - அதனால் அவர் வீட்டாரிடம் அவரது கைபேசி எண்ணை வாங்கி அவருடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

"ஹலோ... ஜே.கே..." என்றேன்.

அவரே பேசினார். எப்பொழுது வந்தீர்கள்... என்னைப் பார்க்க எப்பொழுது வருகிறீர்கள் என்றார்.

"நாலு மணிக்கு வருகிறேன்."

"கட்டாயம் வாருங்கள்" என்று அன்போடு அழைத்தார்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் இலக்கியத்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வீ. அரசு அவர்களை சந்திக்க சென்றோம். மெரினா கடற்கரையின் முன்னால் சென்னைப் பல்கலைக்கழக வளாகம் கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உரையாற்றியது, விருந்தினர் விடுதியில் தங்கியிருந்தது. காலை கடற்கரை சாலையில் நடை பயின்றது எல்லாம் நெஞ்சில் நிழலாடின.

பேராசிரியரை அவரது அலுவலகத்தில் சந்தித்து உரையாடினோம். நண்பர் நித்தியானந்தன் அவருடன் பல விடயங்களை கேட்டு தெரிந்து கொண்டார். பின்னர் பகலுணவை அவருடன் சேர்ந்து உண்டோம். எனக்கும், நண்பர் நித்தியானந்தனுக்கும் பல நூல்களை பரிசாகத் தந்தார்.

மாலை 3 மணியளவில் அங்கிருந்து எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனை காணச் சென்றோம்.

எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் சுகவீனமாக படுத்திருந்தார் - நான் அவர் அருகில் சென்று 'ஜே.கே' என்று அழைத்ததும் சிறிது நேரத்தில் எழுந்து முகம் கழுவி... பழைய உற்சாகத்துடன் வந்து அமர்ந்து உரையாடினார்.

அவரது சுகவீனம் காரணமாக சிறிது நேரத்தில் உரையாடலை முடித்து கொண்டு - ஓவியர் புகழேந்தியின் இல்லம் வந்தோம்.

ஓவியர் புகழேந்தியின் இல்லத்தில் ஓர் இலக்கிய சந்திப்பு நிகழ்ந்தது.

“முகம்” மாமணி, பெ. மணியரசன், பேராசிரியை பத்மா விவேகானந்தன், ‘விருபா’ குமரேசன் ஓவியர் புகழேந்தி அவரது சகோதரர் ஆகியோர் அங்கிருந்தனர். இரண்டு மணி நேரம் இலக்கிய உரையாடல் நடைபெற்றது.

பின்னர் – அங்கிருந்து முச்சக்கர வண்டி மூலம் – நாங்கள் தங்கியிருந்த இல்லத்திற்கு வந்தோம்.

05.12.2007

காலை எழுத்தாளர் பா. ஜெயப்பிரகாசம் தொடர்பு கொண்டார். அவருடன் காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு – “அலைகள்” வெளியீட்டகம் வந்து சில புதிய முக்கியமான நூல்களை வாங்கிக் கொண்டோம்.

நண்பரும், மதுராடிரவல்ஸ் அதிபருமான கலைமாமணி வி.கே.டி. பாலன் அவர்களை தொடர்பு கொண்ட பொழுது மாலை 4 மணிக்கு முடிபும் – தானே திருச்சி திரும்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகவும் கூறினார்.

பகல் நாங்கள் தங்கியிருந்த இல்லம் வந்து, அவர்கள் அளித்த சுவையான பகலுணவை முடித்துக் கொண்டு – ஜெயதேவர் குடும்பத்தினரிடம் விடை பெற்று எங்கள் உடைமைகளை எடுத்துக் கொண்டு மதுரா டிரவல்ஸ் க்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

மதுரா டிரவல்ஸ் கலைமாமணி வி.கே.டி. பாலனை அவரது அலுவலகத்தில் சந்தித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது... ஒருவர் கம்பீரமாக நடந்து வந்தார். அவரை பாலன் எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அவர்தான் முன்னாள் வானொலி இயக்குனர் இளசை சுந்தரம். அவர் பாரிஸில் நடைபெற்ற மகாகவி பாரதியாரின் 125 விழாவில் பங்குபற்றி வந்ததை குறிப்பிட்டார். அவரிடம் மகாகவி பாரதியார் விழா குழுவில் ஒருவராக செயற்பட்ட வண்ணை தெய்வம் பற்றி விசாரித்தேன்.

பின்னர் – வி.கே.டி. பாலன் – அவரது 24 மணி நேரமும் இயங்கும் இணைய வானொலி நிலையத்திற்கு அழைத்து வந்தார்.

அங்கு உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது ஆஸ்திரேலியா ஸ்ரீஸ்கந்தராசாவும் ஓவியர் புகழேந்தியும் வந்தார்கள்.

பின்னர் 9 மணியளவில் நண்பர்களிடம் விடை பெற்று திருச்சி திரும்புகிறோம்.

06.12.2007

திருச்சி திரும்பி செய்தி கே.ஜி. மகாதேவாவை சந்தித்து பின்னர் திருச்சி தூய வளனார் கல்லூரிக்கு சென்றோம். அங்கு பேராசிரியர் அந்தோனி குருஸ் அவர்களை சந்தித்து உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது மாத்தளை சோமுவும் அங்கு வந்தார்.

பேராசிரியரிடம் விடை பெற்று திரும்பினோம். திருச்சியில் நூல்களும் – தேவையான பொருட்களும் வாங்கிக் கொண்டு விடுதிக்கு திரும்பினோம். பகல் உணவை கூட மறந்து விட்டோம். காரணம் காலை நண்பர் மகாதேவாவின் வீட்டில் இலங்கையில் இருப்பது போன்ற உணர்வும் அவர் துணைவியார் அளித்த காலை உணவும் திருப்திகரமாக இருந்தது தான்.

மாலையில் மீண்டும் கே.ஜி. மகாதேவா வந்தார். நண்பர் சோமுவும் வந்து சேர்ந்தார். செய்ய வேண்டிய இலக்கியப் பணிகளைப் பற்றி பேசினோம் – மாத்தளை சோமு இரவு விருந்திற்காக எங்களை வெளியே அழைத்துச் சென்றார்.

காலை விமான நிலையம் செல்வதற்குரிய வாகனத்தை ஏற்பாடு செய்து விட்டு கே.ஜி. மகாதேவா விடை பெற்றார்.

மறு நாள் – விமான மூலம் இலங்கை வந்தோம். ஏழு நாட்கள் எங்களின் இலக்கியப் பயணம் இனிதே முடிவுற்றது.

‘ஞானம்’ சந்தா விபரம்			
உள்நாடு			
தனிப் பிரதி	: ரூபா 50/=		
ஆண்டுச் சந்தா	: ரூபா 600/=		
ஆறு ஆண்டுச்சந்தா	: ரூபா 3000/=		
ஆயுள் சந்தா	: ரூபா 20000/=		
சந்தா காசோலை மூலமாகவோ, மணியோடர் மூலமாகவோ அனுப்பலாம். மணியோடர் வள்ளுவத்தை தபால் நிலையத்தில் மாற்றக் கூடியதாக அனுப்பப்படல் வேண்டும்.			
இலகுவாக மேலதிகச் செலவீன்றி சந்தா அனுப்பும் வழி :-			
உங்கள் பகுதியில் உள்ள ஹட்டன் நஷனல் வங்கியில் T. Gnanasekaran, HNB - Wellawatte நடைமுறைக் கணக்கு இலக்கம் – 0090672606 என்ற கணக்கில் வைப்பு செய்து வங்கி ரசீதை எமக்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.			
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/ முகவரி :			
T. Gnanasekaran			
Gnanam Branch Office			
3-B, 46 th Lane, Wellawatte.			
ஞானம் வீளம்பர விகிதம்			
பின் அட்டை	: ரூபா 7000/=		
முன் உள் அட்டை	: ரூபா 5000/=		
பின் உள் அட்டை	: ரூபா 5000/=		
உள் முழுப்பக்கம்	: ரூபா 3000/=		
உள் அரைப்பக்கம்	: ரூபா 1500/=		
வெளிநாடு	ஓராண்டு	இரண்டு ஆண்டு	மூன்று ஆண்டு
Australia (AUS)	35	70	100
Europe (•)	25	50	70
India (Indian Rs.)	500	950	1400
Malaysia (RM)	50	95	140
Canada (\$)	35	70	100
UK (£)	15	30	40
Other (US \$)	25	50	70
மூன்று சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்துத் தருபவர்களுக்கு ஒரு வருடம் ‘ஞானம்’ இனாமாக அனுப்பப்படும்.			

தேசிகர் சாரநாதன் - [1902 - 1950]

-சாரல் நாடன்

தேசிகர் ராமானுஜத்தை (1907 - 1968)ப் பற்றி - இரண்டு முறை அரசாங்கத்தால் முத்திரை வெளியிடப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டவர் - அதிகமாகப் பேசப்படுகிற இக்கால கட்டத்தில், அவருடைய ஒரு தாய் வயிற்றுப்பிள்ளையான சகோதரன் தேசிகர் சாரநாதனை (1902- 1950)ப் பற்றியும் நினைத்துப் பார்ப்பது பொருந்தும் என நினைக்கிறோம்.

ராமானுஜத்தின் மகன் பிரதாப் இன்றைய அரசில் ஒரு முக்கியப் பிரமுகர்; மற்றைய மகன் அருணா இங்கிலாந்தில் வசதியாக வாழுகின்றார், தனது தந்தையாரைப் பற்றி ஒரு குறிப்பை 20-07-2007 டெயிலிமிரர் ஏட்டில் எழுதி இருந்தார். இதுகாலம் வரையிலும் இலக்கியவாதிகள் மூலம் நினைவு படுத்தப்பட்டவர் இன்று வாரிசுகள் மூலம் நினைவுபடுத்தப் படுவது மகிழ்ச்சிக்குரியதே. இந்த வாய்ப்பு சாரநாதனுக்கு இல்லை. வாரிசுகள் என்று இலக்கியவாதிகள் தான் அவரை நினைவிற் கொள்ளல் வேண்டும்.

சாரநாதனின் எழுத்தாற்றலும், பத்திரிகைப் பணிகளும், மேடைப்பேச்சுக்களும், தீவிர அரசியல் போக்கும் ராமானுஜத்திடமிருந்து அவரை வேறுபடுத்திப்பார்க்க வைக்கிறது.

சாரநாதனும், ராமானுஜமும் நடேசய்யருடன் (1887 - 1947) தொடர்புபட்டவர்கள். உண்மையில் அவரின் அழைப்பின் பேரில் 1924ம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்தவர் சாரநாதன். சட்டநிருபண சபைத் தேர்தலில் முனைப்போடு இறங்கி இருந்த அய்யர் தான் ஆரம்பித்திருந்த “தேசபக்தன்” பத்திரிகையில் தொழிலில் உதவிபண்ணுவற்காக சாரநாதனை வரவழைத்திருந்தார். தனக்கு மருமகன் முறையினான சாரநாதன் இந்தியாவில் பெரியார் ஈவேராவுடன் தொடர்புபட்டவர் என்பதையும் அவருடைய “குடியரசு” பத்திரிகையில் தொழில் பார்த்தவர் என்பதையும் அறிந்திருந்த நடேச ய்யர், அவருடைய பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த அனுபவ அறிவைத் தன் “தேசபக்தனு”க்கு பயன்படுத்த விரும்பினார். இலங்கைக்கு அவர் வந்த கையோடு அவரின் மாமியார் மீனாட்சியம்மையும் மனைவி பட்டம்மையும் மகன் சண்முகமும் உடன் வந்து தேசபக்தன் காரியாலயத்திலேயே தங்க வைக்கப்பட்டனர். விசாலமான அந்தக்காரியாலயம் கொழும்பு, புதுச்சேட்டி தெருவில் அமைந்திருந்தது. இரு வருட இடைவெளியில் ராமானுஜம் “ஆனந்தபோதினி”க்கு சந்தா சேர்க்க வந்தவர், கொழும்பில் தேசபக்தனில் இணைந்து கொண்டார். அதேகாலகட்டத்தில் மீனாட்சியம்மையை புரிந்து கொள்ள நடேசய்யருக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

முத்துசாமிக்கவிராயரிடமிருந்து பிரிந்து வாழும் மீனாட்சி அம்மை, முதல் மனைவியை இழந்து தவிக்கும் நடேசய்யர் இருவருக்கும் மறுமணம் கொழும்பு நகரில் 1926ம் ஆண்டு நடந்தது. இது சாரநாதனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. வழமையாகக் குடிக்கும் பழக்கத்திற்கு ஆட்பட்டிருந்த அவர் அதற்கு அடிமையாகவே ஆனார். அவரது நெருங்கிய

நண்பர்கள் சாராயநாதன் என்று கேலி செய்யத் தொடங்கினர். சங்கிலித்தொடர் போல் புகைப்பார், அதுவும் உயர்தர “நெவிகெட்” வாக்கம். இரண்டு நாளைக்கு ஒரு டின் வீதம், ஐம்பது சிகரெட்டுக்கும் இரண்டு ரூபா செலவு ஆகும். போதாதற்கு குடி வேறு. அவரது செலவு கட்டுக்கடங்காமற் போனது.

அவரை கட்டுப்படுத்த வேண்டுமானால் தேசபக்தனில் அவரது முக்கியத்துவம் குறைக்கப்படல் வேண்டும். “பிரதம ஆசிரியரும் சொந்தக் காரருமாகிய கௌரவ கோ. நடேசய்யருக்காக, அன்னாரின் மனைவி ஸ்ரீமதி கோ. ந. மீனாட்சியம்மாளால் அச்சடிக்கப்பட்டு பிரசுரிக்கப்படுகிறது” என்ற குறிப்புடன் தேசபக்தன் வெளிவர ஆரம்பித்தது. தனது மாமியாருக்குக்கீழ் தான் பணியாற்றுவதா என்ற வீம்பு சாரநாதனைப் பற்றிக் கொண்டது. தேசபக்தனை விட்டு வெளியேறினார். ஜனநேசன் என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். தன்னுடைய தம்பி ராமானுஜத்தையே அதற்கு பதிப்பாளராக நியமித்துக் கொண்டார்.

23-9-1928 இல் இருந்து ஜனநேசன் வெளிவரத் தொடங்கியது. இதே ஜனநேசன் 6-11-1928 இல் ஸ்ரீமான் சாரநாதன் தாக்கப்பட்டார் என்ற செய்தியை வெளியிட்டது.

கொழும்பு நகரில் இந்தியருக்கு சார்பாக பல சிறு சிறு பத்திரிகைகள் வந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில்; அப்பத்திரிகை வெளியிடும் தீவிர கருத்துக்களால் பல அரசியல்வாதிகள் குறிப்பாக ஏ. ஈ. குணசிங்காவின் கவனம் இவர் பால் திரும்பியது. அதன் காரணத்தால் தாக்கப்பட்டவரில் சாரநாதனும் ஒருவர். 01 -10 -1929 இல் அவர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் மேற்கொண்ட தகவல் “ஜனநேசன்” மூன்றாம் பக்கம் வெளியாகி உள்ளது. யாழ்ப்பாணத்துக்கு தீவிர இடதுசாரியினரான சாரநாதன் போனது அங்கு கூட்டங்களில் கலந்து சொற்பொழிவாற்று வதற்காகவே.

நடேசய்யரை விட்டு விலகிய பின்னர் அவர் தங்குமிடமும் மாறியது. நடேசய்யரின் நண்பரான “தினத்தபால்” க. அ. மீரான் முகைதீனின் பெரிய வீட்டில் ஒரு பகுதி அவருக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வீட்டில் சாரநாதன் அவரது மனைவி பட்டம்மாள் அவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகளுடன் வாழ்ந்தனர். பரதன் என்ற மகனும் இந்திராணி என்ற மகளும் அவர்களின் குழந்தைகளாக இலங்கையில் பிறந்தனர். சாரநாதன் சிலோன் தியேட்டருக்கு உரிமையான கெப்பிடல் சினிமாவில் மாணேஜர் வேலை செய்ய ஆரம்பித்திருந்தார். அவரது பத்திரிகை ஆர்வம் குறையவில்லை.

தொழிலாளி என்ற பெயரில் ஓர் ஏட்டை 1930 ஜனவரியில் நடாத்தினார். பின்னர் அதையே மீண்டும் 1938 செப்டம்பரில் தொடங்கி நடாத்தினார். ஆசிரியராக அவர் மாத்திரமே செயற்பட்டார். ஏழை மக்களுக்காக ஒவ்வொரு ரூபாயிறும் வெளியான அந்தப் பத்திரிகை “தனியொருவனுக்கு

உணவில்லை எனில்- ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்பதை மகுட வாசகமாக கொண்டு வெளிவந்தது. அப்பத்திரிகை வெளியீட்டுக்கு தோட்டதுரைமார்களின் நிதி உதவி கிட்டியது. அதில் வந்த கட்டுரைகள் தீவிர கருத்துக்களை உள்ளடக்கி இருந்தன.

இண்டிபென்டன்ட், மோனிங் ஸ்டார் என்ற ஆங்கில பத்திரிகைகளுக்கும் நிருபராக அவர் விளங்கினார். 6-11-1938 இல் வெளியான தொழிலாளியில் “இலங்கையும், இந்தியாவும்” என்ற தலைப்பில் அவர் ஓர் ஆசிரிய தலையங்கம் எழுதி இருந்தார். அதில் “இலங்கை காங்கிரஸ் சபை, தாழ்ந்த சிக்கன பிரதேசத்தாரின் தனிச்சொத்தாக இருக்கிறது. இலங்கையில் பசுவின் பால் சமுத்திரம் போல் கிடைத்தாலும் டிண் பாலையே மிகுதி உபயோகித்து கொள்வது சகஜமாக இருப்பது போல, இந்தியத்துவேசம் என்னும் பெட்ரோலை தண்ணீர் ரென நினைத்து, “இலங்கை தேசியம்” என்னும் மரத்திற்கு சரளமாக ஊற்றி வளர்க்கப் பார்க்கின்றனர். மரம் வளருமா?” “இலங்கை தேசியம்” என்னும் மரம் கருகுவதற்கு இதை விட வேறு என்ன வேண்டும். . . . . இலங்கை காங்கிரஸின் அங்கத்தவர்கள் எண்ணிக்கை கைவிரல்களால் எண்ணத்தக்கதாயும், இலங்கை சிங்களவர்க்கே உரியதென்றும் மனப்பான்மையும், இந்தியரை விரட்டுவதே குறிக்கோளாகவும், இந்நாட்டுச் செல்வத்தை உற்பத்தி செய்யும் படையினரை பிரஜா உரிமையற்றவர்களாய் செய்வதே தியாகமாகவும் நினைத்துக் கொண்டு, ஜனங்களின் தொடர்போ, ஆதரவோ அற்ற நிலையில் ஒரு சிலர் கொண்டு “நானே ராஜா, நீயே மந்திரி” என்னும் முறையை கையாளுகின்றனர். இந்நிலையில் பூரண சுயராஜ்யம் சிறு குழந்தைகள் அம்புலி மானைப் பிடித்துத் தரக் கேட்டிடற் கொப்பாகும். . . . .” என்ற கருத்து அவர் கொண்டிருந்த அரசியல் நிலைப்பாட்டைக் குறிக்கிறது. அடுத்தாண்டே இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் பிளவுண்டது.

அவர் நடாத்திய 1930 தொழிலாளியில் 4- 1- 1930 இல் ஒரு கவிதை வெளிவந்திருக்கிறது:-

தொழிலாள சோதரரே
சொல்லுவதைக் கேளுங்களே!
பழிக்கார லங்கையர்கள்
பறித்துக் கொண்டார் வோட்டத்தை
இந்தியத்தொழிலாளருக்கு
இதம் பெறத்தான் ஓட்டில்லையாம்!
பந்தியில் வஞ்சனை தான்
பண்ணினாரே கவர்னருமே

முதலாளி இந்தியர்க்கு
முதலோட்டு தந்ததெல்லாம்
சதியான காரியங்கள்
சங்கதி யறியீர்களோ!

பணக்காரக் கூட்டமெல்லாம்
பறந்து விடு மொரு நொடியில்
பிணக்கு வருங் காலத்திலே
பின் தொடர ஆளு வேணும்!

என்றெழுதப்பட்டிருக்கும் கவிதை உடன் நிகழ்கால அரசியல் பற்றியது. அரசியல் சபைத் தேர்தலுக்கு முன் இந்தியர்களின் வாக்குரிமை கட்டுப்பாடும், டொனமூர் அரசியல்

மேற் கொண்ட அநீதியான வாக்காளர் தெரியும் முறையும், ஏழைத் தொழிலாளிகள் கைவிடப்பட்டு தோட்டமுதலாளிகளான இந்தியர்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டதையும் அவரது கவிதை பாடுகிறது. மேலும் இந்த இதழில் பெரிய கங்காணிகளை “தலைப்பாக்கட்டிகள்” என்று விளித்து எழுதிய ஒரு கட்டுரையும் வெளியாகி உள்ளது. அதில் அவர்களின் ஆங்கில பத்திரிகையில் உள்ள மோகத்தைக் கூறி, தமது சங்கச்செய்திகளை ஆங்கில பத்திரிகைக்கே அவர்கள் அனுப்புகிறார்களென்றும் குறை கூறுகிறார். தொழிலாளியில் வெளியான “மூக்கனும் மூக்காயியும்” சம்பாஷணைகள் ஓரங்க நாடக உருவில் அமைந்துள்ளன. 09-03-1930 இல் வெளியான “எமதர்மனின் விசாரணை” யும் ஓரங்க நாடக உருவில் தோட்டத்து நடப்புக்களை சித்தரிக்கின்றன. இந்த ஓரங்க நாடகங்களை தேவதத்தன் என்ற புனைபெயரில் சாரநாதன் எழுதியுள்ளார். ஒரு சத தமிழ் வாராந்தரியாக இது வெளிவந்துள்ளது. இந்த வாராந்தரியில் கார்ட்டூன்கள் சிறப்பம்சமாகும்.

1938 செப்டம்பரில் அவர் நடாத்திய “காந்தி” என்ற ஒரு சத தினசரி இன்னும் அவரது பெயரை கூறுகிறது. ஜம்பட்டா தெருவிலிருந்து வெளியான இப்பத்திரிகை ஏ. ஈ. குணசிங்காவுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை மிகத் தீவிரமாக கடைப்பிடித்தது, அதில் வெளியான சில தலையங்கங்களைப் பார்த்தாலே இது புரியும்.

01-07-39ல். . . .” நமக்கு அஸ்திவாரம் கொழும்பில் இல்லை. வெகுதூரத்தில் தோட்டங்களில் உள்ள ஆறரை லட்சம் தொழிலாளர்கள் தான். அவர்கள் இல்லாவிட்டால் இந்நாட்டுக்கு ஓர் இந்தியனும் (கொழும்பு வாழ் இந்திய வியாபாரிகள்) வந்திருக்க மாட்டார்கள்.

03-07-39ல். . . .” பல்லாயிர வருஷங்களாக இலங்கை இந்திய இரு நாடுகளுக்குள்ள பெரிய தொடர்பை மகாத்மா காந்தி இவ்வாரம் வெளிவந்த தமது “ஹரிஜன்” பத்திரிகையில் மிக மிகக் கண்ணீர் வடியும் மொழிகளில் விளக்கமாக எழுதி இருக்கிறார். இப்படி உள்ள நாட்டுடன் இப்போது ஏன் பகை?

05-07-39ல். . . .” ஒரு தேங்காயின் விலை சராசரி இரண்டு சதம் வீதம் வைத்தாலும் பன்னிரண்டு லட்சம் பேர் நமது மக்கள் தேங்காய் வாங்குகிறார்கள். பன்னிரண்டு ஆயிரம் ரூபா தினசரி தேங்காயில் இந்நாட்டுக்கு வருமானம்; மாசக் கணக்கு மூன்று லட்சத்து அறுபதினாயிரம் ரூபா; வருடக்கணக்கு 43 லட்சத்து இருபதினாயிரம் ரூபா. இதை இழப்பதற்கு இலங்கை தயாரா? ஜவகர்லால் வந்து சமாதானம் ஏற்படாவிட்டால், நம் வயிற்றில் அடிப்போருக்கு நாம் திருப்பி அடிப்போம் என்பதை எச்சரிக்கிறோம்.

10-07-39ல். . . .” கடையை மூடுங்கள், வேலைநிறுத்தம் செய்யுங்கள், எல்லாரும் வாருங்கள், என்று எல்லாரையும் அழைக்கும் கட்டுரை.

26-07-39ல்...” “என்ன இழவு இது?” என்று குணசிங்காவை எதிர்த்து தலையங்கம்.

28-07-39ல்...” “தூக்குக்குப் போகும்” போது யார் முன் போவது பின் போவது என்றா வாதிடுவது” என்ற தலையங்கம்.

30-07-39ல்...” குடு குடு நல்ல காலம் பிறக்குது நல்ல காலம் பிறக்குது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக காந்தியில் வெளியான ஒரு கட்டுரையை இந்தியாவில் சுதேசமித்திரன் தனது 5-7-39ல் மறுபிரசுரம் செய்திருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“நல்லறிவு கலைஞானம் கற்றுணர்ந்த முதல்வன் வல்லவனாம் டி. சாரநாதன் வன் முயற்சியாலே” என்று வரவேற்று பாடிய கவிதையும் இதில் வந்துள்ளது.

24-07-39...” திங்கட்கிழமை முதல்பக்கத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தலைவர்களில் ஒருவர் என்று தலைப்பிட்டு தோழர் வ. ஞான பண்டிதனின் படம் வெளியாகி உள்ளது.

இந்தியாவில் இருந்து இலங்கையில் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்ட கம்யூனிஸ்டுகளை இவர் மிகவும் ஆதரித்து

வந்துள்ளார். குறிப்பாக 1937ல் இங்கு வந்து குறாவளி சுற்றுப்பயணம் செய்த கமலாதேவி சட்டோபாத்யாயர், இலங்கை சமசமாஜக்கட்சியின் அழைப்பின் பேரிலேயே வந்தார். அவரது ஆக்ரோஷமான பேச்சுக்களை மலைநாடு எங்கிலும் மொழி பெயர்த்த பெருமை சாரநாதனுக்கே உரியது. அக்கரபத்தனை, நாவலப்பிட்டி, அட்டன் கூட்டங்களில் பொதுமக்களை எழுச்சியுற செய்த பேச்சுக்களை சிஐடி யினருக்காக முதலியார் ஆறுமுகம் பதிவு செய்ததாக பிரேஷ் கேர்டில் கொமிஷன் குறிப்பிட்டுள்ளது.

சாரநாதனின் திறமை மிக்க எழுத்துக்கள் தனியாக நூல் வடிவம் பெறாததால் அவற்றுக்கான இலக்கிய அந்தஸ்து பெறாமலே இருக்கின்றன. ஆனால் ஒரு பதினெட்டு ஆண்டுகள் (1924- 1942) அவருடைய எழுத்துக்கள் இலங்கையில் நன்கு பிரகாசித்தன; சமூகத்தில் மக்களிடையே எழுச்சியை ஏற்படுத்தின என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

சாரநாதன் குடியனாக மாறிய பின்னர் குடும்பத்தை கைவிட்டு தமிழகம் சென்று 1950ல் மறைந்தார். அவரது மனைவி பட்டம்மாள், நாகலிங்கம் என்பவரை மறுமணம் செய்து கொண்டு இலங்கையிலேயே வாழ்ந்தார்.

மீனாட்சியம்மை நடேசயாரின் வாழ்க்கையிலும் பிரச்சனைகள் தோன்றின. மனமுடைந்த மீனாட்சியம்மை தமிழகம் சென்றார். அவர் 1943ம் ஆண்டு சிதம்பரத்தில் ஆளாத்துயிலுக்குள்ளானார்.

SRI HARAN HARDWARE

ESTD : 1972

Dealers in Machinery, Water Pumps, Tools, Paint, PVC Pipes, Power Tools and Agents for Asian Paints & Anton Product.

182, Colombo Street, Kandy.

Tel : 0094-81-2223750, 081-2223750, 081-223371 Fax : 081 -2232371

E - Mail : rihhk@sltnet.lk

இலங்கைத் தமிழ் இடம் பெயர்ந்தவர்கள் இடர்கள் பற்றிப் பேச ஸ்ரீயலும் “ராமேஸ்வரம்”

-பிரகலாத ஆனந்த்-

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை இன்று சர்வதேச பிரச்சினையாக உருவெடுத்த பின்னரும், இந்திய அரசின் நிலைப்பாடு இலங்கைத் தமிழரின் விடிவுக்கு பாதகம் ஏற்படுத்தும் வண்ணமே இருக்கின்றது. மத்திய அரசின் சில மேற்கட்டு ஆலோசகர்கள், படை அதிகாரிகள் மட்டுமன்றி ஒரு சில தமிழக அரசியல்வாதிகள் கூட இலங்கைத் தமிழருக்கு விரோதமாக இருக்கிறார்கள். பிரதமர் ராஜீவ் வின் கொலைச்சம்பவத்தையும் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையையும் முடிச்சுப்போட்டு அரசியல் நடத்துவது, ஜெயலலிதா தமிழக காங்கிரஸ்காரர்கள் என்று பட்டியல் நீள்கிறது.

இத்தனைக்கும் மத்தியிலும் இரத்த உறவு போல் இலங்கைத் தமிழருக்காகத் துடிக்கும் தமிழக மக்கள் பலரும், சில தமிழக அரசியல்வாதிகளும் இன்னொரு புறம் நெஞ்சில் பால் வார்க்கிறார்கள். இந்த நிலையில் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினைகளை கறிக்கு உப்பு போல் சில சினிமாக்கள் தொட்டுச் சென்றன. மணிரத்தினத்தின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையோடு பின்னியதான கதையைக் கொண்டுள்ள போதும், அதன் பார்வைகளில் கூட பல முரண்பாடுகள் தெறித்தன. புகழேந்தியின் 'காற்றுக்கென்ன வேலி' திரைப்படம் தான் ஓரளவு ஈழத் தமிழரின் பிரச்சினைகளைத் தொட்டு அதிக நிறைவைத் தந்த திரைப்படமாக உருவானது. எனினும் இத்திரைப்படம் தணிக்கைக் குழுவின் அனுமதி கிடைக்காமல் போராடித்தான் வெளிவரவேண்டி ஏற்பட்ட அவல நிலைமையை நாம் அறிவோம்.

தற்போது 'ராமேஸ்வரம்' திரைப்படம் ஈழத் தமிழ் அகதிகளின் மன உணர்வுகளைச் சொல்லும் புதிய திரைப்படமாக வெளிவந்துள்ளது. இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மீது கொண்டிருக்கும் அனுதாபமின்றி இவ்வாறான ஒரு படத்தை எடுத்து பலப்பீட்சையில் இறங்கியிருக்க முடியாது. இப்படத்தின் இசையமைப்பாளர் நிருவும், நமது எழுத்தாளர் தங்கவேலாலாயுதமும் (நடிகராக) பங்களித்துள்ளார்கள். படத்தின் இயக்குனர் செல்வம், மணிவண்ணன், ஜீவா, பாவனா உட்பட மனவிருப்புடன் தடைதாண்டிப் பங்கெடுத்துள்ளார்கள்.

அதிக ஆடம்பரமின்றி, வெகு இயல்பாக பல காட்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், சினிமா ஒரு வியாபாரத் தொழில் என்பதால் மசாலாத்தனங்களைக் கைவிடாமல் படத்தை எடுத்துள்ளார்கள் என்பது புரிகின்றது. எனினும் இவ்வாறான படம் ஒன்றில் தனி மனித சுப்பர் ஸ்டார் தனங்களைத் தவிர்த்திருக்கலாம். குறிப்பாக சண்டைக் காட்சிகளில் கதாநாயகனின் அத்தீத சாகசங்களைக் குறிப்பிடலாம். காதல் காட்சிகளிலும் சற்று தமிழ் சினிமாத் தனங்களைத்

தவிர்த்திருக்கலாம். அகதிகள் என்று சொல்லாமல் 'இடம் பெயர்ந்தவர்கள்' என்று சொல்ல வேண்டும் என்ற நாயகனின் விருப்பு ஈழ அகதிகளின் உளவியலைத் தொட்டுச் செல்கின்றது. அகதிகளின் துயரைச் சொல்வதில் படம் வெற்றியடைந்த போதிலும், ஈழத் தமிழர் படும் அவலங்களை வார்த்தைகளில் வடித்ததிலும் சிறிது காட்சிப்படுத்தியதிலும் ஓரளவு நிறைவைத் தருகிறது. மணிவண்ணன் முற்றிலுமாக மாறுபட்டவராக யாழ்ப்பாணத்தவராக மாறி நடத்துள்ளமையும், குடும்ப உறுப்பினர் எல்லோரையும் இழந்து விட்டபின் மகனை மட்டுமாவது காப்பாற்ற வேண்டுமென்று தவிப்பதும் இயல்பாக உள்ளன. மணிவண்ணனின் அதிர்ச்சியிலான மரணமும் யதார்த்தமாக அமைந்துள்ளது. அக்காட்சிகளில் ஜீவாவும் சொல்லும் படி நடத்துள்ளார்.

தணிக்கையாளரின் கத்திரிக்கோலுக்குப் பயந்தோ என்னவோ தமிழர் போராட்டத்தைப் பற்றி மூச்சே விடவில்லை. ஒருவேளை அவ்வாறான ஆதரவான காட்சிகள் அமைந்திருப்பின் கற்றுக்கென்ன வேலிக்கு நடந்த கதியே இதற்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஒரு பாத்திரத்திற்கு கால் செயற்கைக் கால் தான் என்று தெரியவரும் காட்சியும் மனதைத் தொடுகிறது. 'அந்த மாஸ்டர் யாழ்ப்பாணத்தில எப்படி வாழ்ந்தார்' என்று வில்லனிடம் கேட்கும் இடம் நெஞ்சை தொடுகிறது. இந்தக் காட்சியில் பிளாஸ்பாக்கில் அவர்களது, வீடு, கார், லொறி, கடைகள் என சொத்துக்களையும் காட்டி அவை அழிக்கப்படுவதையும் காட்சிப்படுத்தியிருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது. இன்னொரு விசயம், வில்லனின் நல்ல குணங்களும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அகதி முகாமில் இருக்கும் அந்நிய தேசத்தவனை மகள் காதலிப்பதை மறுத்துரைப்பதும் இயற்கையே. பாவனா மேக்கப் இன்றி, பள்ளிக்கூடம் சினேகா போல வந்திருக்கலாமோ என்ற எண்ணமும் ஏற்படுகிறது. ஒளிப்பதிவாளர், இசையமைப்பாளர், இயக்குனர் எல்லோருமே தங்கள் பங்கை செவ்வனே செய்துள்ளனர். முதற்பாடலும், எல்லோரையும் ஏற்றிச் செல்ல கப்பல் வருமா பாடலும் இனிப்பதுடன் மனதையும் வாட்டுகிறது.

ஜீவாவின் நண்பர் குழாம் இரகசியமாகச் சந்திப்பது, கதைப்பது, ஏதோ திட்டம் போடுவது, ஊர் போக கப்பல் தயார் செய்வது, என ஏதோ ஒரு வித எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்திவிட்டு இறுதியில் புஸ்வாணம் என்றாகி விடுகிறது. போராட எண்ணுவதாகக் காட்டினால் கத்திரி கோலுக்கு தப்பிவிட முடியாது. என்பதால் இப்படியாயிற்றோ? யார் அந்த ஆறடி நெருங்கும் பெண். சில காட்சிகளில் வந்தாலும் பாவனாவைப் பின் தள்ளிவிட்டு நடப்பில் ஜொலிக்கிறார்.

பிற்பகுதிக் காட்சிகள் அசல் தமிழ்ச் சினிமாத் தனமானவை. இந்த மசாலா இல்லாவிட்டால் தோசை விலைபோகாது என்ற பயம் காரணமாக இருக்கலாம். முடிவுக் காட்சியும் மனதில் நிற்கிறது. தமிழர் பிரச்சினையின் ஓர் அங்கமான அகதி வாழ்வின் அவலங்களை சித்தரித்தமைக்காக பாராட்டலாம். இந்திய தமிழக சாதாரண மக்கள் ஈழத் தமிழ் அகதிகளை அன்போடு நடத்தவும், அனுதாபம் கொள்ளவும், இத்திரைப்படம் இன்னும் ஊக்கமளிக்கும். 'வெல்டன்' செல்வம்.

ஈரான் திரைப்படம் திரையிடலும் கலாநெய்யாரியாடலும்

— பொதுவான உளவியலும் சமூகப் பின்னடைவும் —

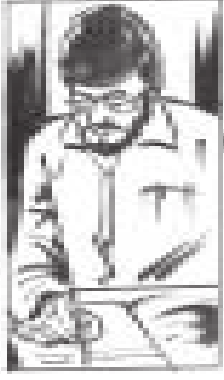
மாரிமகேந்திரன்

திரைப்பட இயக்கம் என்பது மக்களிடம் நல்ல சினிமாவை கொண்டு செல்வதற்கான சுயாதீனமான ஒரு கலை அமைப்பு. நல்ல சினிமாவை திரையிடுவதற்கான எவ்விதமான கட்டுப்பாடுகளும் யாருக்கும் விதிக்கப்படவில்லை என்பதுதான் உலக சினிமாக்கள் மக்கள் மேல் கொண்டிருக்கும் முதல்விதி. அண்மையில் 01.12.2007 அன்று அட்டனில் சீடா வளநிலையத்தில் சினிமா நண்பர்கள் - திரைப்படச் சங்கம், (FRIENDS OF CINEMA - FILM SOCIETY) என்ற எழுத்துதிரைப்பட இயக்கத்தின் சார்பில் ஈரானிய திரைப்படமான பாரன் (மழை) திரையிடப்பட்டதோடு, கூடியிருந்த பார்வையாளர்களுடன் கலந்துரையாடலும் நிகழ்ந்ததை தெரிவிப்பதோடு, நிகழ்வை ஒழுங்கு செய்தவன் என்ற வகையில் சில மனப்பதிவுகளை பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் போல் எனக்குள் அவஸ்தை தோன்றியது. பொதுவாக இலக்கிய நிகழ்வுகளில் உரையாடல்களும், பேச்சு தரும் அயர்வு மட்டும் தான் மிஞ்சி விடுவது மலையக இலக்கிய நிகழ்வுகளால் நாம் அன்றாடம் உணரும் பொதுப் போக்கு. ஆனால் திரைப்பட நிகழ்வு என்பது அது படைப்புணர்வு சார்ந்த ஓர் அந்தரங்கமான உரையாடலுக்கான அழைப்பாகதான் அதை சொல்லத் தோன்றுகின்றது. மலையக சூழலில் இது போன்ற நிகழ்வுகளுக்கு படித்தவர் தொடங்கி படைப்பாளி என்று கூறப்படும் நம் இளைய எழுத்தாளர்களிடம் கூட ஆதரவற்ற மெத்தனமான போக்குதான் மிஞ்சுவதை நான் மனத்துயரத்துடன் கவனித்து வருகிறேன். நல்ல இலக்கியம், நல்ல சினிமா, நல்ல கலை உணர்வு இல்லாத வாழ்வு சிதிலமாகி தான் போகும் என்பதற்கு நம் மலையக வாழ்வு ஒரு தனி உதாரணம். சோம்பலின் சிறைச்சாலை யிலிருந்தும் தேடலற்ற மேற்போக்கான வாழ்க்கையிலும் வெறும் பிழைப்பு வாதம் மிஞ்சிய சொற்களுடன் மட்டும் தேங்கி போனதால்தான் நாம் இன்னும் பொருள் ரீதியாகவும், மனத்திறண் ரீதியாகவும், அனுபவ ரீதியாகவும், படைப்பாற்றல் சார்ந்தும் மிகவும் பின்தங்கிய சோம்பேறிகளாக வாழ்வை ஓட்டுகின்றோம். வேலைகள் ஏதுமற்று "விமர்சனம்" என்ற பெயரில் வெறுமனே ரயில்வே ஸ்டேசனில் பேப்பர் படிக்கும் ஒரு பயணியைப் போல சும்மா பேசிக்கொண்டிருப்பதனால் தான் நாம் நம்மளவில் உயராமல் கலாசார ரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும், உளவியல் ரீதியாகவும், மனோபாவ ரீதியாகவும், மிகவும் மோசமான தர்க்கங்களை மட்டும் கையாண்டு வாழ்வை ஒரு சாபமாக ஆக்கி வருகின்றோம். இந்த நிலைமையை எனது இந்த திரையிடல்களின் போது பொதுவாக மலையக சூழலில் மட்டும் காணக் கிடைப்பதை எண்ணி வெட்கி தலை குனிவதை தவிர வேறென்ன செய்வது.

மலையக சமூகம் பாசாங்கு உணர்ச்சியை பெரிதாக சிந்திக்கும் சமூகம். பொதுமன உளவியலில் இது போன்ற மனவியலினால் தான் நாம் நம் எல்லா நிலைகளிலும் பின் தங்கியவர்களாக இருக்கின்றோம். பிறரின் சொற்களுக்கு பயந்து, பயந்து வாழும் ஒரு வகையான மனநோய் சமூகம் மலையக சமூகம். பொதுசன உளவியலும், அது கட்டமைக்கும் மனப்பாங்கும் தான் இதன் பின்னணி. இது வளர்ச்சியடையாத குறை வளர்ச்சி மனநிலையின் வெளிப்பாட்டோடு, அடிமையின் மனதின் தீராத வடுக்கள் தான் இவைகள். காலனி ஆதிக்கம் நம் மக்களிடம் துப்பியிருக்கும் அடிமையின் மனோபாவம் பற்றிய சுய பிரக்ஞை ஏதுமற்று, இன்னும் நாம் நமக்குள் அந்நிய மனிதர்களாக - பயம் கொண்ட ஆன்மாவாக ஆக்கப் படுகின்றோம். பயம் மனித உளவியலையும், செயல் திறனையும் சிதைக்கும், பயம்தான் பாதுகாப்பை தேடும், பயம் தான் சந்தேகத்தை படரச் செய்யும், பயம்தான் பிறர் மேல் ஆதிக்கத்தை செலுத்தும், தன்னையும் தன் உணர்திறனையும் அவநம்பிக்கையில் மூழ்கடிக்கும், அதனால் இது பற்றி நாம் நமக்குள் ஒரு உரையாடல் தேட வேண்டும்.

இந்தத் திரைப்பட நிகழ்வில் கசப்பான அனுபவம் மிஞ்சியது. நண்பர்களும் எதிர்பார்த்தவர்களும் வருகை தராததோடு, ஒரு நல்ல சினிமாவை காணக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தையும் இழந்து விட்ட துரதிஸ்டசாலிகளைப் பற்றி கவலைப்பட்டதோடு, நாம் இன்னும் வளர்வதற்கு காலம் பெரிய இடைவெளியை நம் மத்தியில் நிரப்பியிருக்கின்றது. நம்மில் நமக்குள் விரிந்த மனோபாவமும், சுயமரியாதையும், வாழ்க்கை, கவிதை, சினிமா, இலக்கியம், கல்வி, பொருளாதாரம் பற்றிய சுயமான தேடலும், பிடிப்பு இல்லையென்றால் நாம் இன்னும் இன்னும்....

ஒரு நூற்றாண்டு பின் தங்கிய பிரஜைகளாகத்தான் இருப்போம்! இந்நிகழ்வில் முடிவில் பாரன் திரைப்படம் பற்றிய கலந்துரையாடலும் நிகழ்த்தப்பட்டதோடு, பல்வேறு வகையான கருத்துக்களை பகிர்ந்துகொண்டது நல்ல சினிமாவின் உன்னதம் பற்றிய மனப்பதிவை பார்வையாளர்கள் பகிர்ந்து கொண்டது மனதிற்கு நிறைவை தந்தது. சிறிய குழந்தைகள் மட்டும் திரைப்படத்தை அமைதியாக கண்டு களித்து நல்லா இருக்கு என்ற போது மனம் கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்தது. இந்த நிகழ்வில் மறக்க முடியாத வகையில் மலைநாட்டு பாடலை பாடிய ஆசிரியர் V. K. தியாகராஜாவின் குரல் வளமும் அவரே இயற்றி மெட்டுக்கட்டி தமிழ் சினிமாவை பற்றி பாடிய விமர்சன பாடல் நிகழ்வை அழகுற்ற மலராக அலங்கரித்ததை குறிப்பிட வேண்டும். அவரின் பாடலும் பாரான் திரைப்படமும் இன்னும் மனதில் நீங்காத நினைவுகளுடன் இருக்கின்றன.

வெண்கலர்கள் ஆய்வு

இதழ் 92 ஜனவரி 2008—

வன்னியன்

இந்த விமர்சனத்தை எழுதியவருக்கு ஆறுமாத காலம்
ஞானம் இனமாக அனுப்பி வைக்கப்படும்
— ஆசிரியர்

சுப்தனை நாயகன் முத்தையா முரளிதரனின் அட்டைப் படத்துடனும், கேணிப்பித்தனின் தரிசனத்துடனும் வெளிவந்த ஞானம் காத்திரமாக அமைந்துள்ளது. எழுத்தாளரே உங்களால் முடியும் என்ற ஆசிரியரின் அறைகூவல் இன்றைய எமது தேசத்தின் அவல நிலையில் எவ்வளவு சாத்தியப்பாடானது என்பது கேள்விக்குறியே. எனினும் பலர் உயிர் அச்சுறுத்தலிடையேயும் எழுதுகிறார்கள்.

கவிதைகள் 9 பிரசுரமாகியுள்ளன. இருவகைக் கவிதைகளும் அலங்கரித்துள்ளன. வெள்ளைச் சாமியின் வாழ்த்துக் கவிதையில் கவித்துவம் இருக்கிறது. பழையூர்க் கவிராயரின் பல்லக்கு ஏறிய பாண் சம காலத்தை யதார்த்தமாக எள்ளி நகையாடுகிறது. எதுகை மோனை, படிமம் என யாவும் சிறப்பாய் இருப்பினும், இன்றைய தலைமுறையினர் புதுக் கவிதைகளையே விரும்பிப்படிக்கிறார்கள். பீற்றரின் விலையும் தேசமும் இது கருத்தில் புதுக்கவிதையாக அமைந்துள்ள போதும் கவித்துவத்தில் முன்னைய கவிதைக்கு பின்னாலையே நிற்கின்றது. பேச்சு வழக்கு பாராட்டத் தக்க அம்சம். பொங்கல் நன்னாள் பற்றிய புலவர் ம. பார்வதி நாதசிவத்தின் கவிதையும் அழிந்துபோகும் மரபுக் கவிதைக்கு உயிர் கொடுக்கிறது. சந்திரகாந்தா முருகானந்தனின் 'இனிமையைத் தேடி' பெண்ணியக் கவிதை பெண்ணிய மேம்பாட்டை அவாவி நிற்கிறது. குடும்ப அலகை உடைத்துச் செல்வத்தில் அவசரம் காட்டும் பின் நவீனப் பெண்ணியக் கவிஞர்கள் போலல்லாமல், உள்ளேயிருந்து விழிப்புணர்வு பெறும் பெண்மையைக் காட்டியுள்ளார். அடுத்து 'உன்னாலும் முடியாது சூரியனே' என்ற ச. முருகானந்தனின் கவிதை இன்றைய போரின் அபத்தத்தையும், சமரசத்தின் அவசியத்தையும் சுட்டி நிற்கிறது. கவிதைக்கான ஓவியர் கௌதமனின் படம் மெருகூட்டுகிறது. மடவளை அன்சார் எம். ஷியாமின் கைகூடலில் பள்ளிக்கூடக் கூரையும், சிற்றோடை சிவப்பு நிறமும் யதார்த்தமான கவிதைகள். மொழிவரதனின் கைகூடலில் கட்சித்தாவலும் பட்ஜெட்டும் தேறுகின்றன. மணவாளனின் புத்தாண்டு புலரட்டும் இன்னொரு

மரபுக்கவிதையை மீட்டெடுக்கும் முயற்சி. போர் மறைந்திங்கு புத்தாண்டு மலரட்டும் என்ற அவரது நியாயமான ஆசைக்கு விரோதமாக புத்தாண்டு தினத்தன்றே ஆலயத்துள் தமிழ்ப் பாராளுமன்ற பிரதிநிதியின் கொலை மனதை நெருடுகின்றது.

அடுத்து ஞானம் சிறுகதைகளுக்கு வருவோம். கே. எஸ். சுதாகரின் 'கற்றுக் கொள்வதற்கு' பரிசுக் கதை கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய கதை. எமது நாட்டிலும் சுமுகம் ஏற்படின் நம்மவர் இதையே செய்ய வேண்டும். இப்போது முடியாது. கருவுக்கப்பால் கதையின் உத்தியும் நன்று. எனினும் கதையோட்டம் இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கலாம். மொழி பெயர்ப்புக் கவிதையில் சிங்கள எழுத்தாளர் குசுமா எபிட்டிவலவின் மனிதநேயப் பார்வையை ஆறுமுகம் தங்கவேலாயுதம் சிறப்பாக மொழி பெயர்த்துள்ளார். மொழி பெயர்ப்பில் இருவழிப்பாதை அவசியம். மலேசியா எழுத்தாளர் பீர்முகமதுவின் 'உக்கிரப் பாம்பு' சாதாரண கரு எனினும், பிரதேச மொழியினை சிறப்பாக கையாண்டதுடன் களமும் அழகாகத் தரிசனமாகிறது.

ஞானத்தின் ஏனைய அம்சங்களுக்கு வருவோம். செங்கை ஆழியானின் செவ்வியில் இலக்கிய விழா பரிசளிப்பு பற்றிய கருத்து ஏற்புடையதே. விஞ்ஞான பயண, பெண்ணிய, சுனாமி இடர் போன்ற படைப்புக்களைப் பல்புறையில் கவனித்திருக்கலாம். வாடைக்காற்றை சிறு வயதில் படித்த ஞாபகத்தை மீட்ட முடிந்தது. தெனியானின் இன்னும் சொல்லாதவை சுவையாக இருப்பினும் சில வேளைகளில் உப்புச் சப்பற்றதாகவும் இருக்கின்றன. இவ்விதழில் படிப்பு முயற்சி, அப்பாவுக்கு கட்டுப்படல் என இரண்டு ஆழமான விடயங்களை ஆழமாகச் சொல்லியிருக்கின்றார்.

திருமலை. வி. என். சந்திரகாந்தி அட்டைப்பட அதிதி பற்றி பல விடயங்களை அறியத் தந்துள்ளார். குறிப்பாக அதிக எண்ணிக்கையிலான சிறுவர் இலக்கியங்களை எழுதிய ச. அருளானந்தனைப் பாராட்டலாம். இலக்கியச் சித்தனின் தெளிவுற மொழிவோம் காலத்திற்குத் தேவையான கனதியான கட்டுரை. கடுகு சிறிதானாலும் காரம் பெரிது. தமிழ்

மொழியைக் காப்பது எங்கள் மொழிப்பாவனையிலேயே உள்ளது. வாகரைவாணனின் 'இலங்கை' பற்றிய ஆய்வு நோக்கு பயனுள்ளது. இன்று தமிழரும் ஸ்ரீலங்கை என்ற பதத்தினைப் பாவிக்கும் அவலநிலை. காத்திரமான இளம் பெண் எழுத்தாளர் தாட்சாயினி பற்றிய அம்பிகையின் பார்வை காலத்தின் தேவை. மன்னார் மாதோட்ட நாட்டுக் கூத்துக்கள் பற்றிய பி. பி. அந்தோனிப்பிள்ளையின் கட்டுரை அருகிவரும் கலைக்குப் புத்துயிர் அளக்குமா?. நாச்சிய தீவு பர்வீனின் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய பார்வை செங்கை ஆழியானின் கூற்றை ஒட்டி மேலும் தெளிவை எற்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. என். செல்வராஜா, கே. விஜயன், குறிஞ்சி நாடான் ஆகியோர் பல தகவல்களைத் தந்துள்ளனர். விஜயனின் நாய்ச் சமாச்சாரம் நல்ல கடி. கலாநிதி துரைமனோகரன் சமகால அரசியலை அழகாக இதிகாச வடிவில் தந்துள்ளார். தமிழோசை பற்றிய அவரது குறிப்பும் உண்மையானதே. இளைய அப்துல்லாவின் மற்றவை நேரில் சுவையாக இருந்தது. முன்னாள் தேர்தல் ஆணையாளர் வாக்குப் போடப் போவதில்லை என்பதற்குக் கூறிய காரணம் வரவேற்கத்தக்கது. ஜனநாயகமும் தேர்தலும் எங்கும் கேலிக்கிடமாகி வருகிறது. குறிஞ்சிநாடன் நூல் விமர்சனத்திற்காக அதிகம் உழைத்துள்ளார். எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதுடன், வாசகர்களுக்கு நூல்களை அறிமுகம் செய்யும் இப்பகுதி பயன் மிக்கது. ரூபவதனன் குருதி மலையை விமர்சித்திருந்தமை வரவேற்கத் தக்கது. சில விமர்சகர்களின் பார்வையில் படாத அற்புதமான நாவல் ஞானசேகரனின் குருதி மலை நாவல். வெளிநாட்டு முதலாளித்துவ அதிகாரத் தனத்திலிருந்து உள்நாட்டு முதலாளித்துவ முதலைகளிடம் சிக்கிக் கொண்ட மக்களின் சோக வரலாறு என்ற கூற்றின் உண்மையை இன்று நாம் உணர்கிறோம். இனத்துவ ஆட்சி

அதிகாரம் என்ற விடயங்களையும் இச்சொற்றொடரில் உள்ளடக்கியிருக்கலாம். யோகா பாலச்சந்திரனின் எதிர் வினையில் தன் பக்க நியாயத்தை எடுத்தியம்பியுள்ளார். விவாதங்களே என்றும் தீர்வுகளை நோக்கி நகர்த்தும்.

ஞானத்தில் இன்னொரு சுவையான பகுதி வாசகர் பேசுகிறார். நொட்டாங்கை கதை பற்றிய வாசகி ஜெயசுதாவின் கூற்றினை நானும் கதையைப் படித்த போது உணர்ந்தேன். பிரகாரமில்லாத இயல்பாக சிவனு மனோகரன் எழுதியுள்ளார். சி. சு. நாகேந்திரனின் கடிதத்தில் முதற்பரிசுக் கதை பற்றிய கூற்றும், அங்கலாய்ப்பும் அக்கதையின் வெற்றிக்கான காரணிகள். வன்னியனின் கடிதமும் இதழின் முக்கிய பகுதிகளைச் சுட்டியுள்ளது. பனங்காணி வெட்டையாச்சு என்ற சித்திராவின் கவிதை பற்றி வன்னியன் மட்டுமன்றி இன்னொரு வாசகர் பீற்றரும் விதந்துரைத்துள்ளார்.

ஞானத்தின் இன்னொரு சிறப்பம்சம் அட்டைப் படமும் கௌதமனின் படங்களும். முரளியின் மிகப்பொருத்தமான படத்தை தேர்ந்துள்ளீர்கள். ஓவியங்களில் அதே செயற்கைத் தன்மை இல்லாமையும் கதைகளுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்துள்ளமையும் பாராட்டத்தக்கது. இனிமையைத் தேடி கவிதைக்கு வரைந்த ஓவியத்தில் பெண்ணின் ஏக்கம் சோகம் என்பன துலாம்பரமாகத் தெரிகிறது.

விளம்பரங்கள் விமர்சனத்திற்கு உட்பட்டவை அல்ல எனினும் பத்திரிகையை நாத்தி கைகொடுப்பவை அவைதான். இன்றைய விலைவாசி உயர்வான கால கட்டத்தில் அடக்க விலையில் இவ்வாறான சஞ்சிகையை கொண்டு வருவதும், விநியோகிப்பதும் சிரமமே. கைகொடுக்கும் கரங்களையும் மறக்க முடியாது. எழுத்தால், பத்திரிகை சஞ்சிகைகளால் இன்றைய இலங்கையில் ஒரு மாற்றத்திற்கு வித்திட முடியுமா? முடிவிலும் இதே கேள்விக்கான பதிலைத் தேடுகிறேன்.

கண்ணீர் அஞ்சலி!

முற்போக்கு எழுத்தாளர் செ. யோகநாதனின் மறைவு ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குப் பேரிழப்பு

இலங்கைத் தமிழ் படைப்பிலக்கியத்திற்குப் பெரும் பங்களிப்பை வழங்கிய பிரபல எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் 28-01-2008 காலமானார் என்ற செய்தி இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு பெரும் கவலை தரும் விடயமாகும். இவர் ஏறத்தாழ ஐம்பது வருடங்களாக ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தமது பங்களிப்பை வழங்கியவர். நாவல், குறுநாவல், சிறுகதை, குழந்தை இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு, திறனாய்வு, திரைப்படத்துறை, வாழ்க்கை வரலாறு ஆகியதுறைகளில் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர். தமிழக அரசின் சிறந்த படைப்பாளிக்கான விருதை மூன்று தடவைகள் பெற்றதுடன் இருபதிற்கும் மேற்பட்ட தமிழக இந்திய கலை இலக்கிய நிறுவனங்களின் பரிசுகளைப் பெற்றவர். இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தினால் மூன்று தடவைகள் சிறந்த நாவலாசிரியராக விருதைக்கப்பட்டு கௌரவம் பெற்றவர். இந்தி, தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் குழந்தை எழுத்தாளர் மாநாட்டில் தமிழக அரசின் பிரதிநிதியாகப் பங்கு கொண்டு கட்டுரை வாசித்தவர். இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும் குஷ்ய, ஜோர்மன், ஆங்கில, சிங்கள மொழிகளிலும் இவரது படைப்புகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுதிகளான 'வெள்ளிய் பாதசரம்', 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' ஆகிய 1000 பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட தொகுதிகளை வெளிக் கொணர்ந்தவர். அன்னாருக்கு ஞானம் தனது கண்ணீர் அஞ்சலியைச் செலுத்துகிறது.

இன்னும்

செய்ப்புதைய

மனிதன் தான் உயர்ந்தவனாக எண்ணிக் கொள்ளலாம் அதில் மகிழ்ச்சி; பெருமை. அதற்காக மற்றவனை ஏன் தாழ்த்த வேணும்? அப்படித் தாழ்வாக நினைத்தால் தன்னை உயர்ந்தவனாக எண்ணலாம். உலகத்தில் பல பிரச்சினைகளுக்கு இந்த எண்ணந்தான் காரணம். அரசு உத்தியோகக் காரருக்கு இது முனைப்பாக உண்டு. அதிகாரிகள் என்ற நினைப்பு. பியோனுக்கும் வாய்த்தபோது அது வந்து விடும். சம்பளம் வாங்கிற உத்தியோகக்காரனாச்சே! அரசாங்கச் சம்பளம் வாங்கினால் மக்களுக்குச் சேவை செய்யவேணும் ஆருக்கு அந்த எண்ணம்?

எனக்கொரு அனுபவம் அல்லது அரசாங்கச் சம்பளக்காரருக்கு நான் கொடுத்த அனுபவம் என்றும் சொல்லலாம்.

இப்ப கள் உற்பத்தி செய்து விற்பனை செய்வதற்குத் தவறனை முறை வந்துவிட்டது. இதற்கு முன்னர் மரவரி முறை. கள்ளிறக்கும் மரத்துக்கு வரி செலுத்தி அனுமதி பெற்று கள்ளிறக்கலாம். விற்பனை செய்யலாம். அதை ஆரும் செய்யலாம். எங்கள் வீட்டுவளவுக்கு வெளியே நின்ற பனைமரம் ஒன்றில் கள்ளிறக்குவதற்காக ஐயா வரிப்பணம் செலுத்தி இருந்தார். பனை ஓலையைத் தும்பாகக் கிழித்து பனையைச் சுற்றிக் கட்டி விட்டார். வரி செலுத்தின அடையாளமாக கலால் பகுதியார் பாளை வெட்டுக்கு வருவார்கள். வரி செலுத்தாமல் கள்ளத்தனமாக கள்ளிறக்கினால் பாளை வெட்டுவார்கள். அதைத் தடுப்பதற்கான அடையாளந்தான் ஓலைத்தும்பு. வரி செலுத்தி இரண்டு வாரத்தில் கலால் பகுதி உத்தியோகத்தர்கள் இருவர் வருவார்கள். பனைக்கு நம்பர் அடிப்பார்கள். தென்னைக்கும் அப்படித்தான். அதன் பிறகு எந்த அடையாளமும் கட்டிவிடவேண்டியதில்லை.

ஐயா கள்ளுவிற் பனை செய்வது எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்து அப்பால். கடற்கரை ஓரமாகப் பிரதான வீதியை அண்டி ஒருநாள் காலையில் ஐயா புறப்பட்டுப் போகும் போது “நம்பர்காரர் வந்தால் அந்தப் பனைக்கு நம்பர் அடிப்பிச்சு விடு, இந்தக் காசைக் குடு” என்று சொல்லி இரண்டு ரூபா

தாள் ஒன்றைத் தந்துவிட்டுப் போனார். அந்தக் காசு அவர்கள் வாங்கும் இலஞ்சம்.

பத்து மணிச் சுமாருக்கு சயிக்கிளில் இருவர் வந்து மணி அடித்தார்கள். நம்பர் அடிக்கிறவர்கள் கலால் பகுதி உத்தியோகத்தர்கள். பொலீஸ் உத்தியோகத்தர் போல உடை. ஒருவர் அனுமதிப் பத்திரங்களை நீளப்பாட்டில் இரண்டாக மடித்து கையில் வைத்திருந்தார். மற்றவர் சயிக்கிள் கரியில் நம்பர்த் தகடுகள் அதன்மேல் சிவப்பு, பச்சை இரண்டு மைப் பேணிகள் அந்த நம்பர்த் தகடுகளைப் பனையில் வைத்து பூவரசம் தடிக்குச்சியினால் மையால் தொட்டு, பனைக்கு நம்பர் அடிப்பார்கள். நம்பர் தகடுகளுக்குப் புத்தக மட்டை போல வளைத்த தகர்த் தகடு. எல்லாவற்றையும் சயிக்கிளில் கட்டி இருந்தார்.

“பனை எது?” கேட்டார்கள். காட்டினேன். என்னை அழைத்துக் கொண்டு பனைக்கு அண்மையாகப் போனார்கள். அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறது என்று எனக்குத் தெரியும். கள்ளிறக்கும் தொழிலாளி நம்பர் தகடுகளையும் மைப் பேணியையும் சயிக்கிளில் இருந்து அவிழ்த்து எடுக்கவேணும். ஒரு கையில் தகடுகள் மறுகையில் மைப் பேணி தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கவேணும். உத்தியோகத்தர் கையில் மை படாமல் நம்பர் அடிப்பார். இலஞ்சத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு போவார், இதுதான் நடைமுறை.

எனக்குக் கட்டளை பிறந்தது, சயிக்கிளில் இருந்து அவைகளை எடுத்து வருமாறு. நான் அசையாது சிரித்துக் கொண்டு நின்றேன். மீண்டும் அதே கட்டளை நான் அசையவில்லை. “தூக்கமாட்டேன் மறுக்கிறேன். நம்பர் அடிக்க ஓராள் தூக்கி வைத்திருக்க வேணுந்தானே” என்றார்கள் “அதுக்குத்தானே இரண்டுபேர் வந்து நிற்கிறியள்! என்றேன். “கனக்கக் கதைக்கிறாய்” என்றார் ஒருவர். “விரும்பினால் அடி இல்லை எண்டால் விட்டிட்டுப் போ” என்கிறேன், “சரி... சரி... ஏன் வீண் பிரச்சினை” சொல்லி நம்பர் தகடுகளையும் ..... கையில் எடுக்கிறார் ஒருவர். மற்றவர் பனைக்கு நம்பர் அடிக்கிறார், அவர்களுக்குக் கொடுக்க ஐயா தந்த பணத்தையும் நான் கொடுக்கவில்லை.

நடுப்பகல் தாண்டி ஐயா வீடு வந்து சேர்ந்தார். “என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டார். “என்னட்டை வந்து எல்லாம் சொன்னார்கள்” என்றார். நான் ‘காசு கொடுக்கவில்லை’ என்றேன். “வாங்கிக் கொண்டுதான் போறான்கள். ஏன் மேனை வீண் கரைச்சலுகள்?” என்று மாத்திரம் சொன்னார்.

மனிதனை மனிதன் சமமாக மதிக்காத சமூகத்தில்லவ்வா நான்கள் பிறந்திருக்கிறோம்? அதனால் உண்டான வீண் ஆசையை இங்கு சொல்லத்தான் வேண்டும்.

எங்கள் வீட்டுக்கு அண்மையில் ஒருவருக்கு அரசு உத்தியோகம் கிடைத்தது. எழுதுவினைஞர் விடுமுறையில் வீட்டுக்கு வருவார். அவரோடு கூடித்திரிவதற்கு பொருத்தமான ஒத்தவயது நண்பர்கள் இல்லை. நான் இளையவன், படித்துக் கொண்டிருந்தவன். என்மீது அவருக்கு அப்ப நல்ல அன்பு. தன்னோடு கூட்டிப் போவார். சினிமாபடம் பார்ப்பார். ஆங்கிலப் படம் அவருக்கு நல்ல விருப்பம் அவரோடு பார்த்த “பத்துக் கட்டளைகள்” இப்பவும் நல்ல ஞாபகம். அவர் அழைத்தால் அம்மாவிடம் காசு வாங்கிக் கொண்டு போவேன். ஆனால் அவர் என்னைச் செலவளிக்க விடார். அவர் நன்றாகச் சிகரெற் புகைப்பார். எனக்குச் சொல்லுவார், “எல்லாம் வாங்கித் தருவேன். சிகரெற் மாத்திரம் வாங்கித்தர மாட்டேன்” என்று.

ஒருமுறை விடுமுறையில் வந்து நின்றபோது, வா, தம்பி நல்லூருக்குப் போவோம்” என்றார். எனக்கு ஆச்சரியம் ஒருநாளேனும் அவர் கோயிலுக்கு என்னை அழைத்துப் போனதில்லை. அவர் தான் போனதும் நான் கண்டதில்லை, அவர் தன்மானமுள்ளவர். சமத்துவம் இல்லாத சமூகத்தில் கோயில் கும்பிடப் போகாதவர். நல்லூர் முருகன் கோயில் எல்லாருக்கும் திறந்து விட்டிருக்கிறார்கள். பெரிய சாதனை. சகமனிதனைச் சமமாக மதிப்பது பெரிய சாதனைதானே! அவரோடு நல்லூர்க்கு கோயிலுக்குப் போனேன். இருவரும் ஒரு ஆலயத்துக்குள்ளே முதல் முறை போனோம். வழிபட்டோம் என்று சொல்வதற்கில்லை சுற்றி வந்து பார்வையிட்டோம். இதற்குத்தானா இந்தக் கோட்டை மனதில் நினைவெழுந்தது. எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். பின்னர் யாழ்ப்பாண நகரத்துக்குச் சென்றோம் ஆங்கிலச் சினிமா பார்த்தோம் இரவு வீடு வந்து சேர்ந்தோம்.

நட்புறவின் நெருக்கம் சொன்னேன். இனி, இரத்த உறவின் முறிவு பற்றிச் சொல்ல வேண்டும்.

எனக்கு மூத்தவருக்குத் திருமணம் முடிந்துவிட்டது. மிக இளமையில் அடுத்தவன் நான். பிறகென்ன? எனக்குக் கலியாணந்தானே! தங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் செய்து வைக்க உறவுக்காரர் முன்னுக்கு வந்துவிட்டார்கள். எனக்குக் கீழே படிக்கிற ஒரு தம்பி அவனுக்குக் கீழே படிக்கிற சகோதரிகள் மூவர் அவர்களைப் பற்றி ஆருக்குக் கவலை? ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்! தங்களுடைய காரியம் நடந்தால் சரி. பேச்சுக்கால்கள் வர, ஐயா சொல்லிப் போட்டார்; “அவனுக்குப் பொறுப்பிருக்கு இப்ப உந்தக் கதையள் வேண்டாம்”

அம்மாவின் தமையன் ஆசையைத் தட்டிக்கழிக்கேலாமல் போச்சு. அம்மாவுக்கு ஒரேயொரு சகோதரம் ஆசைதான் அம்மாவைப் போல ஐயாவும் நல்ல வாரப்பாடு அவருடைய பிள்ளையைக் கட்டித்தான் ஆகவேண்டும் தப்பேலாது. ஆனால் அவருக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டார். ஒண்டுக்கை ஒண்டு சகோதரிகளைப் பார்க்கிறதற்கும் இடைஞ்சலில்லை என்றார்கள். “இப்ப வயது போதாது” என்றார் ஐயா. ஒமெண்டு சொன்னால் போதும் பொறுத்துச் செய்யலாம் சகோதரிகளைப் பாக்க இதுபோல தோதாகவராது” நியாயம் சொன்னார்கள்.

ஆசையை முன்னுக்குத்தள்ளி காய் நகர்த்தல் நடந்தது. ஆசை முகம் முறிய ஐயா நடக்க மாட்டார். ஐயா தப்பிக் கொள்ள ஒரே வழி அம்மாவிடம் போய்க் கேட்கும்படி சொன்னார்.

இனி என்ன! காரியம் முடிந்த மாதிரித்தான். ஆசையின் சொல்லை அம்மா தட்டவா போறா? அவர்கள் அப்படிக் கொத்த சகோதரங்கள். ஆசை வந்து அம்மாவிடம் சங்கதியைச் சொன்னார். அம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை மௌனமெல்லாம் சம்மதம் என்று பேய்த்தனமாக நினைக்கக்கூடாது. அண்ணன்காரனுக்கு எதைச் சொல்லுகிறது! தயக்கம். ஐயா சொன்னதையும் சொன்னார். அம்மா வாய் திறக்கவில்லை.

முடிவுசெய்து காத்திருக்க வைக்கிற கலியாணத்திலே விருப்பமில்லை அந்தப் பெண்ணில் எனக்குக் கொஞ்சமும் இஷ்டமில்லை. அம்மாவுக்கு நல்லாத் தெரியும். ஐயாவும் அறிவார். ஆனால் வந்து கேட்கிறது ஆசை. ஐயா தப்பிச்சுக் கொண்டுவிட்டார். அம்மாவுக்கு நெருக்குவாரம் ஆசையும் விடுகிறதாக இல்லை. கடைசியிலே அம்மா சொன்னா; “அண்ணை கலியாணம் அவனுக்கு, அவனர் விருப்பமில்லாமல் எப்படிச் செய்கிறது?” அப்ப ஆசை கேட்டார். “அவனுக்கு விருப்பமில்லையா? அம்மா, “இல்லை” என்று சொன்னா. ஒருநாளும் அம்மாவைக் கோபித்தறியாத ஆசைக்குக் கோபம் வந்து விட்டது “அப்ப, என்னர பிள்ளை எண்டாலும் நீ உப்பிடித்தானே சொல்லுவாய்? எனச் சினந்தார். அம்மா சிரித்துக் கொண்டு சொன்னா, “உங்கடை பிள்ளை எண்டாலும் இதுதான் சொல்லுவன், நீங்கள் உங்கடை பிள்ளையைப் பற்றித்தானே யோசிக்கிறியள்! நான் என்றை பிள்ளையைப் பற்றி யோசிக்கக்கூடாதோ?”

ஆசை கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அம்மா இப்படிச் சொல்லுவா என்று. அவர் வாயடைத்துப் போனார். சிலகாலம் அம்மாவோடு அடைத்த வாய் திறக்கவே இல்லை.

வெள்ளி என்றால் தொண்டமானாறு சந்திமுருகனிடம் போவார். சயிக்கினில் திரும்பி வரும்போது திருநீறு சந்தனம், கடலை, தின்பண்டங்களோடு எங்களிடம் வருவார். அம்மா தேநீர், சிறுண்டுகள் கொடுப்பா.

அதன் பிறகும் ஆசை வருவார். அம்மா என்றும் போல உபசரிப்பா. ஆனால் அடைத்த வாய் திறக்கவில்லை. இருவருக்கும் இடையே ஊடகமாக நான்கள் எங்களுக்கு ஒரே வேடிக்கை. பார்க்க ஒரு நாடகம் போல இருக்கும். நீண்டகாலம் இந்த நிலைமை நீடிக்கவில்லை. சுயநலமும் செல்வச் செருக்குமில்லாத, நன்றி மறவாச் சகோதரங்களின் மனக் கசப்பு எத்தனை காலம் நீடிக்கும்? ஆசை அம்மாவோடு பேசத் துடங்கினார்.

நான் மிச்சம் சின்ன வயதில் ஆசிரியரானேன். நான் படித்த கல்லூரியில்தான் முதல் நியமனம். கல்லூரியில் இருந்து வீடு அதிக தூரமில்லை. படிக்கிறபோது நடந்து போவேன். பின்னர் சயிக்கின். ஒருநாள் சயிக்கினில் போகமுடியவில்லை. கல்லூரி முடிந்து நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். எதிரில் வந்தவர் என்னைக் கண்டு தரித்து நின்றார். அனுதாபத்தோடு என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். “தம்பி இப்பவும் படிக்கிறியளோ!” எனக் கவலைப்படுவதாகக் காட்டிக் கொண்டார். நான் “ஓம்” என்றேன். எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டு நடந்தேன்.

கல்லூரியில் என்னுடை காலத்தில் படித்தவர்கள், உடன் படித்தவர்கள் மாணவர்களாக இருந்தார்கள். ஆசிரியர்கள் நால்வர் புதியவர்கள், ஏனையவர்கள் எல்லோரும் எனது ஆசிரியர்கள். அதிபர் உட்பட. நான் மாணவர்களுக்கு ஆசிரியன், ஆசிரியர்களுக்கு மாணவன் உண்மையில்

நான்தான் மாணவ ஆசிரியன் மாணவ ஆசிரியர் என்ற ஆசிரிய நியமனம் பிறகுதான் நடைமுறைக்கு வந்தது. எனக்கு ஒருவகையில் மகிழ்ச்சி இன்னொருவகையில் நெருக்கடி இந்த அனுபவம் வேறு ஆருக்கும் கிடைக்காத அனுபவம்.

நான் படிப்பிக்கத் தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்கள் எனது பாடநேரம் ஒரு வகுப்பறைக்குப் போகிறேன். முதல் பாட ஆசிரியர் எனது ஆசிரியர் வகுப்பறை அவர் இன்னும் வெளியே வரவில்லை. நான் வாசலில் போய் நிற்கிறேன். என்னைக் கண்டு கொண்டு வேண்டுமென்றே கேட்கிறார். “ஆர்பாடம்?” மாணவன் ஒருவன் என்னுடைய பெயரை மாத்திரம் சொல்லுகிறான். ஆசிரியருக்கு வந்தது கோபம், “வாடா இஞ்சை!” என்று அழைக்கிறார். அவன் எழுந்து போய் அவர்முன்நிற்கிறான். முந்தித்தான் உங்களோட விளையாடித் திரிஞ்சுவார். இப்ப உங்கடை ஆசிரியர். பழைய சேட்டை விட்டியளோ அடிவாங்குவியன் சொல்லிக் கொண்டு முதுகில் இரண்டு சாத்துச் சாத்தினார். நான் வகுப்பறைக்குள் நுழைகிறேன். “குட்மோனிங் ஸேர்” மாணவர்கள் எழுந்து நிற்கிறார்கள். அந்த வகுப்பில் அவன் வயதில் கூடனவன், வளர்ந்தவன் முன்னர் என்னோடு பகிடி விடுகிறவன். வகுப்பில் அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். நினைக்கப் பாவமாக இருந்தது.

எங்கள் கல்லூரியில் அப்ப பெரிய வகுப்பு க. பொ. த. சாதாரணம். அந்த வகுப்புக்குத் தமிழ் இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் ஒருநாள் லீவு. அந்த ஆசிரியரிடந்தான் நானும் படித்தேன். அந்த வகுப்பில் படித்தேன்; ஓர் ஆசிரியர் லீவில் நின்றால் பதில் கடமைக்கு இன்னொருவரை அனுப்புகிறது வழக்கம். பெரும்பாலும் அந்தப் பாடம் படிப்பிக்கத் தகுந்தவரையே அனுப்புவார்கள்.

அதிபரிடம் இருந்து அறிவித்தல் வந்தது. பதில் கடமைக்குப் போகமாறு. அந்த வகுப்பு மாணவர்கள் சிலர் என்னோடு படித்தவர்கள். பதில் கடமை போட்ட அதிபருக்கு ஏதோ ஒரு நோக்கம் இருந்திருக்க வேணும். என்னுடைய ஆளுமையை வளர்ப்பதாக இருக்கலாம். அல்லது பரிசோதிப்பதாகவும் இருக்கலாம்.

மணி அடித்தது. பாடவேளை வந்தது. நான் வகுப்பு நோக்கிப் போகிறேன். பாட ஆசிரியர் இல்லாததால் மாணவர் சிலர் வகுப்பறைக்கு வெளியே மாமர நிழலில் பேசிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். என்னை ஆரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஓடிவந்து அமருகிறார்கள். வகுப்பறை நிறைந்து களைகட்டுகிறது அவர்கள் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்களுக்கு நல்ல முகப்பாத்தி இருக்காதா பின்னை? தோளில் கை

போட்டுத்திரிந்த சிநேகிதன்மார் பருவக் கவர்ச்சியுடன் பார்த்துச் சிரித்த சிநேகிதிகள் இவர்கள் மத்தியில் நான் திடீரென்று ஆசிரியராகப் போய் நின்றால்.... எப்படி இருக்கும்?

நான் வகுப்பறைக்குள் நுழைகிறேன். ஆசிரியர் வகுப்பறைக்குள் வந்தால் மாணவர்கள் எழுந்து நிற்கவேணும். வணக்கம் சொல்ல சொல்லவேணும். அதுதான் ஒழுங்குமுறை. ஒருவர் தானும் எழுந்திருக்கவில்லை வணக்கம் சொல்லவில்லை. நான் எதையும் கண்டு கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. சகசமாக முன்னர் போல ஆரையும் நோக்கவுமில்லை. முகத்தில் ஒரு இறுக்கம் ஆசிரியரான போது அதிபர் சொன்ன ஆலோசனை அப்படி ஆக்கிக் கொண்டேன். இறுதிவரை அது என்னோடு ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டதை இப்ப நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

வகுப்பை ஆரம்பிக்கிறேன். ஆசிரிய இறுக்கத்தோடு. ஆனால் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுகிறேன். நான் நல்லா வாசிக்கின்றவன் அந்தப் பலம் அப்பவும் எனக்குண்டு. நான் வாசித்த உ. வே. சாமிநாதையர் கைகொடுக்கிறார் “நான் மாணவனாக இருக்கும்போது படிப்பித்தேன். ஆசிரியராக இருக்கும்போது படித்தேன்” உ. வே. சா. கூற்றைச் சொல்லி “உங்களிடம் படிக்க வந்திருக்கிறேன்” என ஆரம்பிக்கிறேன் இலக்கிய விடயம் ஒன்றை சுமார் இருபது நிமிடம் வரை விளக்குகிறேன். எல்லோரும் ஆர்வமாகக் கேட்கிறார்கள்.

பின்னர் படிப்பித்த விடயத்தில் ஒரு கேள்வி சிக்கலான கேள்வி விடைசொல்ல மாட்டார்கள் எனக்குத் தெரியும். ஆரும் வாய் திறப்பதாக இல்லை. கொஞ்சம் பொறுத்து, மீண்டும் கேட்கிறேன். அதே மௌனம் முன்வரிசையில் இருந்தவரை கை நீட்டி சுட்டுகிறேன். அப்படிச் சுட்டும்போது அமர்ந்திருக்க முடியாது. எழுந்து நிற்கிறார். அடுத்தாள்..... அடுத்தாள்..... ஆண்கள், பெண்கள் எல்லோரும் எழுந்து நிற்கிறார்கள்.

“இந்தச் சின்ன விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியாதா?” நான் விளக்க ஆரம்பிக்கிறேன். எல்லோரும் தொடர்ந்து நிற்கிறார்கள். நான் பேசிக் கொண்டு நிற்கிறேன். பத்து நிமிடம் கழிந்திருக்கும். அப்பதான் என்னுடைய கவனத்துக்கு வந்தது போல, “ஐயோ.... நீங்கள் நிற்கிறியளா? இருங்கோ.... இருங்கோ...” என்கிறேன். எல்லோரும் உட்காருகிறார்கள். சிலர் தலைகுனிந்து மேசையில் படுக்கிறார்கள். நான் எதையும் கண்டுகொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை தொடர்ந்து படிப்பிக்கிறேன். மணி அடிக்கிறது. பாடவேளை முடிந்துபோச்சு நான் வகுப்பில் இருந்து புறப்படுகிறேன். எல்லோரும் எழுந்து நின்று “வணக்கம் ஸேர்” சொல்லுகிறார்கள். “வணக்கம்... வணக்கம்” சிரித்த வணணம் வகுப்பை விட்டுப் போகிறேன்.

(இன்னும் சொல்லுவேன்)

புலம்பெயர்ந்து வாழும் எழுத்தாளர்களே! உங்கள் படைப்புக்கள் நூலுருப் பெறவேண்டுமா?

எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

உங்களது படைப்புக்களை சிறந்த முறையில் குறைந்த செலவில் நூலுருவாக்கித் தருவோம்.

தொடர்புகளுக்கு:

T. Gnanasekaran
Gnanam Pathippakam
3-B, 46th Lane, Colombo - 06,
Sri Lanka,
T.P : +94 011 2586013

**ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ளவர்களின்
தொடர்புகளுக்கு:**

N. Selvarajah
48, Hallwicks Road, Luton,
LU2 . 9BH,
London, UK.
T.P : 0044 1582703786

புதுபுது குரல்கள்

- எஸ். முத்துமீரான்

பைத்தியங்கள் சில ஒன்றாய்க்சுவடி
பரமனின் கோயிலை உடைத்தன.
கோயிலை உடைத்த பைத்தியங்களை
கொற்றவன் பிடித்து சிறையிலடைத்தான்
சிறையில் கிடந்த கைதிகளோடு
சிநேகம் புண்டன பைத்தியமெல்லாம்
அரசனைக் கொன்று ஆட்சியைப்பிடிக்க
அவசரமாகக் கூட்டம் போட்டன.
சிறையை உடைத்து வெளியில்வந்து,

சிரசில்லாத அரசன் ஆட்சியை,
அடித்து நொருக்கி அகற்றியபின்னர்,
பைத்தியமொன்றைப் பரமனின் கோயிலில்
கடவுளாய் வைத்து கண்ணியப்படுத்த,
திட்டம் போட்டு வெற்றியும் கண்டன.
பைத்தியமொன்றை பரமனாய் வணங்கும்
புத்தியில்லாத மக்களைப் பார்த்து,
புதிராய் இருக்கும் இறைவன் சிரிக்கிறான்.
புசையைக் கரடி, செய்வதும் புதுமைதான்!

வெயில் வதங்கிய
மாலை யொன்றில் அந்த மழை
நனைந்து கொண்டிருந்தது
என் லயவாசல் அடைக்கப்படவில்லை
வீட்டுக்கதவும் திறந்தே இருந்தது
அன்று
ஆயிரப் புள்ளிக் கோலத்தை
அறிமுகம் செய்து சிரித்தது மழை

இதே மழை
என் ஆயாவின் இளைமையின் மீதும்
பொழிந்ததாம்
ஆயா சிரித்தாள்
யின் அழுதாள்

ஆயாவின் இளைமையை
அர்த்தப்படுத்தியதாம் மழை
ஆயுளின் கரையில் நின்றவளை
அனுமதிக்கலாமா நனைய...?
மறுத்துவிட்டேன்.

என் மக்கள்
கடல் தாண்டி வந்து
காடுகள் களைந்த போதும்
கழனிகளாய் மாற்றிக்

களைத்த போதும்,
அப்பனின் பிரசவத்தின்போதும்
பாட்டனின் 'திரு' சவத்தின் மீதும்
பொழிந்துபோக வந்திருந்ததாம்

என் மக்களைப் பாடுகிறது மழை
எங்கள் மலைகளுக்கே
உயிருட்டுகிறது; உயிருற்றுக்கிறது
இம் மழை

நாங்கள் தாழ்ந்த போதும்
வாசல் வரை வந்துபோகிறது.
ஆயா சொன்னதுபோல
மனிதர்களைப் போலல்ல மழை

ராவ் பகதூர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை

(ராவ் பகதூர். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் 107 ஆவது நினைவு தினத்தை முன்னிட்டு இக்கட்டுரை பிரசுரமாகிறது.)

-கலாபூஷணம் வை.க. சிற்றம்பலம்

செந்தமிழ்ச் செல்வராய், ஈழத்துப் புலவர் வரிசையில் முன்வைத்து எண்ணப்படுபவர்களில், சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையும் ஒருவராவார். இக்காலக் கல்வியுலகம் இப்பெரியாரின், ஊரையோ, பேரையோ மற்றுஞ் சிறப்புக்களையோ. செவ்வனே அறியாதிருப்பது வேதனைக்குரியது. ஆனாலும் எமது முன்னர் வாழ்ந்த பெரியார்கள், இப்பெரியாரைப்பற்றி மறைந்து போகாமல் எழுதியே வைத்துள்ளனர். தமிழ்ப் புலவர்களில் ஒருவரான சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் தாமெழுதிய தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரத்தில் இப்பெரியாரைப்பற்றி எழுதியே வைத்துள்ளார். இவரன்றி 2002ல் வெளியிடப்பட்ட சித்தாந்த ஞானக் களஞ்சிய (அமரர் மு.க. நினைவு) வெளியீட்டில் ஏழாலை பற்றி எழுதிய தமிழ்ச்செல்வி கந்தசாமி அவர்களினது கட்டுரையிலும் சி.வை.தா. பற்றிய வரலாறு சிறிது குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த இருவரின் வரலாறுகளின் பிரகாரம் - பெரியார் சி.வை.தா பற்றி இங்கே எழுதுகிறேன்.

ஏழாலையின் அறிஞர் வரலாறு, சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையை முதல்வராகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. சி. சிறுப்பிட்டி; வை. வைரவநாதர் என்பதாம். திரு. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் பிற்காலத்தில் சிறுப்பிட்டியில் வாழ்ந்தாரேனும் அவர் தமது தாயார் பெருந்தேவியது ஊரான ஏழாலையிற் பிறந்து அங்கே சுவாமி இருபது வருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

அவர் வேளாள குலத்தவர்; சைவசமயத்தவர். அவர் பிறந்த வளவு, சட்டம்பியார் வளவு என இன்றும் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆரம்பகாலத்தில் அவ்வூரில் நீலாயனர் என்பவரது திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் கல்வி கற்றார். நீலாயனரே அவருக்கு ஆரம்ப ஆசிரியருமாக விளங்கினார்.

இவரது தாயாரும் முன்னமே சண்முகச் சட்டம்பியாரிடத்தில் படித்த படியால் அவரிடமே ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் முதலாம் நீதிநூல்களைக் கற்றவராகக் கருதப்பட்டார்.

தமிழ் மொழியில் தக்க பாண்டித்தியம் பெற்று பாரதம், இராமாயணம் முதலிய இலக்கியங்களில் ஈடுபாடுகொண்டு. திருக்குறள் நாலடியாரிலும் வல்லவராய், விளங்கினார். அஃதோடமையாமல், தொல்காப்பியம், யாப்பணிகளிலும் விளங்கி கவிபாடுவதிலும் வல்லவராய் அதிலும் தமிழின் தொன்மையாதி நூல்களிலும் ஆராயத் தொடங்கினார். இஃதெல்லாவற்றிலும் படிப்பித்துத் தம்மையாளாக்கிய, சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவரது தந்தைவழிப் பேரனாகிய முத்துக் குமார சுவாமிக் கவிராயரை, மறவாமல், தாம் பிற்காலத்தில் பதிப்பித்த நூல்களினெல்லாம் அவரை பாடிப் பாராட்டியுள்ளார். அவரிடத்திலேயே எமது சைவசமய சம்பந்தமான சைவவினாவிடை முதலாம் நூல்களையும் புராணங்களையும் கற்றார். பேராசிரியர். திரு. சி.க. சிற்றம்பலத்தின் கூற்றுப்படி இவர் சென்னைப் பல்கலைக், முதனிலைப்பட்டதாரியுமானார்.

பலவிதமான கவிகளைப் பாடுந் திறமுடைய இவர், சிறப்புக்கவியும் சிட்டுக்கவியும் துதிக்கவிதையும்ந் நூற்றுக்

கணக்கான தனிக்கவிதைகளையும் பாடியுள்ளார். உரையும் பாட்டுமாக சைவமகத்துவம், கட்டளைக் கவித்துறை முதலான நூல்களுஞ் செய்தவர். சைவமகத்துவத்தில், பரசமயவாதிகள் கூறும் வினாக்களுக்கு விடையும் கூறி, பரசமய கண்டனமும் கூறியுள்ளார்.

சிவசம்புப் புலவரின் கவிதைகளையும் வேதநாயகம் பிள்ளை கவிதைகளையும் வியந்து பாடியுள்ளார்.

சிவசம்புப்புலவர் சி. வை. தா. வைப் பாடிய கவிதை

கற்றாரைக் கற்றவர் காழுறு வாரெனக் கண்ட மொழிக்
குற்றா யிலக்கிய மாகவென் பாவை யுவந்து கவி
சொற்றாய தென்கலைக் கண்ணநூன் னன்பு
தொடர்ந்து கொண்டேன்
மற்றா ருனக்கிணை தாமோ தரம்பிள்ளை மன்னவனே

வேத நாயகம் பிள்ளை பாடியது

நீடிய சீர்பெறு தாமோ தரமன்ன நீள்புவியில்
வாடிய கூழ்கண் மழைமுகங் கண்டென மாண்புற நீ
பாடிய செய்யுளைப் பார்த்தின்ப வாரி படிந்தனன் யான்
கோடி புலவர்கள் கூடினு நின்புகழ் கூறிகிதே.

நாவலர் பெருமான் ஏட்டிலிருந்த சிலபல நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டதை மெச்சிய இவர், தானுந்தமிழ்த் தொண்டு புரியும் வேட்கையில், மேலும் பல ஏட்டுச் சுவடிகளிலிருந்த பாரிய பல நூல்களை அச்சேற்றினார்.

வீரசோழியம், இறையனாராகப் பொருள், இலக்கண விளக்கம், தொல்காப்பியம் நச்சினார்க்கினியம், சூளாமணி, கலித்தொகையோடு வேறும் பல நூல்களை அச்சேற்றிய பெரும் புகழ் கொண்டார். யாழ்ப்பாண கல்விமான்களன்றி தமிழ் நாட்டுக் கல்விமான்களும் பாராட்ட வாழ்ந்தார். இப்பெரியாரைப் பாராட்டி சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் பாடிய பாட்டுக்கள் பலவற்றில் ஒன்று.

கட்டளைக் கவித்துறை

ஏட்டிலிருந்த வருந்தமிழ் நூற்க் கெனைப்பலவந்.
தீட்டி வழக்களைந் தச்சினி லாக்குபு செந்தமிழ்சேர்
நாட்டி லளித்துயர் தாமோ தரேந்திர னண்ணு புகழ்
பாட்டி லடங்குந் தகைத்தோ புலவர்கள் பாடுதற்கே.

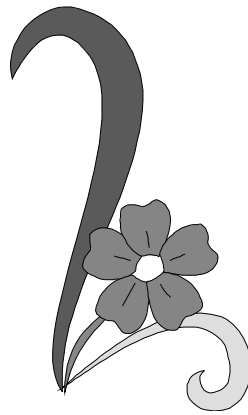
தாம் பிறந்த ஊராகிய ஏழாலையில் 1876ஆம் (தாது) ஆண்டு சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை ஆரம்பித்து அதன் தலைமையாசிரியராக, சுன்னாகம் முருகேசு பண்டிதரை நியமித்து நடைபெறச் செய்தார். அவரின் பின், அப்பாடசாலையின் அதிபராக சுன்னாகம். அ. குமாரசுவாமிப் புலவரை நியமித்தார். 1832ல் அவதரித்த இவர் 1900ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதலாந்திகதி சிவபதமடைந்தார்.

இவர் தமது இறுதிக்காலத்தை சிறுப்பிட்டியிலேயே வாழ்ந்தார் என்பதை யாவருமறிவர்.

With Best Compliments From

**Duro Pipe
Industrial (Pvt) Ltd.**

307, George R De Silva Mawatha, 2nd Floor, Colombo - 13
Tel: 2440759-60, 2432453, Fax : 94-11-2437646, Mobile : 0777-345772
E-mail: duropipe@slt.lk

சில எதிர்வினைகள்

‘பிரியா விட்டுப் பிரியமாட்டாள்’ என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்

மார்க்கண்டன் ரூபவதனன்

செப்டெம்பர் மாத ஞானத்தில் ‘நிம்மிக்கு என்ன பதில்’ வாசித்தேன். அருவருத்தது. வெட்கம் ஒரு பக்கம். எமது மூத்தோர் எமக்குக் காட்டும் வழிகாட்டல்கள் பற்றி வேதனை மறுபக்கம். கதையாசிரியர் பெயர் யோகா பாலச்சந்திரன். பெயரைப் பார்த்ததும் சில வருடங்களுக்கு முன் நான் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த காலத்தில் வாசித்த கதை ஒன்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எனது பழைய ஞானங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அதே ஆள். ‘மனிதனுடன் மட்டும் வாழ்வேன்’ என்பது அந்தக்கதை. அதைப்பற்றி நான் இங்கு பேசவில்லை.

கனடாவில் நடைபெற்ற தன்னின உறவுடையோர் மாநாட்டில் நிர்மலா என்ற ஈழப்பெண் உரையாற்றுகின்றார் உரையில், தான் எப்படி ஒரு தன்னின உறவாளர் (ஹோமோ செக்ஸுவல்ஸ்) ஆனேன். பிரியாவைத் துணையாகக் கொண்டேன் என்பதை விபரிப்பதுதான் ‘நிம்மிக்கு என்ன பதில்’ என்பதன் சுருக்கம். ‘யாவும் கற்பனை’ என்று இறுதியில் போட்டிருக்கிறார். பாவம் நிர்மலா. யோகாவின் கற்பனை வேள்விக்குப் பலியாகியுள்ளார்.

இந்தக் கதையினூடாக யோகா பாலச்சந்திரன் வாசகருக்கு - தமிழ் பேசும் சமூகத்திற்கு - என்ன சொல்ல வந்திருக்கிறார் என்ற கேள்வி(கள்) எழுகின்றது.

முதலாவது, முதன்மையானது ‘தன்னின உறவு’ என மேலைத்தேசத்தில் காணப்படும் - சில நாடுகள் அனுமதி அளித்தும் - சிலநாடுகள் அனுமதி அழித்தும் உள்ளன. உறவு முறைக்குத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் அங்கீகாரம் பெற்றுக் கொடுப்பது.

அண்மையில் மேலைத்தேசம் பெண்ணியச் செல்நெறியில் ‘தன்னின உறவு’ என்பது வெகு காரசாரமாகப் பேசப்படுகிறது. இவ்வறவு பெண்விடுதலைக்கு உதவும் என்று எண்ணப்படுகிறது. மிருகங்கள் கூடச் செய்ய நினைக்காத ஓர் உறவைச் செய்து பெண் விடுதலைக்கு உதவ அங்கு முயற்சிக்கிறார்கள்.

இயற்கையின் ‘ஓழுங்கு’ என்று ஒன்று உண்டு. உலகில் உள்ள அனைத்தும் ஒன்றில் ஒன்று சார்ந்து வாழ்கின்றன

என்பதே அது. இதனால் எதுவும் தனித்து வாழமுடியாது. ஒரு சமூகம் தனித்து வாழமுடியாது. சமூகப்பிராணியான மனிதனும் தனித்து வாழமுடியாது. இதனால் அவை ஏதோ ஓர் வகையில் சேர்ந்து வாழ நினைக்கின்றன. தமது இருப்புக்காக எதிர்ப்பாலாருடன் சேர்ந்து வாழ்தலில் ஈடுபடுகின்றன.

இந்த எதிர்ப்பாலாருடனான சேர்ந்து வாழ்தல் பகுத்தறிவுப் பிராணியான மனிதனுக்கு மற்ற உயிரினங்கள் பெறும், அனுபவிக்கும் பலாபலன்களைவிட வேறுபட்ட, மேன்மையான பலவற்றையே கொடுக்கும், கொடுக்க வேண்டும்.

மனிதனின் எதிர்பாலுடனான சேர்ந்து வாழ்தல் எனும் செயன்முறை நிறைவேறச் சமூகத்துக்குச் சமூகம் வேறுபட்ட - சில ஒற்றுமைகளும் உள் - சமூக விழுமியங்களை கைக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் சேர்ந்துவாழ்தல் - திருமணம் என்று வந்தவுடன் தம்பதிகள் இணைப்பு பல்வேறு தெரிவுகள் மூலம் நடைபெறுகின்றன. மச்சான் - மச்சாள், தாய்மாமன் - மருமகள், ஆண்/பெண் - சொந்தம், ஆண்/பெண் தூரத்துச் சொந்தம், ஆண்/பெண் - ஒரே இனம், ஆண்/பெண் - பிறத்தி எனத் திருமணபந்தம் நடைபெறலாம். ஆண்-ஆண், பெண்-பெண் திருமண முறை இல்லை மேலைத்தேசத்தில் இருக்கிறது. அத்தகைய திருமண முறையைத் ..... தமிழில் நடத்திவைக்க மேலைத்தேசத்தில் இருந்தவாறு தொழிற்படுகிறார், உலகமயமாக்கல் அமைப்பின் இலங்கைக்கான பிரதிநிதி யோகா பாலச்சந்திரன்.

அடுத்தது யோகாவின் ‘உறவு’ என்பது பற்றிய விளக்கம் ..... எதிர்ப்பாலார் சேர்ந்து வாழ்தல் என்பதில் உள்ள ‘உறவு’ என்பதை யோகா பிழையாக விளங்கி வைத்திருக்கிறார். விளக்கமும் கொடுக்கிறார். ஆண்-பெண் குடும்ப உறவு என்பது வெறுமனே உடலுறவு சம்பந்தப்பட்டது மட்டுமே என்ற பழைய பிரைட்டியத் தோரணையில் இன்னும் சிந்திக்கிறார். இதன் உச்சக்கட்டமாகத்தான் வருகிறது;

“அது சரி! நாற்பது வயதுக்குப் பின்னரும் பெண்களுக்குப் பாலியல் ஆசை, ஆர்வம் உண்டோ? அப்படி வருமா என்று கேட்டும் சிலரை, இல்லை! பலரை

இன்றும் பார்க்கிறோம். முட்டாள் உலகம் உண்மைகளைச் சரிவர உணராமல் உணரவிரும்பாமல் பொய்யில்தானே வாழ்கிறது. 70-80 வயதிலும் காதல் கலியாணம் கட்டிச் சந்தோசமாக வாழ்வோரை மேற்குலகில் நிறையவே நீங்கள் காணலாம் இல்லையா?”

எனும் அவர் எம்மைக் கேட்கும் கேள்வி.

70,80 வயதுகளில் வரும் காதல், கலியாணம் என்பனவும் தன்னின உறவு சார்ந்தனவா என யோகா அவசரத்தில் விபரிக்க மறுத்துவிட்டார். பரவாயில்லை.

மேலைத்தேசத்து முதியோர் திருமணங்கள் பெரும்பாலும் தனிச்சொத்துரிமை என்னும் பின்புலத்தில் நடைபெறுகின்றன என நாம் அறிந்திருக்கிறோம். முதியோரை இளைஞர்கள், யுவதிகள் மணப்பது அவர்களின் சொத்துக்களை அபகரிக்கவே ஒழிய அன்பினாலல்ல. இன்னும் சில வருடங்களில் இறந்து போகப் போகிறவர்களுடன் சில நாள் பொழுதுபோக்கிவிட்டு அவர்களின் சொத்துக்களைக் கொண்டு சுகபோக இல்லற வாழ்வைத் தாங்கள் தொடங்குகிறார்கள். இவைதான் அங்கு நடப்பவை.

எங்கு தனிமனிதச் சொத்துரிமை பற்றிய சிந்தனை வருகிறதோ அங்கு பிரச்சினைகள் வந்துவிடுகின்றன. குடும்பத்துள் கணவன் - மனைவி, பெற்றோர் - பிள்ளைகள், சகோதரர் - சகோதரர் என்னும் நிலைகளில் ஒருவருக்கொருவர் குறைவுபடாத சொத்துக்களை வைத்துக்கொள்ள, உழைக்க முற்படும் போது உறவு, கூடி வாழ்தல் இல்லாமல் போகிறது. நான் என்ற அகந்தை அதிகரிக்கிறது. குடும்பம் சிதைகிறது. சகோதரபாசம் அற்றுப்போகிறது. ஆண்-பெண் உறவிலும் விரிசல் ஏற்படுகிறது.

யோகாவின் கதையிலும் தனிச் சொத்துச் சேர்க்கும் நிர்மலாவின் ஆசையின் விளைவாலேயே நிர்மலா (யோகாவின் வார்த்தையில் சொன்னால்) “பச்சையாகச் சொல்வதனால் ஒரு வேசியாகத்தான்” சமூகத்தால் பார்க்கப்படுகின்றாள்.

ரமேஷ் நிர்மலாவை மணப்பூர்வமாகக் கலியாணம் கட்டி வாழ்ந்துவரும் போது “நீ கூடப் பாவிச்ச பழைய பொருள்தானே.” என்று அவன் குத்திக்காட்டும் வேளைகளில் “இப்படி ஒரு வாழ்க்கை தேவையா?” எனச் சீறி எழும் நிர்மலா (இருவரும் ஒருவரையொருவர் சேர்ந்திருந்து கொண்டிருந்த நாட்களில்) அச்சக்கூட நிர்வாகி நடராஜா தன் வீட்டுக்கு அழைத்துத் தலைதவிச் சவீட்டி எனக் கொஞ்சியபோது ஏன் பொங்கி ஏழவில்லை? “அந்தக் கணத்திலும் என் தொழில் போய்விடக் கூடாதே என்ற அச்சம் என்னை மௌனியாக்கியது. அடுத்தகணம் அவரது படுக்கையறையில் நானும் அவரும்” என்று மிகுந்த சந்தோசத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு தன் காதலனுக்குத் துரோகம் இழைத்தது எதற்காக? ‘தொழில்’ ‘உழைப்பு’ என்பதற்காகவே. இப்படிப்பட்டவர்கள் தான் மீண்டும் மீண்டும் அதே குற்றத்தை - அவர்களுக்கு அது சரியாகப் படலாம் - செய்ய விரும்புகிறார்கள். தம்மைக் கொடுத்து எதையும் சாதிக்க நினைக்கிறார்கள். நிர்மலா போன்றவர் ‘தொழில்’ தேடி ஏஜென்சிகளுக்கும் தம்மைப்படைக்கிறார்கள். அற நனைந்தவனுக்குக் கூதலென்ன குளிரென்ன!

இவர்கள் பின்பு அந்த ‘உறவையே’ ஒரு தொழிலாக, உழைப்பாக ஆரம்பிக்கிறார்கள். விபசாரம் தலைதூக்குகிறது. முதலாளிவர்க்கத்தின் அடிமைகளாக மீண்டும் இவர்கள் போகிறார்கள் சிலர் முதலாளிமாராகுகின்றார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை ஆண்கள் குடும்ப உறவுக்குத் தெரிந்தெடுக்க மறுக்கிறார்கள். பிரியா போன்றவர்கள் நிர்மலாபோன்றோரைப் “புரிந்து” கொள்கிறார்கள், மேலைத்தேசப்பண்பாட்டில்.

எதிர்ப்பாலுறவில் அலுத்துப்போனவர்கள் தன்னினப் பாலியலை நாடுகிறார்கள். அப்படி இணைந்தவர்கள்தான் நிர்மலாவும் பிரியாவும். பிரியாவும் நிர்மலாவை நடுத்தெருவில் விடமாட்டார் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? வெறுமனே பொருளாதாரத்தை அடைந்து விட்டால் பெண்விடுதலை அடைந்துவிடுகிறார்கள் என்று சில உழைக்கும் பெண்ணியவாதிகள் கருதுகிறார்கள். இவர்கள் எவருமே பெண்விடுதலை பற்றிப் பூரணமான தெளிவில்லாதவர்கள். மேலைத்தேசத்தைப் பார்த்துக் கொப்பி அடிப்பவர்கள்.

கொப்பி அடிப்பவர்கள் ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாம் எதைக் கொப்பியடிக்கப்போகிறோம், இந்தக் கொப்பியால் எமக்கு, எமது சமூகத்துக்கு என்ன பயன்; இந்தக்கொப்பி ஏற்படுத்தப்போகும் சாதக பாதக விளைவுகள் என்ன என்றெல்லாம் சற்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அல்லது, அறிவாளிகளிடம் சிறிதளவாவது ஆலோசனை பெறவேண்டும்.

அடுத்தது, இப்படியான கதைகளை எழுதுபவர்கள் தங்களுடன், தங்கள் குடும்பத்துடன் தாம் எழுதப்போகும் விடயம் குறித்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். யோகா தனது மகனுக்கு, மகளுக்குத் தன்னினத் திருமணம் செய்து வைக்கப் போகிறாரா? தனது 70,80 வயதுகளிலுள்ள அம்மம்மா, அப்பம்மா, அம்மப்பா, அப்பப்பா, தாத்தா, பாட்டிமார்களுக்கு “பாலியல் ஆசை” இருக்கா இல்லையா எனச் சோதித்து, இல்லாவிட்டால் அதற்கேதும் மருத்துவம் செய்ய வேண்டும் என்றெல்லாம் அவர்களை ஆற்றுப்படுத்தப் போகிறாரா?

தமிழ்ச்சமூகத்தில் தொடர்ந்து நடைபெறுவது என்னவென்றால் எழுதியவர்கள் தப்பிவிடுகிறார்கள்; வாசிக்கிறவர்கள் வழிதவறவைக்கப்படுகிறார்கள்.

சமூகம் என்பது ஒரு கட்டமைப்புடையது; தனித்துவமுடையது. ஒரு சமூகம் இன்னொரு சமூகத்தில் பலவற்றில் அல்லது சிலவற்றில் வேறுபடலாம்; ஒற்றுமைப்படலாம். ஒரு சமூகம் இன்னொரு சமூகத்தில் இருந்து ‘நல்ல’ விடயங்களைப் பின்பற்றலாம், சமூக முன்னேற்றத்திற்காக தீயனவற்றைக் கண்டும் காணாததுமாக விட்டுவிடலாம், சமூக நல விருந்திக்காக.

தன் சமூகத்தின்மீது அக்கறை உள்ள இலக்கிய வாதி சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட வேண்டுமே ஒழிய சமூகத்தைச் சீரழிக்க உழைக்கக் கூடாது. அழித்தல் எளிது! நாம் இப்படி எத்தனையோ அழித்து விட்டு நிற்கிறோம். எழுதுவதற்குமுன் சில நிமிடங்களாவது நம் சமூகத்தைப் பற்றிச் சிந்தியுங்கள்.

பெண்ணியம் - ஆவூரன் குழம்புகிறாரா? குழம்புகிறாரா?

-சாந்தினி புவனேந்திரராஜா -அவுஸ்திரேலியா-

௫௩௩ இனம் இதல் 88 இல் வெளியாகிய யோகா பாலச்சந்திரனின் “நிம்மிக்கு என்ன பதில்” சிறுகதையை வாசித்த பின்னர், பெண்ணியம் என்றால் என்ன என்ற பொருளுக்குப் பயன் தெரியாமல் குழம்பிப்போயிருப்பதாக எழுதியிருக்கும் ஆவூரனுக்கு, உண்மையில் பெண்ணியம் என்றால் என்னவென்று தெரியவில்லை போல் தெரிகிறது.

பெண்களின் பிரச்சினைகளை விளங்கிக்கொண்டு, அவற்றுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு முயற்சி செய்வது, அவர்களது உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக அவர்களுக்காக, அவர்கள் சார்பாக வாதாடுவது, போராடுவது தான் பெண்ணியம்.

யோகா பாலச்சந்திரன் “நிம்மிக்கு என்ன பதில்” இந்த 21 ஆம் நூற்றாண்டிலும் நடைமுறையில் இருக்கும் ஆணாதிக்கத்தால், எத்தனை பெண்கள் பாதிக்கப் படுகிறார்கள். பாதை மாறிப் போகிறார்கள் என்ற இன்றைய யதார்த்தத்தை விளக்கி, விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி விடிவு காண முயன்ற ஒரு சிறந்த பெண்ணியக் கதையே.

ஆணாதிக்கத்தின் பிடியில், வன்முறையில் சிக்கி, ஆணினத்தின் மிக மோசமான இச்சைக்குப் பலியாகிய நிம்மி, ஒரு முறை அல்ல, பலமுறை பலியாகிய நிம்மி அவளின் உண்மை நிலை தெரிந்திருந்தும், அவளது உள்ளத்து உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள விரும்பாத காதல் கணவனின் கொடுமைக்கும் உட்பட்டு ஒதுக்கப்பட்ட நிம்மி, வெறுப்பின் எல்லை வரை விரட்டியடிக்கப்பட்டு விரக்தியின் விளிம்புக்கு தள்ளப்பட்ட போது தடம் மாறித் தவறான உறவுக்குள் போனதற்கு மூல காரணம் யார்?

நல்லதோர் அன்புக் கணவனோடு வாழ்ந்து, தாம்பத்தியத்தை சொர்க்கமாக அனுபவிக்க வேண்டுமெனத் தாம் பூப்படைந்த காலம் முதல் கனவு கண்ட தமிழ்ப் பெண்ணான நிம்மியை தன்னினச் சேர்க்கை வரை தள்ளிச் சென்றவர்கள் யார்? அவள் விரும்பிய அந்த சாக்கடையைத் தேடிப் போனாள். இல்லவே இல்லை. தமிழ்ப்பெண் என்பவள் சுதந்திரம் என்ற கவசத்தைக் காவுவதற்காக சேற்றுக்குள் தானாக விழுந்து பூக்கட்டும் தாமரையல்ல. சேற்றுக்குள் தள்ளி விழுத்தப்படும் போது - சேற்றுக்குள் நின்று முகம் சிவக்கும் செந்தாமரை - என்பதை அவளைச் சேற்றுக்குள் இழுத்து விழுத்துபவர்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை மிகத் தெளிவாக விளக்கும் இச்சிறுகதையை ஆவூரன் விளங்கிக் கொள்ளாதது ஆச்சரியம் தான்.

பாடும் மீன் சிறீகந்தராஜாவின் “முதல் உறவு” என்ற சிறுகதையை பெண்ணிய வாதத்துக்குச் சிறந்ததொரு எடுத்துக்காட்டு என்று கூறும் ஆவூரன், அதைவிடவும் ஒரு படி மேலே போய் இன்றைய யதார்த்தத்தை - இந்த 21 ஆம் நூற்றாண்டிலும் பெண்கள் படும் அவலங்களையும், அவற்றால் விளையும் அலங்கோலங்களையும் எடுத்துக் கூறி

இவற்றுக்கெல்லாம் தீர்வு காண விழையும் நிம்மிக்கு என்ன பதிலைப் பெண்ணியச் சிறுகதை அல்ல என்று அடித்துக் கூறுவதும், ஆவூரனின் கூற்றுக்கு ஆசிரியரின் குறிப்பும் துணைபோவதுபோலிருப்பதும் ஆச்சரியத்துடன் ஆதங்கத் தையும் தருகிறது.

இந்த 21 ஆம் நூற்றாண்டில் பல சிகரங்களை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தாலும், இன்னும் ஓலமிட வேண்டிய நிலையில் தான் இருக்கிறார்கள் எமது பெண்கள். சிகரங்களை எட்டிப்பிடிக்கும் இவர்கள் ஒன்றும் ஓகோ என்று சுதந்திர வானில் சிட்டுக்குருவிகளாய் சிறகடித்துப்பறந்து சிகரங்களை எட்டிப் பிடிக்கவில்லை. ஆணாதிக்கத்தின் சித்திரவதைகள் பலவற்றைத் தாண்டித் தான் சிகரங்களை அடைய வேண்டி இருக்கிறது. அடிவாரத்திலேயே அழுக்கப்படுபவர்களும், அரைவாசியில் அடித்து விழுத்தப்படுபவர்களும் ஏராளம். இவற்றையெல்லாம் எதிர்த்துப்போராடி எத்தனை பெண்களால் சிகரம் வரை போக முடிகிறது?

பாடும் மீன் சிறீகந்தராஜாவின் “முதல் உறவு” என்ற சிறுகதையில் தன் கடந்த காலம் பற்றிய உண்மைகளைச் சொல்வதால் (தான் தவறேதும் செய்யாத போதும் கூட) தன் வாழ்க்கையே பாழாகி விடலாம் என்ற பயத்தில் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்ல முடியாமல், உள்ளக்குள் அழுதுகொண்டே அகிலாவைப் பொய் சொல்ல வைத்தது யார்?

இதழ் 90 இல் வெளியாகிய கார்த்திகாயினியின் கருமுகில் தாண்டும் நிலவில் கொடுமைக்காரனான கணவன், தன் பிள்ளையை தன்னிடமிருந்து பிரித்து விடப்போகிறானே என்ற பயத்தில் “சத்தியமா நீ என்ரை பிள்ளைக்கு அப்பனில்லை” என்று சீதாவைப் பொய்ச்சத்தியம் செய்ய வைத்தது யார்?

அகிலாவும் சீதாவும் இவ்வளவோடாவது தப்பிப் பிழைத்தார்கள். ஆனால் நிம்மியின் வாழ்வை வழி மறித்தவர்கள், அவள் வழி தவறித் தவறான உறவுக்குள் நுழைந்து விட வழிகாட்டி, அவளுக்கு ஆயுள் தண்டனையையே கொடுத்து விட்டார்கள்.

பெண்ணினத்தின் ஓலங்கள் இனியாவது இந்த 21 ஆம் நூற்றாண்டிலாவது அடங்கி, அஸ்தமித்து விட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், எதிர்பார்ப்புடன், இன்றைய காலகட்டத்தின் யதார்த்தத்தைச் சிறுகதையாக எழுதிய யோகா பாலச்சந்திரனுக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

தலையிடியும் தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும். “இல்லை இல்லை, மற்றவர்களின் தலையிடையை எம்மாலும் உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்” என்று - பெண்களின் உண்மை நிலையை உணர்ந்து கொண்டு அவர்களுக்காகப் பெண்ணியக் கதைகளை எழுதிவரும் ஒரு சில ஆண் எழுத்தாளர்களுக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

உமகாவ

கலைஇலக்கிய

குதழ்வுகள்

குறிஞ்சி நாடன்

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை யாழ். இலக்கிய வட்டப் பரிசளிப்பு

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை யாழ் இலக்கிய வட்ட 2003, 2004, 2005ம் வருடங்களுக்கான பரிசளிப்புவிழா கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் 06.01.2008 பிரபல நாவலாசிரியர் செங்கை ஆழியான் தலைமையில் நடைபெற்றது. மங்கள விளக்கேற்றலின் பின்னர் சோக்கல்லோ சண்முகநாதன் தமிழ் வாழ்த்துப் பாட எழுத்தாளர் கோகிலா மகேந்திரன் வரவேற்புரையாற்றினார். இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் அறிக்கையை திருமதி. பத்மா சோமகாந்தன் வாசித்தார். திரு. செங்கை ஆழியான் தலைமையுரையில் பின் கண்டவாறு பேசினார். இலங்கை இலக்கியப் பேரவை, யாழ் இலக்கிய வட்டம் நாற்பது ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகிறது. இதனை இரசிகமணி. கனக செந்திநாதன் ஆரம்பித்து வைத்தார். அவரது அயராது சேவையினாலும் ஊக்குவிப்பாலும் பல எழுத்தாளர்கள் உருவாகினர். அவர்களில் பலர் அமரராகி விட்டனர்.

அவரது பணியை பின்னால் நான் ஏற்று நடத்துகிறேன். இப்போது இளைஞர் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க பல போட்டிகளை ஏற்பாடு செய்து பரிசு வழங்குகிறோம். போட்டிகளில் தெரிவு செய்யப்பட்ட பதினேழு சிறுகதைகள் மீரா பதிப்பகம் ஊடாக வெளிவர இருக்கிறது என்றார். மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா பேசும் போது, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பல மாநாடுகளை நடத்தி வெற்றி கண்டது. தலைவர் செங்கை ஆழியானுடன் கருத்து மோதல்கள் உண்டு. எனினும் நேசிப்பதில் ஒருவர்க் கொருவர் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை. இலக்கியப் பேரவை பரிசளிப்பு விழா, கனக செந்திநாதன் கதா விருது, ஞானம் நடத்திய செம்பியன் செல்வன் பரிசளிப்பு, மூத்த எழுத்தாளர் சிற்பி அவர்களை கௌரவித்தல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைகிறேன் என்றார். இலக்கிய வட்டப் பரிசில்களை ஜீவா வழங்கினார்.

அதிதியும் மூத்த எழுத்தாளருமான கலைச் செல்வி சிற்பி அவர்களுக்கு மல்லிகை ஜீவா அவர்கள் பொன்னாடை போர்த்த ஞானம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் மலர் மாலை அணிவித்தார். சிற்பி அவர்களின் அரிய சேவையினை ஞானம் ஆசிரியர் வெகுவாக சிலாகித்துப் பேசினார் – பேசும் போது பின்வருமாறு கூறினார். மதிப்புக்குரிய சிற்பி அவர்களைப் பாராட்டிப் பேசு கிடைத்தமைக்கு இறைவனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். சிற்பி அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களில் யானும் ஒருவன் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கிறேன். எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக கலைச் செல்வி என்னும் இதழை 1958ம் ஆண்டு ஆரம்பித்தார். பலர் எழுத தூண்டுதலாக இருந்தார். செம்பியன் செல்வன், செங்கை ஆழியான், யாழ் நங்கை, ச.வே. பஞ்சாட்சரம், போன்றோர் எழுதி பிரபலமானார்கள். அவரால் உருவாக்கப்பட்டபலர் இன்று நம்மிடையே இல்லை. எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை படித்து திருத்தி வெளியிட்டு ஊக்கப்படுத்தினார். இலங்கை எழுத்தாளர்களின் ஆக்கம் தமிழகத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்ட போது 1956ல் சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை இலங்கையில் வெளியிட்ட பெருமை சிற்பி அவர்களையே சேரும் என்றார்.

சிற்பி அவர்கள் தனது ஏற்புரையில் தெரிவித்ததாவது. நான் கொழும்பு வந்தபின் திரு பாலசிங்கம் கேட்டார். ஏன் உங்களை ஒருவரும் பாராட்டவில்லை என்று. எனக்கு ஓனாவையார் கூற்று ரூபகம் வந்தது. நண்பரை காணா விடத்தும், ஆசிரியரை எவ்விடத்தும் எப்போதும், மனையாளை பஞ்சணையிலும் மைந்தரை நெஞ்சிலும் வினையாளை வேலை முடிவிலும் பாராட்ட வேண்டும் என்றார். செங்கை ஆழியானுக்கும், ஞானசேகரனுக்கும் இப்போது பாராட்ட வேண்டும் என்று தோன்றி இருக்கிறது பாராட்டுகிறார்கள். நான் செய்த உபகாரத்திற்கு நன்றிக் கடனாகச் செய்ய முன்வந்ததை ஏற்றுக் கொண்டேன் என்றார்.

ஞானம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்று பரிசுக்கு உரியோர் பட்டியலை திருமதி ஞானம் ஞான சேகரன் வாசிக்க, செங்கை ஆழியான் பரிசில்களை வழங்கினார். நிகழ்ச்சிகளை நெறிப்படுத்திய மேமன் கவி நன்றியுரை வழங்க விழா இனிதே நிறைவேறியது.

“கல்லெறி தூரத்தில்” கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழா

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை ஏற்பாட்டில் கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம் சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் 05.01.2008 மாலை, பேராசிரியர். சி. சிவசேகரத்தின் “கல்லெறி தூரத்தில்” கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழா இடம்பெற்றது. தலைமையை திரு. வன்னியகுலம் ஏற்றிருந்தார். வரவேற்புரையை சோ. தேவராஜா அவர்கள் நிகழ்த்தினார். வழக்கமாக வலதுபுறத்தில் இருந்த ஒலி வாங்கி மேசை இடது புறமாக மாற்றப்பட்டிருந்தது. தேவராஜா அவர்கள் பேசும் போது தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் 107வது வெளியீடாக “கல்லெறி தூரத்தில்” கவிதை நூல் வெளிவருகிறது. நூலாசிரியர் தமிழ் மீதும் சமூகத்தின் மீதும் மிகுந்த பற்று கொண்டவர். அவரது வீச்சான கவிதை மானுட நேயத்தை விளக்குவனவாக இருக்கிறது என்றார். தலைவர் பேசுகையில் மாற்றத்தை விரும்புவவர் ஒருபக்கமும் அதனை எதிர்ப்பவர் ஒருபக்க மாகவும் மக்களில் பிரிவு உண்டு. பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருவருடம் சேவையாற்ற மறுப்பவரும் உண்டு. காலம் மாறுகிறது சமுதாயமும் மாறுகிறது. அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ள தயாராக வேண்டும். விரட்ட விரட்ட ஓடிக் கொண்டிராமல் எதிர்த்து நிற்க வேண்டிய காலத்தில் வாழ்கிறோம். இக்காலம்

திருவிழா கொண்டாடுவதைப் போல புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. “கல்லெறி தூரம்” கவிதை நூல் அநியாயத்தை எதிர்த்து நிற்க நம்மைத் தூண்டுகிறது. நூலாசிரியர் பொறியியல் துறையைச் சேர்ந்தவர். தமிழிலேயே கற்று பல்கலைக்கழகங்களில் பேராசிரியர்களாகப் பணி செய்பவர்கள், ஒருவராவது கவிதைத் துறையில் ஈடுபடவில்லை. இலக்கணம் படித்து பேராசிரியர்களாக இருப்பவர்களுக்கு கவிதை வழங்கும் ஆற்றல் அற்றது ஏன் என்று விளங்க வில்லை. பேராசிரியர்களில் நுஃமான் ஒருவர் மட்டுமே கவிதைத் துறையில் ஈடுபட்டு நூலாக்கியவர். அவரை எண்ணி பெருமிதம் அடைகிறேன் என்றார்.

நூல் நயவுரை செய்த பவானி முகுந்தன் 27 கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை போர்சூழலை விபரிக்கிறது. ஆனால் கவிதைத் தலைப்பு பலஸ்தீனிய கவிதையின் தலைப்பாக உள்ளதென்றார். திரு மயூரன் பல கவிதைகளை எடுத்துக் காட்டி நயமாகப் பேசினார். சந்தக் கவிதை ஒன்றை படித்துக் காட்டி சபையை மகிழ்வித்ததுடன் மேலும் சந்தக்கவிதைகளை நூலாசிரியர் எழுத வேண்டும் என்று வேண்டு கோள் விடுத்தார்.

“சிறுகதைக் களஞ்சியம்” நூல் அறிமுக விழா

வீரகேசரி பவள விழாவை முன்னிட்டு வெளியிடப்பட்ட “சிறுகதைக் களஞ்சியம்” நூலின் அறிமுகவிழா கடந்த 30.12.2007 பிற்பகல் 2.15 மணியளவில் கண்டி கப்பெற்றிபொல ரூபகார்த்த மண்டபத்தில் மலையக கலை கலாசார சங்கத்தால் நடாத்தப் பட்டது. திரு. G. பீட்டர் அவர்களின் வரவேற்பு உரையைத் தொடர்ந்து விழாவுக்குப் பிரதம அதிதியாக வருகை தந்த பேராதனை பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் துரை மனோகரன் அவர்கள் நூல் அறிமுக உரையினை நிகழ்த்தினார்.

இவ்வைபவத்தில் கலை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பலர் கலந்து கொண்டதோடு பிரதம விருந்தினர் – மற்றும் கௌரவ விருந்தினர்களான கலாபூஷணம் க.ப. சிவம் அவர்கள், ஜனாப் J.M. ஹார்பிஸ், ஜனாப் M.N.M. சமீக், திருசேகரன் சோமபாலன் ஆகியோரால் மேடையில் வைத்துப் புத்தகப் பிரதிகள் கையளிக்கப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டனர். செல்வி யாழினி ரட்ணராஜ சர்மா, செல்வி சதுனிகா ஆகியோரின் நடன நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து திரு. கா. தவபாலச்சந்திரன் நன்றியுரை நிகழ்த்தினார். அதைத் தொடர்ந்து தேசிய கீதம் இசைக்கப்பட்டு பிற்பகல் 4.00 மணியளவில் வைபவம் இனிதே நிறைவு பெற்றது.

-தகவல் கா. தவபாலச்சந்திரன்

பண்டிதமணி நூல்வெளியீடு

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம் 12.01.2008 சனிக்கிழமை பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பற்றிய நூலை வெளியீடு செய்தது. மேற்படி நிகழ்வு கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் இடம் பெற்றது. ஆரம்ப நிகழ்வாக மங்கல விளக்கேற்றல் பண்டிதமணி அவர்களின் மாணாக்கர் பலர் ஒளிச் சுடரை ஏற்றினர். அதன் பின்னர் தமிழ்மொழி வாழ்த்தை திருமதி சிவகலை கிருபாகரன் திருமதி ஜெகநாதன் ஆகியோர் பாடினர். வரவேற்புரையை திரு. க. இரகுபரன் நிகழ்த்தினார். கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தவர் சபாராஜா அவர்கள் தலைமையுரையில் பண்டிதமணி காலத்தில் கதை சொல்லிகள் பலர் மட்டுவிலில் இருந்துள்ளனர் என்றார். மிசனரிமார்களைப் போல பாலபாடம் போன்ற பாடநூல்களை தயாரித்து வெளியிட்டார் என்றும் கீர்த்தனை பலவற்றை எழுதியுள்ளார் என்பதையும் அறியக் கூடியதாய் உள்ளதென்றார்.

கலாநிதி வ. மகேஸ்வரன் பேசுகையில் சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அறிஞர்களின் பங்களிப்பையும் வகிபாகத்தையும் இளைய தலைமுறையினருக்கு கொண்டுவர தமிழ்ச்சங்கம் எடுக்கும் முயற்சியை பாராட்டினார். இந்திய எழுத்தாளர்கள் தன்னிடம் கேட்டுக் கொண்ட ஒரு நிகழ்வை ரூபகப்படுத்தினார். ஈழத்து அறிஞர்கள் தகவலை கொடுக்கு முன்னர் விமர்சனம் செய்யத் தொடங்கி விடுகின்றனர். ஒரு விடயம் பற்றி போதிய தகவல் கொடுத்தால் தாங்கள் ஆராய்ந்து கருத்து வெளியிட இலகுவாய் இருக்கும் என்றனர் என்றார். அறிஞர் உமா மகேஸ்வரன் அவர்கள் பண்டிதமணியுடன் கழித்த நாட்களில் நடந்த பல நிகழ்ச்சிகளை சுவை படக் கூறினார். கலாநிதி செ. யோகராஜா எற்புரை நிகழ்த்தினார். பிரதம அதிதியாக தேசமானிய பொன்னா விக்கினராஜா கலந்து கொண்டார். நன்றியுரையை ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி செய்ய நிகழ்வை தம்பு சிவா நெறிப் படுத்தினார்.

அந்தரத்து உலவுகிற சேதி மஹாகவியியல் – நூல் வெளியீடு

கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் 13.01.2008 ஞாயிறுமலை பேராசிரியர் மா.செ. மூங்கையா அவர்களின் தலைமையில் இடம் பெற்றது. நூலாசிரியர் ஸ்ரீ பிரசாந்தனின் ஆசிரியர்களான திரு. கனகசபை, கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் ஆகியோர் மங்கல விளக்கேற்ற திரு. கருணாகரன் அவர்களுடைய கடவுள் வாழ்த்துடன் நிகழ்ச்சி ஆரம்பமானது. பேராசிரியர் மா.செ. மூங்கையா தனது தலைமையுரையில் பின்வருமாறு கூறினார். பல்கலைக்கழகங்களில் நடக்க வேண்டிய இலக்கிய முயற்சிகளும் ஆய்வுகளும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியே நடப்பது மனதிற்கு மகிழ்ச்சியும் இதமும் அளிக்கிறது. ஸ்ரீ பிரசாந்தன் சிறந்த மாணிக்கம் அவரை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் இழந்த போது ஸ்ரீ ஜெயவர்தன பல்கலைக்கழகம் பெற்று பெருமை சேர்த்துக் கொண்டது. இளைஞர்களின் இலக்கிய முயற்சிக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும் என்ற நோக்குடன் நான் வந்துள்ளேன். படைப்பாளிகளின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் அவர்களது படைப்பு விளக்கும். பிரசாந்தனின் உறுதியும் உழைப்பும் என்றும் போற்றுதற்குரியது என்றார்.

வாழ்த்துரையை மல்லிகை ஜீவா வழங்கினார். அவர் செம்பாட்டு மண்ணில் விளையும் மாம்பழம் போல என்றும் சுவையான இலக்கியம் படைத்து மகத்தான படைப்பாளியாகத் திகழ வேண்டும் என்று வாழ்த்தினார். பேராசிரியர் திஸ்ச காரியவசம் சிறிது நேரத்தில் தமிழில் பேசினார். நூலாசிரியரை மிகவும் சிலாகித்து பெருமை பட பேசினார். நூலின் முதற் பிரதியை தினக்குரல் எஸ்.பி. சாமி அவர்களும் திரு.எஸ். சிவக்குமார் அவர்களும் பெற்றுக் கொண்டனர்.

நூலின் நயவுரையை 'ஞானம்' ஆசிரியர் டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் நிகழ்த்தினார். நவீன இலக்கிய வாதிகளில் மஹாகவியா, நீலாவணனா, முருகையனா உயர்ந்து நிற்பவர் என்ற சர்ச்சையில் பேராசிரியர் கைலாசபதி முருகையனே என்றார். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும் அதே கருத்துடையவராக இருந்தார். ஆனால் பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்கள் பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் 'மஹாகவியே' மூவரில் உயர்ந்து நிற்கிறார் என்று நிறுவியுள்ளார். இவரது எழுத்துக்களை முற்போக்கு இலக்கிய வாதிகள் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினர் என்றார். மஹாகவியின் நாற்பது வருட இலக்கிய முயற்சிகளை பதினான்கு கட்டுரையாளர்கள் தத்தம் பார்வைகளில் பாராட்டியுள்ளனர் என்று பல மேற்கோளுடன் எடுத்து விளக்கினார். டாக்டர் ஜின்னா ஷெரிப்தீன் பிரசாந்தனின் 'அந்தரத்து உலவுகிற சேதி' கவிதைத் தொகுப்பை அவரது கவிதைகளில் இருந்து எடுத்து விளக்கினார். கம்பனையும் வள்ளுவனையும் எவன் அறிந்துள்ளானோ அவனை அறிஞன் என்று கருதுபவன் நான். அந்தவகையில் பிரசாந்தன் உயர்ந்து நிற்கிறார். அவரது படைப்புகளை இன்னும் எதிர்பார்க்கலாம் இன்றைய இளைய சமூகத்திற்கு அவரது எழுத்துக்கள் புத்துணர்ச்சியளிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை' என்றார்.

பிரசாந்தன் தனது ஏற்புரையில் வள்ளுவனது குறளையும், நாலடியாரையும் கவிதைகள் அல்ல என்று பேசத் துணிந்தவர்களின் செயலைக் கண்டு வருந்துவதாகக் கூறி, நாலடியாரில் ஒரு செய்யுளை விளக்கி இத்தகையை இலக்கியத்தை தரக்குறைவாக மதிப்போரின் செயலைச் சாடினார். அவரது உரையுடன் நிகழ்வு இனிதே நிறைவு பெற்றது. பெருந்திரளான இலக்கிய ரசிகர்கள் கலந்து கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

பவள விழாக்காணும் முல்லைமணி

- இயலினி - வவுனியா

முல்லைமணி என்ற புனை பெயரைக் கொண்ட திரு. வே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் முள்ளியவளையில் பிறந்தவர்.

முதலில் முள்ளியவளை வைசப் பாடசாலையில் தமது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றார். பின் சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியிலும், திருநெல்வேலி பண்டித கலாசாலையிலும் கல்வி கற்றார். உதவி வைத்தியராக சில காலம் பயிற்சி பெற்று அதை விட்டுவிட்டு மகரகம் ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்று 1957 ஆம் ஆண்டு தமது முதல் நியமனத்தை வவுனியா தமிழ் மகாவித்தியாலயத்தில் பெற்றார். அதன் பின் விரிவுரையாளராக, அதிபராக, கல்விப்பணிப்பாளராக உயர்வு பெற்று தமது சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார்.

இவர் ஒரு பிரபல்யமான எழுத்தாளர், சமூக சேவையாளர், சமாதான நீதவான், நாடகத் தயாரிப்பாளர், நடிகர், தமது ஊரில் ப. நோ. கூ. சங்கத்தில் சுமார் பத்து ஆண்டுகள் தலைவராகச், செயலாளராகப் பணியாற்றினார்.

இவரது நாடகங்களுள் "பண்டார வன்னியன்" இவருக்குப் பெரும் புகழை ஈட்டிக் கொடுத்தது. ஈழத் தமிழரின் சுதந்திர வேட்கை வீரனாக இவன் மிளர்கின்றான்.

பல பத்திரிகைகளிலும், பல சஞ்சிகைகளிலும் ஏராளமான கட்டுரைகள் எழுதினார். பன்றிப் பள்ளு, கதிரையப்பர் பள்ளு, குருவிப்பள்ளு, அருவிச் சிந்து, சிலம்பு கூறல் முதலிய கட்டுரைகள் வானொலி மஞ்சரியில் வெளிவந்தன. மக்கள் கலை என்ற தலைப்பில் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்கள் வானொலியில் தொடர்ந்து பேசினார். இவையும் வானொலி மஞ்சரியில் வெளிவந்தன. ஏராளமான சிறுகதைகள்

எழுதியுள்ளார். "கொக்கிளாய் மாமி" என்ற சிறுகதை ஞானம் பத்திரிகையில் முதல்பரிசைப் பெற்றது. அரசிகள் அழுவதில்லை, கொண்டு வந்த சீதனம் ஆகிய இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளியிடப்பட்டன. இவரது கதைகள் ஏழை மக்களின் வாழ்க்கையை சித்தரிக்கின்றன.

மல்லிகை வனம் என்ற சமூக நாவல் வீரகேசரி நாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்றது. தென்னிந்தியாவில் சோமு பிரசுரத்தால் வெளியிடப்பட்டது. வன்னியர் திலகம், கழகஞ் சோலை, மழைக் கோலம் போன்ற நாவல்கள் நூல் உருப்பெற்றுள்ளன.

நினைவுச் சரங்கள் என்ற நூலில் ஆசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். "எனது சொந்த வாழ்க்கை பற்றிய குறிப்புக்கள், சமூக, பொருளாதார, கலாசார, அரசியல் வாழ்க்கை பற்றிய குறிப்புக்கள், நான் பணியாற்றிய பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கை, மனப்பாங்கு பற்றிய குறிப்புக்கள், என் எழுத்தை வளமாக்கிய சக்திகள், இடையூறுகள் போன்ற விடயங்களை காட்டியுள்ளேன்" என்று முடிக்கின்றார்.

இவரது வன்னியின் கதை ஓர் ஆராய்ச்சி நூலாகும். வன்னியின் சகல விடயங்களும் இதில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பல பட்டங்களையும், பரிசுகளையும், விருதுகளையும், பொன்னாடைகளையும் பெற்ற இவருக்கு யாழ் பல்கலைக் கழகம் 06-12-2005ல் கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கி கௌரவித்தது.

சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகள் சளைக்காமல் தொடர்ந்து எழுதி வரும் திரு முல்லைமணி பவளவிழாக்காண்பதையிட்டு பேருவகை கொள்ளுகின்றோம்.

யாங்கெனும் கொண்டவரே!

கம்பன் விழாவிலே வம்பன் பேசலாமோ? அட வெளுத்து வாங்கிட்டாரே!

கம்பன் விழா கொழும்பு இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் கலகல் வென படு உற்சாகமுடன் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்த ஒரு மாலைப் பொழுது. மூன்று இலக்கியவாதிகள் வெள்ளவத்தை வீதியோரமாக கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இலக்கியவாதிகளில் ஒருவர் இளைஞர். கவிதைகள் சிலவற்றை எழுதி இலக்கிய உலகில் மெதுவாக தலைநீட்டிக் கொண்டிருப்பவர். ஒருவர் அந்தப் பக்கம் என்றில்லாமல் எல்லா பக்கமும் 'கன்னாபின்னா' வென ஓடிக் கொண்டிருப்பவர். மூன்றாமவர் காத்திரமாவர். படு முற்போக்குவாதி.

இளைஞர் கேட்கிறார்.

“முற்போக்குன்ன என்னங்க?”

திக்கு திசை தெரியாமல் கன்னாபின்னாவென கில்லி விளையாடுபவர் பேந்தப் பேந்த விழிக்க, காத்திரமான முற்போக்காளர் முகத்திலே ஓர் ஏளனப் புன்னகை டாலடிக்கிறது. அவர் சொல்கிறார்:

“தம்பி! இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் கம்பனுக்கு விழா எடுக்கிறார்கள். அந்த விழாவிற்கு நீ போகவில்லை, இந்த நண்பர் போகவில்லை, நான் போகவில்லை இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? நாங்கள் முற்போக்காளர்கள் என்பதுதான். இதுதான் முற்போக்கு. ஆன்மீகத்திற்கு காவடி எடுத்தால் அது பிற்போக்கு” இந்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டு கில்லியாட்டக்காரர் வெல வெலத்துப் போனார். ‘கிழிஞ்சுது போ’ வென பதறிப்போன ஆசாமி தெருவைத் தாண்டி இராமகிருஷ்ண மண்டபப் பக்கமாக ஓட்டமெடுத்தார். முற்போக்காளர் புரட்சி வீரர் என்றழைக்கப்படும் அமரர் ப. ஜீவானந்தம் அவர்களின் வாழ்வில் இடம் பெற்ற சில நிகழ்வுகள் நினைவு அலைகளாக அவருடைய மனத்திரையில் மோதி அவரை ஆடச் செய்தன.

காந்தியவாதி, சுயமரியாதை இயக்கம், பின்னர் கம்யூனிசம் இப்படி வளர்ச்சி கண்டவர்தான் ப. ஜீவானந்தம்.

அறிஞர் அண்ணாத்துரை தமது நாவன்மையால் தமிழகத்தை புரட்டியெடுத்துக் கொண்டிருந்த காலம். கம்பன் படைத்தது ஆரிய இலக்கியம் அதை தீயிட்டு பொசுக்கவேண்டும் என்று முழங்கிக் கொண்டிருந்த நாட்கள். பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளையே அண்ணாவுடன் மோதி அரண்டு போயிருந்தார்.

ஜீவானந்தமும், சா. கணேசனும் நல்ல நண்பர்கள். ஜீவாவை கம்பன் விழாவில் உரையாற்றுவதற்கு கணேசன்

அழைத்துவிட்டார். இதென்னடா வம்பா போச்சன்னு வ. ரா, ராய. சொக்கலிங்கம், அ. ச. ஞானசம்பந்தன், சீனிவாசராகவன் போன்ற அறிஞர்களெல்லாம் வெலவெலத்துப் போனார்கள். இந்த ஆள் கம்யூனிஸ்ட் ஆச்சே கம்பனைப் பற்றி வம்பு தும்பாய் பேசி சொதப்பிடுவாரோ’ என்ற பயம்தான். சரி சரி ரெண்டே நிமிஷம்தான் பேசலாம் என்று அனுமதி வழங்கினார்கள். அதுமட்டுமில்லை இந்த ஆள் ஏதும் பேசிவிட்டால் அதற்கு பதிலடி கொடுக்கும் விதமாக ‘கம்பனும் வம்பனும்’ எனும் தலைப்பில் பேசுவதற்கு அ. ச. ஞானசம்பந்தனை அடுத்து பேச வைத்திருந்தார்கள். ஜீவா கால நேர எல்லையை மீறிவிடுவாரோ என்ற அச்சம் வேறு ஆட்டிப்படைத்ததால் ‘சிவப்பு விளக்கை காட்டுவோம் உடனே நிறுத்தவேண்டும்’ என்ற கட்டளை வேறு போட்டிருந்தார்கள், எல்லாவற்றுக்கும் தலையாட்டிய ஜீவானந்தம் பேசினார்;

1. யாமறிந்த புலவனிலே கம்பனைப் போல், வள்ளுவனைப்போல் பூமிதனில் யாங்கெனுமே பிறந்ததில்லை என்று பாரதியின் குளுரையுடன் ஆரம்பித்தார். இரண்டு நிமிடங்கள் கரைந்துவிட்டன. சிவப்பு விளக்கு எரியவில்லை.

எல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் எய்தலாலே இல்லாரும் இல்லை. உடையாரும் இல்லை.

இதுவே மாபெரும் மானுட நேயனான கம்பன் கண்ட உலகம் என பேச்சு மழை தொடர்ந்தது. ஒன்றரை மணித்தியாலம் இடைவிடாத தொடர் மழை. பேராசிரியர் சீனிவாசராகவன் பெருமூச்சுவிட்டார். இரண்டு நிமிடங்கள் முடிந்த பின்னர் சிவப்பு விளக்கை எரியச் செய்யும் பொறுப்பு அவரிடமல்லவா ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. சக அறிஞர்களைப் பார்த்து கோவிச்சுக்கப்படாது அவர் பேச்சு சுவாரஸ்யத்திலே இலயித்துப் போய் மறந்துட்டேன்! என்றார்.

அவர்கள் புன்னகை செய்தார்கள். ‘நன்னா இருக்கே நீர் விளக்கை எரிச்சிருந்தால்தானே கோவிச்சிருப்போம்’ என்றார்கள்.

அருமைத் தமிழுக்கு அரோகரா!

இவ்வருடம் நாற்பது தமிழ்க்கலைஞர்கள் கலாபூஷண விருது பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளுடன் ‘கலாபூஷண ஈகைமலர்கள்’ எனும் நூலொன்றும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் நற்பணிகள் இவை.

‘நல்வாழ்த்துகள்’

என்றாலும், இந்த மலரில் அடங்கியுள்ள கருத்துப் பிழைகள் எழுத்துப் பிழைகள், ஒரு கலைஞரின் தமிழுக்கு அரோகராப் போக்கு என்பனவற்றை எல்லாம் அவதானித்த போது 'இழவுதான்! எங்கே போய் முட்டிக்கிறது' என்ற அங்கலாய்ப்பை மனத்தில் எழச் செய்துவிட்டது.

அந்த மூன்று சமாச்சாரங்களிலிருந்து 'சாம்பிள்களை எடுத்து தோலுரித்துப் பார்ப்போம்':

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்கள பணிப்பாளரின் அருமையானதொரு ஆசியுரை இருக்கிறது. அதில் ஒருவர்:

'இந்த ஆண்டு40, தமிழ்க்கலைஞர்கள் கலாபூஷண விருது பெறுவது மகிழ்ச்சி, இவர்கள் அனைவரும் 60 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள்' என்பதே அந்த வரி.

ஆனால் ஈகைமலர்கள் விபரப்பட்டியலின்படி விருது பெற்றவர்களில் 6 பேர் 60 வயதுக்கு குறைவானவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த 6 பேரும் 40 முதல் 59 வயதுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அதெப்படி?

60 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்குத்தான் விருது வழங்கப்படுகின்றது என்றால் இந்த ஆறுபேருக்கு எப்படி வழங்கப்பட்டது.

“அடப்பாவமே! எடுத்திட்டு போகட்டுமையா”

ஆண்டுதோறும் இதே கூத்துதானே. 60/-வயதுக்கு மேற்பட்டவங்க இல்லே அதாலே கொடுத்திருப்பாங்க என்கிறீர்களா”

“அதுதான் இல்லை. பலமுறை விண்ணப்பித்தும் இந்த விருதுக்கு சகல விதத்திலும் பொருத்தமான பலர் நிராகரிக்கப்பட்டே வந்துள்ளார்கள். 65, 70 என்று இவர்கள் கிழிடு தட்டிப்போய் கிடக்கிறார்கள்:

'ஈஸ்வரா! எங்கேதான் போய் முட்டிக்கிறது! என்று தலையில் அடித்துக் கொள்ள வேண்டும் போலிருக்கிறது.

கலைஞர்கள் பற்றிய ஓர் ஆவணம் கன்னாபின்னா வெள எழுத்துப் பிழைகளோடு இருக்கலாமா? இந்த மலர் இப்படி இருப்பது வருத்தத்திற்குரியது.

பாவம்! ஒரு சத்திய எழுத்தாளன் 'ய' வை இழந்துவிட்டு (சத்தி) வாந்தி எழுத்தாளனாகி விட்டார். அந்த சிறு குறிப்பிலே பிழைகள் தாராளமாகவே உள்ளன.

ஓர் அறிவிப்பாளர். தமிழ் மொழியை அழகான உச்சரிப் போடு பேசியே பல்லாயிரக்கணக்கான இதயங்களைவென்ற ஒரு கலைஞர். பாவம்! அவருக்கு தனது குறிப்பைத் தானும் தமிழில் எழுதத்தெரியாதோ என்னவோ சிங்களத்தில் எழுதியிருக்கிறார். பாட்டுக்கும் பாட்டு எனும் நிகழ்ச்சி 'சிந்துவட்ட சிந்து' என்று சிங்களத்தில் வந்தால் அதை தனக்கே கொடுக்க வேண்டும் என்று அடம்பிடிப்பாரோ தெரியவில்லை. தன்னை வளர்த்த தமிழுக்கு அரோகரா போடலாமா. எங்கேதான் போய் முட்டிக்கிறது.

அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினான்

சேதுப்பாலம் விவகாரம் தலைதூக்கிவிட்டதோ இல்லையோ இராமாயணம் பற்றிய சரமாரியான ஆய்வுகள் தோன்றிவிட்டன. போதாததிற்கு தமிழக முதல்வர் கலைஞர்

கருணாநிதி வேறு அந்த புற்றுக்குள் ஒரு கல்லைத் தூக்கி எறிந்து விட்டாரா

ஆய்வுப் பாம்புகள் சீறிக் கொண்டு வெளியில் வருகின்றன. காரசாரமான வாத பிரதிவாதத்துடன் இடம் பெறுகின்றன. ஒரு காவியம் குறித்த இலக்கியச் சமர் ஆரோக்கியமானதுதானே. எதையும் ஓர் ஆரோக்கியமான சமூக உரையாடலாக பயன்படுத்திக் கொள்வது நமது இலக்கிய வளத்துக்கு உறுதுணையாக அமையும்.

இராமாயண காலம் எது என துளிர்விட்ட இந்த இலக்கியச் சமர் நாகரிக வளர்ச்சி, திருமண உறவு முறைகள், அரசியல் வாரிசு முறை, நெருப்பு, யாகம், அண்ணலும் நோக்கினான். படைக்கலன்கள், இராமர் பாலம் என பல்வேறு அம்சங்களை கிளைகளாக விரிசலாக்கியுள்ளது.

இத்தனை வாதபிரதிவாதங்களில் நாமெல்லாம் அதிக ரசனையுடன் விரும்பும் அண்ணலும் நோக்கினான் என்ற அம்சத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்.

ஒரு வரலாற்றை உண்மை என அறிவதற்கு இலக்கியங்கள் அல்லது கல்வெட்டுக்கள் அடிப்படையாக அமைகின்றன. மனித இனத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, பண்பாடு, நாகரிகம், கலாசாரம் என்பனவும் ஆய்வுக்குட்படுகின்றன. வரலாற்றாய்வாளர் டி. டி கோசாம்பி இவ்வாறான ஆய்வின் பிறகே பண்டைய இந்திய வரலாற்றை எழுதியிருக்கிறார்.

அக்னி கோத்ரம் தாதாசாரியரின் கூற்றுப்படி இராமன் திரேதயுகத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறார். திரேதயுகம் என்பது 17 லட்சத்து 20 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது. இதுதான் இராமாயண காலம்.

அடேயங்கப்பா! இவ்வளவு காலத்திற்கு முற்பட்ட இராமபிரான் இன்னும் நம் நாவில் நடமாடுகிறாரே' என்று பிரமிக்காமல் இருக்கமுடிவதில்லை அல்லவா?

சரி, அது கிடக்கட்டும் பெருமூச்சை விட்டுவிட்டு 'அண்ணலும் நோக்கினான்' என்ற சமாச்சாரத்திற்குள் நுழைவோம்.

'சீதை மேன் மாடியில் நின்று கொண்டிருக்கிறார். அவ்வழியாக வந்த இராமபிரான் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். கண்கள் கலந்தன....' கம்பர் கவிதை பாடி எமது நெஞ்சை கலக்கியடிக்கிறார்.

இங்கே கண்கள் கலந்தது பிரச்சினை அல்ல. சீதா பிராட்டியார் நிற்கிறாரே அந்த இடம் மேன் மாடிதான் பிரச்சினை வரலாற்றாய்வுகளின் படி:

நைல்நதி, சுமேரியா, பாபிலோனியா நாகரிகம் வளர்ச்சியடைந்த கால கட்டத்தில் தான் வளர்ச்சியடைந்த நகரங்கள் தோன்றின. கி. மு. 2500ஐச் சேர்ந்த சிந்து வெளி ஹரப்பா நாகரிகம் அதை விட சிறந்தது என்று பின்னர் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இவை எல்லாம் 5000 ஆண்டுகளுக்குள் இடம் பெற்ற சமாச்சாரங்கள். அதாவது மேன் மாடியுள்ள கட்டிடங்கள் தோன்றி சுமார் 5 ஆயிரம் ஆண்டுகள்தான் ஆகின்றன.

வரலாறு இப்படி இருக்க 17 லட்சத்து 20 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த ஜனகமகள் எப்படி ஐயா மேன்மடியில் தோன்றியிருக்க முடியும்? என்ன கப்சா விடுகிறீர்களா? என்று ஒரு போடு போடுகிறார் இந்தியக் கவிஞர் குடந்தையான்.

முத்துச் சம்பா தந்த முத்துப்பேட்டை

ஆய்வெழுத்தாளர் மானா மக்கீனின் 30 ஆவது நூலான 'முத்தான முத்துப் பேட்டை' தமிழ் நாட்டில் வெளியீட்டு விழாக்கோலம் கண்டது. தமிழ் நாடு திருவல்லிக்கேணியில் அமைந்துள்ள உலகமகா கவி பாரதியார் இல்லத்தில் 15/12/2007 இதன் வெளியீட்டு விழா இடம்பெற்றது.

இலங்கைக்கும் முத்துப் பேட்டைக்கும் ஒரு நீண்ட வரலாற்றுத் தொடர்பு உண்டு.

“படியரசி பெறுவதற்கு

கைதூக்கி காத்திருப்போர்

கடிந்து மனம் நோவுகின்ற

காலமிது

முற்காலம் கொடிதூக்கி

மரக்கலத்தில் கொண்டு சென்று

இலங்கைக்கு

பிடியென்று வணிகர் பலர்

பிறந்ததுவும் இந்நகரே!

என்ன தொடர்பு என்று கேட்டால் சாப்பாட்டுத் தொடர்பு என்கிறது கவிதை. முத்துச் சம்பா முத்துச் சம்பா என்று அள்ளி அள்ளி வாயில் கொட்டிக் கொள்கிறோமே, அந்த சத்தான முத்துச் சம்பா இந்த முத்தான முத்துப் பேட்டையிலிருந்துதான் இலங்கைக்கு வந்திருக்கிறது. அது மட்டுமா? சிங்களவர்களுக்கு உயிரான கருவாடு. அது கூட டன் கணக்கில் ஏற்றுமதியாகியுள்ளது. கொப்பரா (உலர் தேங்காய்) எண்ணெய் என்பனவும் படகுகளில் இங்கே வந்து கொட்டப்பட்டிருக்கிறது. சிலம்பாட்டம் முதல் இஸ்லாமியரின் சஹன் சாப்பாட்டு முறை (6 பேர் வட்டமாக) அமர்ந்து ஒரு

பாத்திரத்தில் கைபோட்டு எதுவித ஏற்றத் தாழ்வுமின்றி அள்ளி அள்ளி வாயில் கொட்டிக்கொள்வார்களே அந்த சாப்பாட்டுமுறை) முத்துப் பேட்டையிலும் இருக்கிறது. ஆனால் 6 பேர் என்பது ஐந்தாகி இப்போது நான்காகிவிட்டதாம். இலங்கையில் இன்றும் ஆறு பேர்தான்.

இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையில் போடப்படாத பாலமாக இருக்கிறது பாக்குநீரிணை இதன் கதை துயரமானது.

அக்காலங்களில் இலங்கை வடகுதி மக்களும் சரி தமிழக தஞ்சாவூர், திருவாரூர், நாகை மக்களும் சரி நினைத்த நேரத்தில் அங்குமிங்குமாய் பயணம் செய்வதற்கு இந்த போடப்படாத பாலமான பாக்குநீரிணைதான் தோன்றாத துணையாக அமைந்தது.

சுமார் 150 - 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் வரையில் காரைக்கால், அதிராப் பட்டினம், முத்துப் பேட்டை, கோடியக் கரை ஆகிய துறைமுகங்கள் படகுப் போக்கு வரத்துக்கள் வைத்திருந்தன. எல்லாவற்றையும் இந்த பாக்கு நீரிணையின் சுதந்திரத் தன்மையை வெளிப்படுத்த ஒரு சுவையான தீர்மிக்க சம்பவம்.

வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த எம். நவரத்தினசாமி இந்த பாக்கு நீரிணை நீந்திக் கடந்து கோடியக் கரையில் இறங்கி உடம்பைத் துவட்டிக் கொண்டார்.

அட்டா எவ்வளவு அற்புதமான சம்பவங்கள். இன்று நினைத்தாலும் படகிலாவது போகமுடியுமா. கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்குள் இந்த போடப்படாத பாலம் எத்தனை அவலங்களைச் சமக்கத் தொடங்கிவிட்டது. முத்தான முத்துப் பேட்டை இத்தனை விசயங்களை தன்னுள் உள்ளடக்கமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

CENTRAL ESSENCE SUPPLIERS

DEALERS IN ALL KINDS OF LIQUID ESSENCES,
FOOD COLOURS AND SCENTS ETC.

76/B, KING STREET, KANDY.
TEL: 081-2224187, 081-4471563

பிரியம்

அன்பு, அபிமானம் என்பது பொதுவானது. திரையில் வரும் நடிகர்கள் மீதான அபரிதமான அன்பை பலரிடம் பார்த்திருக்கிறோம். கண்ணுக்குள் வைத்து கொண்டாடுவார்கள். குறிப்பிட்ட வயது பெண்பிள்ளைகளுக்கு ‘விஜய்’ என்றால் அவ்வளவு ஆசை. ஏன் என்று கேட்டால், அவர்களுக்கும் தெரியாது. இதற்கு என்ன பெயர் என்று பாட்களிடம் கேட்க வேண்டும். லண்டனில் “பேக்கர் ஸ்டீட்” எனும் இடத்தில் உள்ள “மடம் ரூஸாட்” என்ற மெழுகு சிலைகளின் இடம் வலு ரம்யமானது. சிலை யார்! நிற்கும் மனிதர்கள் யார்? என்று முதலாவதாக போகும் போது தலை சுற்றிப் போகும். நடமாடுவது பார்வையாளர்கள் என்றும் அசையாமல் இருப்பது சிலை என்றும் பார்த்துணர முடியும். சிலர் அசையாமல் இருப்பது சிலை என்றும் பார்த்துணர முடியும். சிலர் அசையாமல் இருப்பார்கள் ஜோக்குக்காக. எல்லாமே சிலை என்று நினைத்துக் கொண்டு வர சில நேரம் அது மனிதராகி விடும்.

ஒரு முறை வாசலடியில் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் ஒருவர் இருந்து விட்டு நான் கிட்டப் போனபோது திடீரென எழும்பினார். சிலைக்கு “மைன்ட் செட்” பண்ணப்பட்டு மூளை இருந்த நேரம் பயந்து விட்டேன் சிலை தான் எழுந்ததா?

இங்கு உலகப்புகழ் பெற்ற தலைவர்கள், அறிவிப்பாளர்கள், பிரபலங்கள் எல்லாம் மெழுகின் உதவியால் உயிரோடு இருப்பதாகவே புலங்கொள்ள வைக்கிறது.

விடயம் இதுதான். வலு அழகாக டயானா சிலையாக தனித்து தேவதையாக நிற்கிறார். திடீரென ஒரு வெள்ளைக்காரர் வந்து டயானாவின் கையில் முத்தமிட்டார். பார்த்திருந்தவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள் அவர் சொன்னார் ‘அன்பினால்’

கலாசாரம்

கலாசாரம் பற்றி லண்டனில் அதிகமாகப் பேசுவார்கள், புத்தக வெளியீட்டு விழா, சாமத்திய வீடு, கலியாண வீடு, பிள்ளைப்பேறுவீடு, பல்லுக்கொளுக்கட்டை அவித்தல், அட்டமி நவமி என்று கூடுதல், கலாசாரத்தை பேணுவது என்று சொல்வார்கள் தமிழர்கள்.

சாறி உடுத்தல், கூந்தலை நீளமாய் விட்டு பூ வைத்தல், வேட்டியும் சால்வையும் அணிதல், கலாசாரம் பேணுவது என்றும் சொல்வார்கள். பாரம்பரியம் தொடர்பான பேணுதலும், அக்கறையும் குறிப்பிட்ட இடங்களோடு மட்டுப்படுத்தப்பட்டு விடும். பின்னர் வழமையான ரவுஸருக்குள் நாம் புகுந்து விடுவோம்.

ஆனால், ஒரு சமூகத்தின் கலாசார, மரபுடை பேணுதலைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்திருக்கிறேன். ‘சவுத் ஹோல்’ பகுதியில் சீக்கியர்கள் தமது உறுதியைப் பேணுவதில் வலு மும்முரம். உலகெங்கும்

அவர்கள் அப்படித்தான். நீளமான முடி, கைவளையம், தலைப்பாகை, வாள், தாடி இதனை அவர்கள் எங்குசென்றாலும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார்கள். வீட்டில் பஞ்சாபி மொழியும் அப்படித்தான் பைஜாமாவும் ஜிப்பாவும்.... குருநானக் குருவின் மீது அதீத பற்று. பிரிட்டனில் வாள் வைத்திருப்பது சட்டப்படி கிரிமினல் குற்றம். அவர்களுக்கு அனுமதி. அவர்களுக்கான உலக சட்டம் எங்கு போனாலும் ஹெல்மெட் அணியத் தேவையில்லை.

மனம் திறந்து....

லண்டனில் பிரபலமான இடம் ஹைபார்க் அங்கு ‘ஸ்பீக்கர் கோணர்’ என்ற பகுதி இருக்கிறது யார் வேண்டுமானாலும் இங்கு எதுவும் பேச முடியும் ஆனால், அரச குடும்பத்தைப் பற்றி பேசுவது தடை இயேசு பற்றி ஒருவர் பேசினார். கொஞ்சப்பேர் அதில் கூடியிருந்தார்கள். இஸ்லாம் பற்றி ஒருவர் பேசினார் அவருக்கு முன்னும் கொஞ்சப் பேர் அங்கு கூடியிருந்தார்கள். அரசியல், கொமினிஸம், வாழ்வு, மார்க்கம் என்று பேசுவார்களுக்கு முன்னால் கொஞ்சப்பேர் கூடியிருந்தார்கள்.

ஒரு இடத்தில் மட்டும் கூட்டம் அலை மோதியது ஸ்பீக்கர் கோணருக்கு அடிக்கடி போவதுண்டு நான். ஆனால், அன்று ஒரு இடத்தில் மட்டும் என்ன விஷேசம் என்று எட்டி காது கொடுத்தேன். ‘செக்ஸ்’ பற்றி விளாவாரியாய் ஒருவர் சுவை பட பேசிக் கொண்டிருந்தார். உலகம் முழுக்க நீக்கமற அதற்கு இருக்கும் மவுசு குறையப் போவதில்லை. ஒரு நாள் அனுபவம் இது.

FREEMAN பட்டம்

பார்ப்பதற்கு கொள்ளை அழகு ‘லண்டன் பிறிஜ்’ தேம்ஸ் நதியின் மீது போடப்பட்டிருக்கும் பாலம் அது. ஆனால், ஏனோ தெரியாது அதன்மீது நடக்கும் போதும் அதனை பார்க்கும் போதும் அவ்வளவு மகிழ்ச்சி. “லண்டன் பிறிஜ்” ஜின் மீது உச்சி வரை ஏறுவது, ஏறி நின்று லண்டனின் ஒரு பகுதியைப் பார்ப்பது என்பது எனக்கு விருப்பமானது.

தேம்ஸ் நதியில் பெரிய கப்பல்கள் போகும் போது இரண்டு பக்கமும் உயர்ந்து திறக்கும். கப்பல் போய் முடியும் வரைக்கும் இரண்டு புறமும் வாகனங்கள் தரித்து நிற்கும்.

பாலம் திறக்குமா என்று பலர் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்- திறக்காது. சில நேரங்களில் எதிர்பாராமல் போனால் கப்பல் போகும்-பாலம் திறக்கும்

முதல் காலத்தில் லண்டன் பிறிஜ்ஜின் மேலால் போவதற்கு ரிக்கட் எடுக்க வேண்டும். ‘Free man’ எனும் அரச பட்டம் வழங்கியவர்கள் மட்டும் கட்டணம் செலுத்தத் தேவையில்லை. ‘Free man’ பட்டத்தோடு பல தமிழர்களும் இருக்கிறார்கள்.

நூல் : பனிச்சங்கேணி அரசி
ஆசிரியர்: வாகரை வாணன்
வெளியீடு : ஆரணியகம்,
479/5 புதிய கல்முனை வீதி
நாவற்குடா, மட்டக்களப்பு

வாகரை வாணன் சிறந்த கவிஞரும் எழுத்தாளருமாவார். பனிச்சங்கேணி அரசி, பண்டார வன்னியன், ஒரு மகாகவியின் சாயங்காலம், மகாபராக்கிரமபாகு, ஒரு கிராமத்தின் கதை, நந்திக்

கொடி, காயல், முப்பது வெள்ளிக்காசு, கோகர்ணம், கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலே, நாக தேசம் யாழ்ப்பாண மன்னன் சங்கிலியன், கந்தளாய், முத்துக்கல், நடுகல் அரசி உலக நாச்சியார் போன்ற பதினாறு தலைப்புக்களில் உலாவர நம்மை அழைத்துச் செல்கிறது.

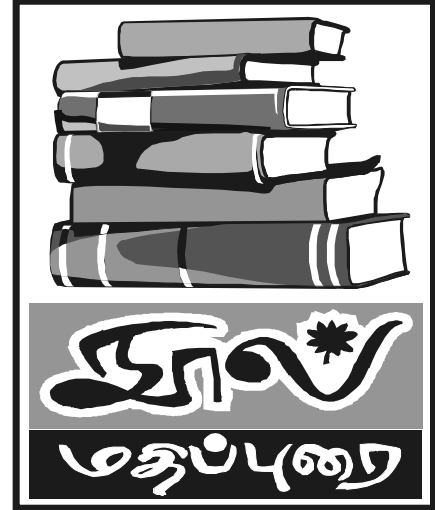
தமிழர்களது பூர்வீக சரித்திரத்தை மறைத்தும் திரிபு படுத்தியும் வரும் இக்காலத்தில் தமிழ் அரசர்களின் வியக்கத்தக்க ஆட்சி முறைமையையும் அவர்கள் மக்கள் மேம்பாட்டிற்காகவும், சமய வளர்ச்சிக்காகவும் ஆற்றிய அளப்பரிய பங்கினையும் நூலில் நாம் தரிசிக்க முடிகிறது. எகிப்தில் இருந்து விரட்டப்பட்ட மக்கள் காயல் பட்டினம், கள்ளிக் கோட்டை மதுரை ஆகிய இடங்களிலும், காயல் பட்டினத்திலிருந்து பேருவளையில் குடியேறிய வரலாற்றையும் நாம் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. அகதிகளாக வந்த இவர்களை தமிழ் மக்கள் வரவேற்றதுடன் கலப்பு மணம் புரிந்து கொண்டதையும் விரிவாக இந்நூல் விளக்குகின்றது. மரைக்கார், வெப்பை என்ற சொற்கள் பிறந்த வரலாற்றையும் அறிவிக்கின்றது. பொன்னுக்காகவும் பொருளுக்காகவும் இனத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கும் பழக்கம், பாண்டிய மன்னர் குடும்பச்சண்டை, சங்கிலி மன்னன் சகோதரன் சண்டை யேசு நாதர் சரிதம் என்பனவற்றிலும் வீரபாண்டியன் கட்டப் பொம்மனிலும், தொடர்ந்து இன்றும் நடைபெறுகிறது.

ஆசிரியர் நிறைந்த வரலாற்று ஞானம் கொண்டவராய் உள்ளார் என்பதை இந்நூல் பறைசாற்றுகிறது. கற்பனை கலந்த இந்நூல் வாசிக்கச் சுவையாகவுள்ளது. பல புதிய தகவல்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆசிரியரின் வர்ணனை கம்பீரமாக கொஞ்சி விளையாடும் அதே நேரம் தமிழ்ப் புலமையையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. நல்ல நூல். அறிய வேண்டியவை அநேகம் உள்ளன. பரராசசேகரனும் ஜெகராச சேகரனும் நாலாம் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவினர் என ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது இன்றைய

தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் நடக்க அத்திவார மிட்டவர்கள் அவர்களோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

-குறிஞ்சிநாடன்-

நூல் : குருகவி. ம.வே. மகாலிங்கசிவம்
ஆசிரியர்: பா. மகாலிங்கசிவம்
வெளியீடு : பட்டப் படிப்புகள் கல்லூரி,
ஸ்ரான்லி வீதி, யாழ்ப்பாணம்
விலை : 150/=

நூலாசிரியர் பா. மகாலிங்கசிவம் அவர்கள் தனது தந்தையின் தந்தையாராகிய குருகவி. ம.வே. மகாலிங்கசிவத்தைப் பற்றி தொகுத்துள்ள நூல் இதுவாகும். உரையாசிரியர் ம.க. வேற்பிள்ளை அவர்களின் ஐந்து புதல்வர்களில் மூன்றாவது பிள்ளையே ம.வே. மகாலிங்கசிவம் ஆவார். ம.க. வேற்பிள்ளை அவர்கள் மட்டுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பிரபலமான தமிழ் அறிஞர். சிதம்பரத்தில் நாவலர் அவர்கள் நிறுவிய பாடசாலையின் அதிபராக இருந்தவர். இவர் "ஈழமண்டலச் சதகம்" என்னும் நூல் இயற்றி புகழ்பெற்றவர்.

மகாலிங்கசிவம் தவிர ஏனையோர் பள்ளி சென்று கற்று பல துறைகளிலும் பிரகாசித்தனர். ஞானப்பால் உண்டதால் சம்பந்தர் பாடினார். பெரியபுராணம் பாட இறைவன் அடி எடுத்துக் கொடுத்தார். அதே போல 'பித்தா' என்றுபாடு என்று சுந்தரருக்கு அடி எடுத்துக் கொடுத்தார். ஆனால் மகாலிங்கசிவமோ கருவிலே திருவரப் பெற்றவர் போல தானாகவே பாடத் தொடங்கினார். அவர் தனது பதினோராவது வயதிலேயே 'பழனிப்பதிகம்' பாடினார் என்றும் அதனால் இவரை பண்டிதமணி 'குருகவி' எனப் பாராட்டினார் என்றும் அறிய முடிகிறது. இளமையிலேயே கவிபுணையும் ஆற்றல் பெற்றவராய் திகழ்ந்துள்ளார். இவரது தந்தையார் ம.க. வேற்பிள்ளை அவர்கள் 'ஈழமண்டலச் சதகம்' பாடிய போது 'செய்தபிழை எல்லாம்... என்ற வெண்பா பாடலை பாடியுள்ளார். அப்பாடல் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. இவர் முறையாகப் படிக்காத மேதையாகத் திகழ்ந்துள்ளார். இவரது பாட்டியார் பார்வதி அம்மையாரிடமே இவரது ஆரம்பக் கல்வி நடந்துள்ளது. இலக்கிய இலக்கணங்களை துறைபோக அறிந்தவராய் இருந்துள்ளார். பண்டிதமணிக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்ததாகவும் அறிகிறோம். இவரது புலமையை அறிந்த பொன் இராமநாதன் அவர்கள் ஆசிரிய கலாசாலைக்கு விரிவுரையாளராக நியமித்துள்ளார். சிறந்த இலக்கண வித்தகராகவும், பேச்சாளராகவும் கவிஞராகவும் சக்தி உபாசனை உள்ளவராகவும் இருந்துள்ளார்.

இவரது அறிவையும், புலமையையும் அவரது காலத்திலேயே கண்டுணர்ந்த பல பெரியார்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் எட்டு இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் கட்டுரைகள் இரண்டு இடம் பெற்றுள்ளன. சுவாமி விபுலானந்த அடிகள்

பல்கலைப் புலவர் க.சி. குலரத்தினம் அவர்கள் மட்டுவில் கா. சிவபாலன், பண்டிதை அமிர்தாம்பிகை, வேலணை திரு. மருதயினார், புங்குடுதீவு கே.வி. செல்லத்துரை முதலியோருடைய கட்டுரைகள் வாயிலாக குருகவி. ம.வே. மகாலிங்கசிவம் அவர்களைப் பற்றி அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. இவரைப் புகழ்ந்து புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையும், பண்டிதர் சோ. இளமுருகனாரும் பிரம்மநீ. தி. சதாசிவ ஐயரும் பாடியுள்ளனர். 84 பக்கம் கொண்ட கையடக்க நூலை பா. மகாலிங்கசிவம் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு தந்துள்ளார். இவரைப் பற்றிய அறிமுகவுரையை ஆசிரியமணி அ. பஞ்சாட்சரம் வழங்கியுள்ளார். பண்டிதமணியவர்கள் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்கள். ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் இருக்க வேண்டிய அருமையான நூல் இது.

-குறிஞ்சிநாடன்-

நூல் : இரண்டு கார்த்திகைப்

பறவைகள்

ஆசிரியர்: எஸ். புஷ்பானந்தன்

வெளியீடு : கலை இலக்கிய

அவை. மண்டூர்.

விலை : 150/=

கவிஞர் புஷ்பானந்தனின் பார்வை ஆழமானதாகவும் அகலமானதாகவும் இருப்பதை கவிதைகள் பறைசாற்றுகின்றன.

ஒரு கவிஞரின் கண் எதனையும் மிக நுட்பமாகப் பார்க்கும் தன்மை கொண்டது. கவிஞன் கண் உள்வாங்குவதை உணர்ச்சி பூர்வமாகச் சித்தரிக்கும் தன்மை கொண்டவன். புஷ்பானந்தன் மானுடத்தை நேசிக்கும் கவிஞனாகவும் சமூக விரோதச் செயல்களில் ஈடுபடுவோரை வாட்படையாக சொற்களைக் கொண்டு தாக்கும் போர் வீரனாகவும் காணப்படுகிறார். சமூக விரோதிகளை சாடுகிறார். அவரது கவிதைகள், சமூகம், இயற்கை, போர்க்கால வாழ்வு அனர்த்தம், எதிர்பார்ப்புகள், இழப்புகள் என்பனவற்றை இத்தொகுதியில் பேசுகின்றன. கவிஞர் தனது உணர்வைப் பிழிந்து தந்துள்ளார்.

இத்தொகுதியில் போரையும், அதன் தாக்கத்தையும் அழிவையும் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் ஏக்கங்களையும் சூடாகவும் லாவகமாகவும் சித்தரித்துள்ளார். 'இரண்டு கார்த்திகைப் பறவைகள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு பறவை வதங்கிக் கிடந்த வயிற்றிற்கு பாண் காட்டிற்று என்றும் மற்றது "சேறெடுத்து வரப்பி, தேசப்பசியின் குரல்வளையை நெரிக்கும் கலப்பை மனிதரின் இரைப்பையில் நெருப்பு முட்டை இட்டது' என்றும் பேசுகிறார். உழவர் மீது கொண்ட நேசம் கொப்பளிக்கிறது. துன்பம் வரும் போது மனிதன் கடவுளை நினைக்கிறான் என்பதை காற்றுக்கரங்கள் தோணியை தொட்டிலாய் ஆட்ட ஆற்றங்கரை மாரியம்மாளை நினைத்தனர் என்கிறார். அரசியல் வாதிகள் அள்ளி வீசும் வாக்குறுதிகளையும் இனவாத தீப் பிழம்பைக் கக்கும் துரோகிகளையும் சாடுகிறார். 'ஆனி ஏக்கம்' என்ற கவிதையில் ஆனிச் செஷல் கொண்டு போன நண்பனை நினைத்து, குலை வாழை மரமாக தலை சாயும் இளசுகளின் நிலை இங்கு மாறாதா? என்று கேள்விக் கணை தொடுத்து

ஏக்கப் பெருமூச்சு விடுகிறார். இன்னொரு கவிதையில் மனித விறகுகளில் அடுப்பு மூட்டி, பதவிச்சாயத்தை சூடு காட்டி பாதுகாத்துக் கொள்ளும் பரிதாபம் இன்று என்று அரசியல் வாதிகளுக்கு சாட்டையடி கொடுக்கிறார். 'தீக்குள் நம்தீவு' என்ற கவிதையில் காசி ஹிட்லருக்கு நம் ஜனநாயகம் தோற்றுப் போனது என்று ஜனநாயகத்தைக் கிண்டல் செய்கிறார். தேசம் பழைய நிலைக்கு வரவேண்டும் என்று கவிஞர்காணும் கனவு நனவாகுமா? சென்றியில் மக்கள் படும் அவலங்களையும் கவிஞர் புட்டு புட்டு வைக்கிறார். பூப் பறிக்கப்பட்ட பெண்ணை வெளியே வா' வாழ்வுண்டு என்று கூவியழைக்கும் குரலை கவிஞரில் காண முடிகிறது. எடுத்தாரும் உவமைகள் புதியவை. யாரும் தொடாதவை. தமிழ் அபாதிடம் கொஞ்சி விளையாடுகிறது. நெஞ்சைத் தொடும் கவிதைகள். தேன் குழைத்த சொல்லோவியம்.

-குறிஞ்சிநாடன்-

நூல் : செங்கை ஆழியான் நாவல்கள்

ஆசிரியர்: கந்தையா முருகதாசன்

வெளியீடு : இலங்கை இலக்கிய

பேரவை, யாழ்ப்பாணம்

விலை : 300/=

சீ II வ க ச் சே ரி யை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கந்தையா முருகதாஸ் இலக்கியத் துறையில் மிகவும் ஆர்வம் கொண்டவர். இவரது சிறுகதை - கவிதை கட்டுரை முதலிய ஆக்கங்கள்

ஈழமுரசு, உதயன், சஞ்சீவி தாயகம் முதலியவற்றில் வெளிவந்துள்ளன. 'செங்கை ஆழியான் நாவல்கள் ஒரு திறனாய்வு' நோக்கு என்னும் இந்நூல் நூலாசிரியர் தனது முதுமாணிப் பட்டத்திற்காக சமர்ப்பித்த ஆய்வு நூலாகும். ஆசிரியர் தனது கடுமையான முயற்சியில் வெற்றி கண்டுள்ளார். சிறுகதை நாவல் இலக்கியத்துறையில் ஜாம்பவானாகத் திகழும் செங்கை ஆழியான் பற்றிய தகவல்கள் பலவற்றைத் தந்துள்ளார். நாம் வாசித்து மலைத்துப் போகும் அளவுக்கு ஆழியான் எழுதிக் குவித்துள்ளார்.

நூலாசிரியர் தரும் தகவல்கள் பிரமிக்கச் செய்கின்றன. ஆழியான் 43 நாவல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அச்சில் வராதவை 3, புனைகதை சாராப்படைப்பு நான்கு, ஆய்வு நூல்கள் ஐந்து, தொகுப்பித்த நூல்கள் பதினைந்து மொத்தமாக எழுபத்தொரு நூல்களாகிறது. தேசிய சாகித்ய மண்டலம், ஈழநாடு, சுதந்திரன், வீரகேசரி, கணையாழி, கலைமகள் வழங்கிய இப்படி நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட பரிசில்களை வென்றவராக நூலாசிரியர் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார். செங்கை ஆழியானின் நாவல்களை ஆராய நூலாசிரியர் ஆறு இயல்களாக பிரித்து நோக்கியுள்ளார். செங்கை ஆழியானின் ஆளுமை உருவாக்கம் பற்றி இயல் ஒன்று பேசுகிறது. இதில் இலக்கியமும் படைப்பாளியும் வாழ்வும் எழுத்தும் கல்லூரி பல்கலைக்கழகம் என்பனவும் இரண்டாம் இயலில் பொருளாதாரப் பிரச்சனை பற்றியும் மூன்றாம் இயலில் நாவல்களில் சாதீயம் பற்றியும் நான்காம் இயல் புலம் பெயர்வு பற்றியும் இயல் ஐந்து வரலாற்று நாவல் பற்றியும், ஆறாம் இயல்

நாவல்களில் படைப்பாளுமை பற்றியும் நூலாசிரியர் நோக்கியுள்ளார்.

முதல் இயலில் இவரது ஆளுமையை வளர்க்க கல்லூரி ஆசிரியர் ஏரம்ப மூர்த்தி, அற்புதரத்தினம், மு. கார்த்திகேயன் பற்றியும் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள், கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன், கைலாசபதி ஆகியோரின் வகிபாகத்தையும் கூறியுள்ளார். பொருளாதாரப் பிரச்சனை பற்றி காட்டாறு, இரவின் முடிவு, கங்கை கரையோரம் காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள், கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள்... இப்படி பல நூல்களில் இருந்து ஆசிரியர் ஆதாரம் காட்டியுள்ளார். வறுமை சுரண்டல், சீதனம், ஊழல் சாதியம் பற்றிய தகவல்களையும் தந்துள்ளார். ஆழியானின் அக்கினி, கிடுகுவேலி காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள். வறுமை சீதனம் பற்றிப்பேசுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பிரளயம், அக்கினிக் குஞ்சு நாவல்கள் சாதியம் பற்றியும் பேசுவதாக எழுதியுள்ளார். புலம்பெயர் இலக்கியம் வரலாற்று நாவல்கள், பாத்திரப் படைப்புகள் பற்றியும் நூலாசிரியர் கவனமாக ஆராய்ந்துள்ளார். நூலாசிரியரின் பாரளவு அகன்றும் ஆழமாயும் காணப்படுகிறது. இந்நூலை மட்டும் படித்தால் போதும் ஆழியானுடைய பல நாவல்களைத் தரிசிக்கலாம். நூலாசிரியர் பொருத்தமான மேற்கோள்களை ஆதாரத்துடன் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார். ஆய்வு நூலாக இருந்தாலும் கவை குன்றாமல் வாசகரை இழுத்துச் செல்லும் எழுத்துநடை போற்றக் கூடியது ஆகும். ஆழியானை அறிய விரும்புவோர்க்கு இந்நூல் ஓர் அரிய பொக்கிஷம்.

-குறிஞ்சிநாடன்-

நூல் : நனவை நோக்கி - சிறுகதைகள்
ஆசிரியர்: தம்பையா கயிலாயர்
வெளியீடு : டெக்னோ பிற்ண்டர்ஸ்,
55, குறேமாவத்த, கொழும்பு-06
தொலைபேசி : 077-301920
விலை : 200/=

கயிலையின் சிறுகதைகள் கனவை நோக்கி' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி நூல் தம்பையா கயிலாயரின் முதலாவது சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

நூலாகும். தம்பையா கயிலாயர் தொழில் ரீதியாக ஒரு வைத்தியராவார். தொழிலுக்கும் எழுத்துலகிற்கும் சம்பந்தமில்லாத பலர் கவிதைத்துறை, சிறுகதை, நாவல் முதலியவற்றைப் படைத்து இலக்கிய உலகில் சாதனை படைத்துள்ளனர். டாக்டர் நந்தி, டாக்டர். எம்.கே. முருகானந்தம், ஞானம் ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரன் புலோலியூர் சதாசிவம், டாக்டர். ஜின்னா ஷெரிப்தீன் போன்றவர்கள் வைத்தியர்களாக இருந்து கொண்டு, அதே நேரத்தில் சிறந்த படைப்பாளிகளாகவும் இலக்கிய விருதுகளைப் பெற்றவர்களாகவும் பரிணமித்தனர்.

தம்பையா கயிலாயரின் பதினான்கு கதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒரு மனிதனைக் கண்டேன், அசோகா, அநுத்தமா, அமைதிக்கு ஆராதனை, என்னும் நான்கு சிறுகதைகளைத் தவிர ஏனையவை

தினக்குரல் இதழில் பிரசுரமானவை. கதாசிரியர் தான் கண்டவைகளை அனுபவித்தவைகளை, உணர்ந்தவைகளை கதை மாந்தர் வாயிலாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இக்கதைகளைப் பற்றிய தனது எண்ணப்பதிவை கலாநிதி. வ. மகேஸ்வரன் அணிந்துரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'நனவை நோக்கி' சிறுகதை தான் பெற்று வளர்த்த மகள் மேனாட்டுப் பாணியில் தோன்ற, வெளிநாட்டு மருமகள் எலிசபேத் அசல் தமிழ்ப்பெண்ணாக நின்று வணங்குகிறாள் கதை மனதை ஈர்க்கிறது. மதவேற்றுமை காரணமாக தனது மகனின் தூய காதலுக்கு தடைபோடும் பீற்றர் தம்பதிகள், இறைவன் மேல் விசுவாசமுள்ள லொக்கு அம்மா ஆகியோரை 'விசுவாசம் என்ற கதையில் தரிசிக்கலாம். 'வேஷம்' என்ற கதை பெரியவர்களின் போலி நடிப்பை விபரிக்கிறது. விசுவாசமுள்ள ஒரு வேலைக்காரியையும் காணமுடிகிறது. 'நேர்காணல்' என்ற கதை படித்த பெண்ணின் ஐஸ்வரியா அகங்காரத்தையும், அதே நேரம் முகுந்தனின் மனைவி பூதேவியின் குணத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்க வைக்கிறது. 'நகர்வு' போர்க்கால நிகழ்வுகளை படம் பிடிக்கிறது. 'ஒரு மனிதனைக் கண்டேன்' சிறுகதை, வெள்ளையர் தன் தம்பி மீது வைத்த பாசத்திற்காகத் தனது 'கிட்னியை' கொடுப்பது உள்ளத்தை நெகழ வைக்கிறது. 'அங்கதான் இருப்பன்' என்னும் கதை, தேவி தனது கெட்ட கணவன் முருகையா வைத்தியசாலையில் கிடக்கிறான் என்று அறிந்ததும் துடிதுடித்துப் போவது ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணின் பண்பை விளக்குகிறது. ஆசிரியர் சிறிய சிறிய வசனங்களாக எழுதி இருப்பது கண் நகர்வுக்கு இலகுவாகவுள்ளது. வாசகர்கள் வாசித்து மகிழலாம். அவர்களது எதிர்ப்பு நிறைவேறும்.

-குறிஞ்சிநாடன்-

நூல் : இன்னொரு புதிய கோணம்
ஆசிரியர்: தெனியான்
வெளியீடு : பூமகள் வெளியீடு
கொற்றாவத்தை அல்வாய் மேற்கு
விலை : 250/=
கிடைக்கும் இடம் : 'கலையருவி'
கரணவாய் வடக்கு, வல்வெட்டித்தறை

கந்தையா நடேசு என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட தெனியான் நாடறிந்த நல்ல எழுத்தாளர். நாவல், குறுநாவல்,

சிறுகதை என்று நாற்பது வருடங்களுக்கு மேல் எழுதிவருபவர். சமூகத்தில் தான் கண்ட பிரச்சனைகளை எழுத்துரு வாக்கியுள்ளார். ஏற்றத் தாழ்வில்லாத ஒரு சமூகத்தை தனது எழுத்தின் மூலம் உருவாக்குவதே அவரது இலட்சியமாகும்.

'இன்னொரு புதிய கோணம்' என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் பதினைந்து கதைகள் உள்ளன. பத்து சிறுகதைகள் 'மல்லிகையில்' பிரசுரமானவை. வீரகேசரி, ஜீவநதி, முதுசொம், அஞ்சலி, வாரமுரசொலி ஆகியவற்றில் தலா ஒவ்வொன்றாக வெளிவந்தவை மற்றவை. இவர் விடிவை நோக்கி, கழுகுகள், பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள், மரக்கொக்கு, காத்திருப்பு, கானலில்மான் முதலிய ஆறுநாவல்களையும், சிதைவுகள், பணையின் நிழல், முதலிய

குறுநாவல்களையும், சொத்து, மாத்து வேட்டி இன்னொரு புதிய கோணம் ஆகிய சிறுகதை நூல்களையும் நமக்குத் தந்துள்ளார்.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுகதைகள் சமூகத்தில் நிலவும் அநீதிகளையும், குறைபாடுகளையும் துலாம்பரமாக விளக்குகின்றன. இன்னொரு புதிய கோணம், குளிரிலும் பனியிலும் நொந்து உழைத்து அனுப்பும் பணத்தை அவனது சகோதரி ஆடம்பரமாக பிறந்தநாள் விழா கொண்டாடுவதையும் வெட்கமின்றி பல மோஸ்தர்களில் நிழற்படம் எடுப்பதையும் விளக்குகிறது. கூரை ஒன்றுதான், குடிசைக் கூரைக்குள் மனைவி புனிதத் தன்மை பேணுவதையும் மாளிகை வீட்டில் மனைவி மாற்றானுடன் சல்லாபிப்பதைக் கண்டும் கண்டிக்காது 'அது எப்பவோ எனக்குத் தெரியும்' என்று தன் மருமகனுக்குக் கூறும், சூடு சொரணை வெட்கமற்ற பணக்காரக் கணவனையும் சித்தரிக்கின்றது. 'அப்பா ஏன் அழுகிறார்' என்றகதை, ஒழுக்கம், நேர்மை, கண்டிப்பு உள்ள தந்தை தனது இளையமகன் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ள எடுத்த முடிவை எண்ணி தனது இயலாமைக்காகக் கண்ணீர் வடிக்கும் தந்தையை எண்ணி மன்னிப்பு கேட்டு திருந்தும் மகளின் கதையை பதிவு செய்கிறது. வகுப்பறையில் எல்லோரையும் மாணவர்களாகப் பார்க்கும் ஆசிரியர் தனது மகளை மட்டும் ஏன் உறவாக எண்ணி உணர்ச்சி வசப்படுகிறார். அந்த பலவீனம் எவ்வாறு உருவாகிறது என்பதை உணர்த்தும் கதையாகும், படிப்பினையும் தருகிறது ஒரு ஆசிரியன், ஒரு மாணவி, ஒரு தந்தை என்னும் கதை. 'தீரா விலை' என்ற கதை மிக அற்புதமான கருப்பொருள் கொண்டது. வரதட்சணை பிரச்சனையை மையமாகக் கொண்டது. என்சினியருக்கு நாற்பது லட்சம், டாக்டருக்கு ஐம்பது லட்சம் என்றால், நீர் என்சினியர் நாற்பது லட்சம். நான் டாக்டர் ஐம்பது லட்சம் அல்லவா. ஆகவே நீர் பத்துலட்சம் எனக்கு கொடுக்க சம்மதமென்றால் கல்யாணத்திற்கு எனக்கும் சம்மதம் என்று முரளியைப் பார்த்து ராதா கேட்கும் கேள்வியால் மௌனமாகிறான் முரளி. அநீதியை எதிர்க்கும் ராதாவை எவ்வளவும் பாராட்டலாம். 'வாழ்த்துடிக்கிறாள்' கதையும் சமூகத்தில் காணப்படும் குறைபாடே, பெண்களை உணர்ச்சியற்ற மரபுவையாக எண்ணுவது எவ்வளவு பாவம். 'பெரியதம்பி' திருடன்தான். அவனுக்குள்ளேயும் ஒரு மனிதன் இருக்கிறான் என்பதை இக்கதை விளக்குகிறது. கண் உள்ளவன் எல்லாம் பார்வையாளனுமல்ல குருடர் எல்லாம் பார்வையற்றவருமல்ல என்பதை சித்தரிக்கும் நல்ல கதை. பிச்சை எடுப்போர் படும் அவலத்தை தத்ருபமாக சித்தரிக்கின்றது. மொத்தத்தில் எல்லாக் கதைகளும் நேர்த்தியாக சமூக அவலங்களை சித்தரிக்கின்றன. சிறுகதைக்குரிய எல்லா இலக்கணங்களும் அடங்கிய இத்தொகுப்பை அனைவரும் வாசிக்க வேண்டும் என்பது எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள்.

-குறிஞ்சிநாடன்-

நரல் : ஞானக்கண் - கவிதை
ஆசிரியர்: பெரிய ஐங்கரன்
வெளியீடு : அகில இலங்கை
இளங்கோ கழகம்
தென்புலோலி, யாழ்ப்பாணம்
விலை : 150/=

ஞானக்கண் என்ற கவிதை நூல் நூற்றி நான்கு பக்கங்களுடன் பரிணமித்து மணம் வீசுகிறது. இந்த கவிதை நூலில் இருபத்தாறு கவிதைச் சரங்கள் அழகு செய்கின்றன. அட்டைப்படத்தை சிந்தனைக்கு உரிய வகையில் க. அமலதாஸ் வடிவமைத்துள்ளார். புத்தோவியத்தில் ஒரு பெண்ணையும் சின் முத்திரையுடன் தரிசிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. சின் முத்திரை ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய பாசங்களை விட்டு உயிர்கள் இறைவனுடன் ஐக்கியமாக வேண்டும் என்ற தத்துவத்தை விளக்குவதாகவும். கவிஞர் தனது கவியாற்றலால் நமது ஊனக்கண்களை திறப்பிக்க முயற்சி செய்துள்ளார். இளங்கோ கழகச் செயலாளர் வேல் நந்தகுமார் கவின்கு சொல்லோவியமாக அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்.

கவிஞர், பெரிய ஐங்கரன் எழுதி இருப்பதைப் போல காலங்கள் மாற்றத்தை தோற்றுவிப்பன கவிதைப் படிமங்களிலும் பரிமாணங்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது புதிய சிந்தனைகளின் உருவாக்கமாகும். எனினும் பழமைகளை தள்ளி விடுவதற்குமல்ல. கவிஞர் உள்ளத்தில் கவிதைகள் ஊற்றுப் பெருக்காகப் பாய்ந்துள்ளன. கவிஞர் எண்ணத்தை வெளிக்கொணர சொற்கள் தாமாக வந்து விழுந்துள்ளன. இலக்கியங்கள் பெருமைபடப் பேசும் 'குறியீடு' படிமம் என்பவைகளை இந்நூலில் பரிசோதித்துப் பார்த்துள்ளார். வெற்றியும் கண்டுள்ளார். 'மகா கவி' என்ற கவிதையில் தன்னுடைய எண்ண ஓட்டங்களைப் பதிவு செய்துள்ளார். உலகில் ஒரு மொழி, ஒரு சமயம் ஒரு தலைவர், ஒரு கடல், ஒரு காற்று என்பனவாக அமைய வேண்டுமென கனவு காண்கிறார். கனவு நனவாகுமா? கவிஞர்கள் கனவு காண்பது இயற்கைதான். கனவுகள் பலிக்குமாயின் யார்தான் சந்தோஷப்படமாட்டார்.

கவிதை அழுகிறது. யார் யார் எல்லாமோ கவிதையை கொண்டாடுகிறார்கள். 'கவலை வந்தால் எல்லோரும் கவிதை எழுதுகிறார்கள் எனக்கு கவலை வந்தால் நான் யாரைப் பற்றி எழுதுவது' என்று கவிதை கேட்கும் கேள்விக்கு பதில் உண்டா? 'கனவு வரும் காலம்' சமாதானம் வந்தால் நல்ல கனவு வருமா? என்ற வினாக்குறியுடன் முடிகிறது. 'சூரியனின் ஒரு வஞ்சனையை கவிஞர் பல்வேறு கோணங்களில் கண்டு பதிவு செய்துள்ளார். 'சிறைச்சாலையை' வெறுக்கும் நரகமாகப் பார்க்கும் எமக்கு கவிஞருக்கு பல்கலைக்கழகமாகக் காட்சியளிக்கிறது. கவிஞனின் ரசனைக்கு யாரால் தடைபோட முடியும். மரக்கறிச் சந்தையில் தக்காளியின் அழகையும் பொருமலும் முந்திவருவதை கவிஞர் எத்தால் மட்டுமே உணர முடியும். ஆலமரமும் அறுகும் புல்லும் உலகில் நெகிழ்வுத்தன்மையுடன் வளைந்து கொடுத்தால் மட்டுமே வாழ முடியும் என்ற தத்துவத்தைப் போதிக்கின்றது. 'மண்ணின் பிரசன்னம்' கவிதை கீதையில் கண்ணனின் போதனைகளை நினைவூட்டுகிறது. 'ஞானக்கண்' தத்துவம் நிரம்பிய பொக்கிஷப் பேழை. ஞானிக்கும்கூட ஞானத்தைப் போதிக்கும் அற்புத சிருஷ்டி.

கவிஞனின் கற்பனை வளத்தையும் திறத்தையும் சொல்லோவியங்களையும் ரசித்து மகிழ - பரவசமடைய - போதைக்குள் புகுந்து கனாக்காண நுகருங்கள் ஞானக்கனியை.

-குறிஞ்சிநாடன்-